

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

87. Bölge Polisiyesi 1

POLİS DÜŞMANI

ED MCBAIN

Çeviren: Vefa Saygın Öğütle

phoenix

POLİS DÜŞMANI

ED MCBAIN

Kuzey'de şehri kuşatan nehirden sadece muhteşem ufuk çizgisi görünürdü. Huşu içindeymişçesine gözlerini dikerdin, bu görkemli parlaklık karşısında soluğun kesilirdi. Binaların belirgin silüetleri göğü yırtar, denizin ve göğün maviliklerini parçalardı; düz yüzeyler ve uzun yüzeyler, kaba saba dikdörtgenler, iğne gibi sivri kuleler, yükseltiller ve doruklar, desen üstüne desen bindirmiş, mavi ve beyazın bıraktığı yaldızakarşı geometrik bir bütünlük içinde uzanmaktaydı.

Gece vakti kordon boyuna inerken, parlak yıldızlardan, nehrin yansıttığı yakamozlardan büyüleyici bir galaksi sarardı etrafını ve sonra Güney'de şehir, elektrik sihirbazının nefis gösterisiyle kaplanırdı. Otoyolun ışıkları, şehrin etrafından dolaşp nehrin karanlık sularında yansıyacak şekilde kâh yakından kâh uzaktan parlardı. Binaların pencereleri dikdörtgenden parlak aydınlıklar şeklinde yerden yükselip yıldızlara tırmanır ve gökyüzünü boyayan kırmızı ve yeşil, sarı ve turuncu neonların yaldızına karışırdı. Trafik ışıkları cırtlak renkli gözlerini kırpardı ve gövde boyunca, göz yakan renk sıçramalarının yarattığı renk cümbüşünü mezceden akkordan bir gösteri...

Şehir, ender mücevherlerden parlak bir yuva gibi boylu boyunca uzanmakta, titreşen bir yoğunlukla katman katman ışıldamaktaydı.

Binalar tiyatro sahnesiydi.

Yüzleri nehre dönük, insan yapısı bir ışıkla parlıyorlardı ve sen gözlerini dikmiş, onlara huşuyla bakardın, soluğun kesilirdi.

Binaların gerisinde, ışıkların da arkasında, sokaklar vardı.

Ve sokaklarda süprüntüler...

Alarm gece on birde çaldı.

www.siyasalkitap.com

POLİS DÜŞMANI

87. Bölge Polisiyesi 1

Ed McBain

çev. Vefa Saygın Öğütle

Bu kitabın yayın hakkı PHOENİX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayımlayıcısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

POLİS DÜŞMANI

87. Bölge Polisiyesi 1

Ed McBain

Çeviren: Vefa Saygın Öğütle

Dizi Editörleri: Vefa Saygın Öğütle ve Özgür Budak

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Gamze Uçak

Kapak Görseli: Edward Hopper'ın Room in New York tablosundan

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

Haziran 2019, Ankara

ISBN No: 978-605-9801-97-3

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevindik

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0 (312) 419 97 81 pbx

Faks: 0 (312) 419 16 11

e-posta: info@phoenixkitap.com

<http://www.phoenixyayinevi.com>

Baskı:

Tarcan Matbaacılık Yayın. San.

Sertifika No: 25744

İvedik köy mah. İvedik cad. No: 417/ A

Yenimahalle/ANKARA

Tel: (0312) 384 34 35

Dağıtım:

Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0 (312) 419 97 81 pbx

Faks: 0 (312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

POLİS DÜŞMANI

87. Bölge Polisiyesi 1

Ed McBain

TÜRKÇE BASKI İÇİN SUNUŞ

“Banyoda karınızın cesediyle karşılaştığınızda
polise gidersiniz; petunyalar arasında ceset arayan
yaşlı bir kadına değil.”

Ed McBain

Polisiye edebiyatının kökenleri İngiliz Viktoryen yazım üslubu ve sosyal arkaplanında kök salmıştır. Bu nedenle ilk örnekler genellikle şehirden uzak bir bağ evi ya da izole bir mekânda geçmekte, genellikle ayrıcalıklı tabakalardan gelen insanların yaşadığı trajediler olayı adeta bir bulmaca çözer gibi inceleyen zeki bir araştırmacı tarafından sonuca ulaştırılmaktadır. Bu araştırmacı sonunda topladığı verilerle üstün zekâsını kullanarak öyle bir açıklama yapar ki suçlu bile hayrete düşer ve dedektifin iradesine boyun eğer. Kapalı oda polisiyesi dediğimiz bu üslup uzun yıllar suç edebiyatının temel taşlarından olagelmıştır ve izlerini bugün de görmek mümkündür.

Kapalı oda polisiyesinin etrafında döndüğü gizemi daha modern ve sosyal gözlemci bir anlatı ile birleştiren kara polisiye ise daha çok 1940’ların çalkantılı ortamında doğmuş ve temelde öncüleri yeni yetme Amerikan şehirlerinde kök salmıştır. Kara polisiye Amerikan Gotiği, Alman Ekspresyonizmi ve Viktoryen üslubu sinik bir espri anlayışıyla birleştirerek suç

edebiyatını yeni çağın metropollerine yerleştirmektedir. Dashiell Hammett ve Raymond Chandler'ın karakterleri büyük umutlar ve parlak beklentilerle üstü örtülen kirli bir dünyanın içinde yolculuk eden, feleğin tokadını yemiş şövalyelerdir. Kara polisiye ile suç edebiyatı arka sokaklara ve bodrumlara taşınır. Dedektif, herkes yattıktan sonra ortaya çıkan ve kişiye rahatlatıcı ahlaki çözümler vermeyen bu dünyada belirli bir bakış açısını temsil eder. Bu tekinsiz dünyayı genellikle fazla içen, silah ve kavgadan korkmayan, kadınlarla sevgi nefret ilişkisi olan ancak hikâyenin sonunda ahlaki pusulasını korumayı başaran karakterin gözünden görürüz.

Kapalı oda polisiyesi ve kara polisiye birbirlerinden oldukça farklı üslup, sosyal arkaplan ve karakter gelişimi üzerine kurulu olsalar da onları birleştiren önemli bir nokta vardır. İki polisiye alt türünde de hikâye tek bir özel dedektif ya da araştırmacı etrafında döner. Elbette yan karakterler romana derinlik ve çeşitlilik katmak için kullanılır ancak büyük oranda bu eserler oldukça kendine özgü biçimde tasvir edilmiş tekil karakterler üzerinde yükselir. Dünyayı bu karakterlerin dünya görüşleri, korkuları, zekâları, zayıflıkları üzerinden görürüz. Söz konusu klasik üslubun temel başka bir ortak noktası ise polisin ve resmi görevlilerin adeta etkisiz karakterlere dönüşmesidir. Kahramanımıza ihtiyaç vardır çünkü polis olayı çözemez, ya da olay polise taşınmayacak kadar hassastır. Suça yönelik araştırma bürokratik prosedürler ötesinde kişisel, adeta liberal bir girişimdir.

Buna karşılık kökleri Wilkie Collins'in 1868 tarihli "The Moonstone" romanına kadar giden, temelde polisiye incelemeyi resmi makamların ve bu işten maaş alan insanların araştırma, kanıt toplama ve rutinleri üzerinden anlatan bir polisiye tipi de bulunmaktadır. *Polis prosedürel* diye tanımlanan bu romanlarda ise temelde suç dosyasının sıradan bir karakol ya da cinayet masasında hangi teknik detay ve süreçlerle ele

alındığına odaklanılır. Suçun kendisi egzotik niteliğini kaybeder, gizem yerini profesyonel sorumluluğa bırakır, zeki ve nüktedan ya da feleğin tokadını yemiş yalnız özel dedektif ise cinayet masası dedektifine dönüşür. Tahmin edilebileceği gibi erken dönem polis prosedürel edebiyatı büyük oranda gerçek suç edebiyatı ile kol kola ilerlemiş ve birbirine ilham vermiştir.

Başka bir açıdan bakıldığında bu yeni tarza polis romanı da denmektedir. Çünkü farklı noktalara ve uygulamalara odaklansalar da eserleri birleştiren temel eksen polis faaliyeti olarak ortaya çıkmaktadır. Polis romanı da kendi içinde farklı alt dallara ayrılmaktadır: Klasik form olan ve tek bir polis dedektifinin faaliyetleri etrafında dönen, onun zihinsel mücadelesine tanık olduğumuz romanlar; tek polis yerine bir karakoldaki ekibe odaklanan ve vakaların çözülmesi için ayrı zaman ve yerlerde çalışanlara (devriye polisleri, dedektifler, savcı, adli tabipler, psikiyatrlar vs) odaklanan romanlar; ve son olarak nispeten daha yeni bir form olan ve suç dâhilinde polisin hayatına, buhranlarına, saplantı ve korkularına odaklanan ruhsal gerilim romanları. Bunlar söz konusu edebiyatın genel çerçevesini oluşturdular.

20. yüzyılın ilk yarısında polis romanı üslubunun yapıtaşları tedrici olarak konmaya başlandı. Charles Dickens ve Wilkie Collins'in izinden giden yazarlar hem İngilizce literatürde hem de Kıta Avrupasında eserler verdiler. Lawrence Treat'in 1946 tarihli romanı "V as in Victim", Hillary Waugn'nın 1952 tarihli romanı "Last Seen Wearing" polis prosedürel tarzını modern edebiyata taşıdılar. Fransızca okunulan dünyada da edebiyatçılar, emekli dedektifler ve eski suçlular polis prosedürel üsluba benzer romanlarla popüler oldular. 19. yüzyılın ikinci yarısında Emile Gaboriau, Francois Vidocq Fransa'da oldukça ünlü yazarlar haline geldiler. Savaş yıllarında Georges Simenon yarattığı Komiser Maigret tiplemesiyle suç muhabirliğinden gelme verimli ve sade yazma

tekniklerini modern bir suç anlatısıyla birleştiren uzun soluklu serisini yazmaya başladı.

Çağdaş polis prosedürel edebiyatının klasik formu ise 1950’li yıllarda Amerikan yazarları tarafında biçimlendirilmiştir. Söz konusu biçimlendirmenin miladı “87. Bölge” serisidir. 2. Dünya Savaşı sonrasında oldukça popöler olan *The Badge* ve *Dragnet* gibi dizilerde resmedilen gerçek suç hikâyelerinden etkilenen Steven Hunter, Ed McBain mahlası ile kurgusal bir New York kentinde sıradan bir karakolda görev yapan sıradan dedektiflerin öyküleri etrafında dönen bir suç roman serisini yazmaya başlamıştır. 1956’da yayımlanan ve şimdi Türkçe çevirisini okuyacağınız ilk kitap *Cop Hater*’ın başarısıyla devam eden seri, yazarın ölümüyle kesilen 60 yıllık bir ömre sahip olmuştur. Adından da anlaşılabileceğİ gibi “87. Bölge” serisi tek bir dedektif ve karaktere odaklanmaz. Suç dosyasının alınmasından itibaren soruşturmanın ihtiyaç duyduğu delil toplama, sorgulama, diğİer resmi makamlarla koordinasyon, kırtasiye işleri karakol hiyerarşisi içinde dağıtılır. Mesele büyük oranda kişisel karakteriştiğİni kaybeder ve bürokratik prosedürler içinde eritilir. Romanların etrafında döndüğü birkaç dedektif vardır. Ancak bu dedektifler ne birer kurtarıcıdır ne de soruşturmaya kişisel tutkuyla bağlıdırlar. Çoğu zaman emir geldiğinde başka bir soruşturmaya da atanabilirler. Bu kişiler özellikle ilginç de değİllerdir. Sözelimi cinayet masası dedektifi Steve Carella tutarlı, inatçı ve profesyoneldir. Bunun yanında silah kullanmayı pek beceremez ve suçlularla karşılaşmalarda aptalca hatalar da yapabilir. Hank Bush ise dedektif olmak için çok da beyine gerek olmadığını düşünmektedir. Sağlam bir dedektif olsa da Bert Kling tepkisel ve çekici bir adamdır. Bazen işi ile duygusal maceraları karıştırır ve kendini sonu çoğunlukla felaketle biten ilişkilere sokar. İsmi ile yapılan esprilerden bıkmış olan Yahudi dedektif Me-

yer Meyer hantal zekâsını çalışkanlık ve güvenilirlikle telafi eden tipik bir aile babasıdır.

Şu ana kadar resmedilene bakıldığında polis prosedürel türünün kulağa pek de çekici gelmediği varsayılabilir. Bu son derece yanıltıcı bir izlenimdir. Tam tersine, sıradan dedektifleri sıradışı suçlar ve insanların dünyasıyla çarpıştıran metinlerin tuhaf bir çekiciliği vardır. Maaşlarını hak etmek için gündelik rutinlerini devam ettiren bu insanların hayatlarıyla empati kurarız ve onların gözünden modern şehrin karmaşık ilişkilerini gözlemlerken karakterle zaman içinde özdeşleşiriz. He ne kadar bu bir “iş” olsa da dedektiflerin suçla ilgilenirken gösterdikleri soğukkanlı inatçılık ve mesleki adanmışlık hem bu sıradan insanları bizim için ilginç karakterlere dönüştürür hem de roman içinde bir ahlaki alt anlatı oluşturur.

87. Bölge serisinin popülerliğinin arkasında Ed McBain’in usta yazarlığının yattığını da vurgulamak gerekir. Uzun yıllar muhabirlik yapan McBain kendisine verilen sınırlı alanda yazı vermeden gelen alışkanlığıyla mümkün olduğunca sade ve gösterişsiz bir anlatım tarzı belirlemiştir. Romanlarında genellikle okuyucunun elinden sıkıca tutup istediği yere çekmek yerine ustaca inşa edip yan yana koyduğu betimlemeler ve karakter ipuçları ile bize rehberlik eder. Böylece 87. Bölge romanlarına hâkim olan duru ancak bir o kadar çekici anlatım biçimi ortaya çıkar. Ed McBain 87. Bölge’de her ne kadar zaten yerleşik olan polis romanını takip etse de onu daha sonraki on yıllarda hala çekici yapacak olan bir anlatı yapısı da inşa eder. Klasik polisiyede alışageldiğimiz suç, delil, bulmaca, çözüm ve yüzleşme döngüsü eserlerinde istikrarlı bir şekilde tekrarlanmaz. Tam tersine bazı romanlarda delil eksikliği yüzünden dedektifler aynı fasit daire içinde dönüp durdukları gibi bazı romanlar ise bütün bürokratik sisteme ve profesyonel çabaya rağmen tuhaf rastlantılar sonucu çözüme kavuşurlar. Polisiye tarzında yerleşmiş olan rasyonel zinciri eğip büken Ed McBain

karşımıza oldukça atmosferik, bazen psikodramaya yaklaşan bir anlatım yapısı çıkartır. Her ne kadar Ed McBain bu anlatım yapısını derin bir politik ve sosyal eleştiri ile desteklemese de edebi arkaplan oradadır. Bu nedenle geçtiğimiz yarım yüzyılda modern polisiye literatüründe öne çıkan ve suçun kendisini çözülmeyi bekleyen bir bulmaca yerine ruhsal, politik ya da kültürel bir analizin etrafında inşa edildiği bir muamma olarak kuran eserler McBain'in 87. Bölge serisinde inşa ettiği anlatı biçimini miras almışlardır.

Özetlemek gerekirse 87. Bölge kısa zamanda başka polisiye yazarlarına ve edebiyat dallarına da ilham veren bir çerçeveye oluşturmuştur. Karakol etrafında dönen suç hikâyelerini anlatan TV dizileri, gerçek suç belgeselleri ile birlikte tür Amerikan bağlamının dışına da taşınmıştır. 87. Bölge'nin kendisi uzun soluklu bir dizi olarak ekrana aktarıldığı gibi 1970'lerin popüler TV dizisi *Police Story* de ondan ilham almıştır. Akira Kurosawa'nın 1963 tarihli *High and Low* filmi Tokyo'da geçen bir 87. Bölge adaptasyonudur. 1960'lı yıllarda McBain'in polis prosedürel üslubunu derin bir politik anlatıyla birleştiren Maj Sjöwall ve Per Wahlöö, bugün dahi İskandinav suç edebiyatının dedektif arketipi olan depresif profesyonel Martin Beck'i yaratmışlardır. Suçu daha geniş bir perspektiften ele alan; bazen savcı dedektif ilişkisine odaklanan, bazen de doğrudan delil toplama ve kanıtlama prosedürlerini merkeze alan roman, hikâye ve diziler McBain'in sıradan şeyleri ilginç kılan duru anlatısına çok şey borçludurlar.

Özgür Budak

GİRİŞ

87. Bölge polisiyelerinin birincisi olan *Polis Düşmanı*'nın ilk baskısı, 1956 yılının başlarında karton kapaklı olarak yayımlandı. Kayıtlarıma göre kitabın ödemesini 4 Ocak 1956'da almışım ki bu, 1955'in Aralık'ı gibi teslim ettiğimi gösteriyor. Kitabın yazımının ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum. İlk McBain'ler genelde bir ayımı alırdı. Bugünlerdeyse romanlar, daha uzun olduklarından olsa gerek, iki ayımı alıyorlar. *Polis Düşmanı* çok daha uzun bir zaman almıştı çünkü serinin bu ilk kitabı için epey bir araştırma yapmak gerekmişti. Hâlâ araştırma yapıyorum tabii, ama artık polis prosedürlerini ve rutinlerini ilk kez öğrendiğim zamanlardaki gibi değil. Her neyse, kitabın fiilen ne kadar sürede yazıldığı, hafızamda belirgin değil. O zamanlar çalışma takvimi tutmazdım, gerçi hâlâ da tutmuyorum.

Kesin hatırladığım şey ise serinin nasıl doğduğu.

The Blackboard Jungle'ın 1954 Ekim'inde yayımlanmasından önce çok sayıda kısa polisiye öykü ve birkaç da polisiye roman yazmışım. Bu öykülerden bazıları kendi ismimle (Evan Hunter) diğerleri ise farklı mahlaslarla yayımlanmıştı. O zamanlar sık sık, sözgelimi *Manhunt* gibi bir derginin aynı sayısında, farklı mahlaslarla iki ya da üç öykü yazmışlığım oldu. *The Blackboard Jungle* yayımlanmadan önce, mahlasla

yazılmış bir polisiye romanım henüz satmış değildi ve menajerim onun için 1955'te hâlâ piyasa araştırması yapmaktaydı. Pocket Books, o zamanlar, Permabooks serisinden birkaç karton kapaklı ilk baskı yayımlamıştı, bu yüzden menajerim bu romanı (Richard Marsten adıyla yazdığım *Runaway Black* olsa gerek, ama tam emin değilim) o zamanlar Pocket Books'un baş editörü olan Herbert Alexander'a ve *The Blackboard Jungle*'ın yeniden basım haklarını satın almada aracı olan bir adama gönderdi.

O belki de bugüne dek yaşamış kafası en çalışan adamdır. Ayrıca iyi bir dedektiftir de.

Mahlasla yazılmış polisiye romanı okumayı bitirdi, hemen menajerimi aradı ve "bu dostumuz Hunter mı?" diye sordu. Romanın asıl yazarının gerçekten de Hunter olduğunu öğrendiğinde, benimle buluşmaktan mutluluk duyacağını söyledi (bir Hollywood terimi olan "toplantı almak" henüz icat edilmemişti ve her halükarda, burası New York'tu.)

Öğle yemeğinde Herb bana Pocket Books'un temel dayanağının Erie Stanley Gardner olduğunu söyledi, onun kitapları belirli bir takvim içerisinde düzenli bir biçimde ve her defasında yeni kapaklarla yeniden basılmaktaydı. Herb bana Gardner'ın artık yaşlandığını (1955'te kaç yaşındaydı, bilmiyorum) ve onun yerine geçebilecek bir polisiye yazarı aradıklarını söyledi. Mahlasla yazılmış romandan pek hoşlanmamıştı (onu satın almadı, öyle değil mi?) ama o kitaptan hareketle janra aşına olduğumu fark etmişti ve eğer taze ve yeni bir başkarakterle bir polisiye serisi yazmayı düşünüyorsam, bu durumda aradıkları adam bendim. Kafamda net bir düşünce olmadığını söyledim ama üzerine düşünmek için yine de bir miktar süre istedim. Temasta kalacağımız hususunda sözleştik.

O zamana dek yazmış olduğum polisiye öyküler beş benzezemelerdi. "Private Eye", "Woman in Jeopardy", "Innocent Bystander", "Man on the Run", "Biter Bit" ve birkaç polis öyküsü daha. Romanlar, yanlış hatırlamıyorsam, ya *Innocent*

Bystander ya da *Man on the Run* idi. Polis öyküleri yazmaktan fazlasıyla keyif alıyordum (*radıodaki* şu eski *Dragnet* serilerinin bunda açık etkisi vardı) ve bana öyle geliyordu ki en iyi seri karakteri bir polis olabilirdi. O zamanlar polisler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama kesinlikle bildiğim bir şey vardı ki o da, cinayetle ilişkilendirilecek herhangi *başka* bir karakterin inandırıcı olmayacağıydı. Gece geç vakit eve geldiğiniz bir gün karınızı yatağınızda ölü bulursanız, bir özel dedektife gitmezsiniz, arayacağınız kişi elinde örgü şişleriyle ufak tefek yaşlı bir bayan olmaz ve avukatınızı ararsanız da ona sormanız gereken tek şey, polisi aradığınızda onlara ne söylemeniz gerektiğidir. Hikâyelerdeyse daima, polis dedektifinden başka herkesin cinayet soruşturduğu bir kuantum sıçraması gerçekleşir. Ben bununla Matthew Hope serisinde karşılaşmıştım. Hope, cinayetleri soruşturmaya hiçbir yetkisi olmayan bir avukat. Buna önce yazarın inanması, sonra da okuru inandırması gerekir. Oysa polis dedektifi söz konusu olduğunda durum böyle değildir. O, cinayetleri soruşturmakla *yükümlüdür*.

Öyleyse, evet, bir polis olmalıydı.

Fakat sonradan, üzerine biraz daha düşündüğümde, tek bir polisten seri çıkmayacağı kanaatine vardım ve dahası bana öyle geldi ki her biri farklı karakter özelliklerine sahip bir ekip odası *dolusu* polisin bir arada bir *kolektif* kahraman oluşturması, polis prosedürel janrının tarihinde yeni bir şey olacaktı. Ben 87. Bölge serisine başlamadan önce polis romanları vardı. Fakat bildiğim kadarıyla bu tür bir anlayışı yaşama geçiren başka birisi yoktu. O zamanlar bunun biricik olduğunu düşündüm. Böylelikle, polis dedektifleriyle dolu bir ekip odası benim kolektif kahramanım oldu. Ve kuşkusuz New York City de sahne dekoru...

Herb Alexander'ı aradım. Ona kahraman olarak *çok sayıda* polisi kullanmak istediğimi, bir romanda bir polisin, diğer romanda başka bir polisin öne çıkacağını, bazı polisler öldürülüp seriden silinirken yerlerine yeni polislerin geleceğini, tüm

polislerin her bir kitapta değişik ölçülerde görüneceğini anlat-tım. Bu fikirden hoşlandığını söyledi, bana üç romanlık bir sözleşme sunacaktı – “Nasıl olacak, bir görelim.”

Araştırmalarımaya başladım.

New York Polis Departmanı’nın *The Blackboard Jungle*’ın yazarını bölge karakollarına ya da ekip arabalarına sokmakta biraz isteksiz olduğunu fark ettim. Belki de onlara zarar vereceğimi düşündüler. Aracının biri, bir yargıca, bir başkomisere ve Tanrı bilir kaç tane komisere ödeme yaparsam istediğim bilgilere ulaşabileceğimi söyledi. Bunun istediğim türden bir erişim olmadığını söyledim ona. Nihayet, azimle uğraştıktan sonra, şüphelilerin sorgulandığı zamanlar hariç ziyaret etme-me ve notlar tutmama izin verildi. Polislerin arabalarına bin-dim, polislerle konuştum, ekip odalarında, laboratuvarlarda ve (artık teşhise dönük amaçlar haricinde kullanılmayan) şüp-heli teşhir merasimlerinde, mahkemelerde ve nezarethaneler-de saatler harcadım –ta ki bir polis olmanın ne demek oldu-ğunu anladığımı hissedene kadar. Ve ardından –tanıştığım her polise, ilk kitaba girişmeden önce ilave bilgi için mutlaka ara-yacağımı söyleyerek– yazının başına oturdum.

Sonradan fark ettim ki NYPD’yi neredeyse her gün arı-yordum. Bana karşı olabildiğince naziktiler, fakat çok geçme-den öğrendim ki polisler *gerçek* suçları çözmekle uğraşıyorlar-dı; laboratuvar teknisyenleri benim sorularımı enine boyuna tartışamayacak denli meşguldüler; adli tıp uzmanları ise, tez-gâhlarında içi açık halde cesetler dururken, kurgusal cesetlerle uğraşamazlardı. Kısacası öğrendim ki onlar için bir baş belası-na dönüşmüştüm. Ve erkenden fark ettim ki kitaplarda yazdı-ğım prosedürlerdeki her bir detayı doğrulamak için NYPD’ye bel bağlarsam, telefonun başında daktilonun başında geçire-ceğimden daha fazla zaman geçirecektim.

Böylelikle, neden illa *gerçek* bir şehir kullanayım ki, diye kendi kendime sormaya başladım. Kullandığım şehir New York’a *benzese* ama *birebir* New York olmasa, ne olurdu? Coğ-

rafyam gerçek şehre yalnızca lokal mânâda yerleşse, böylece Amerika'daki herhangi bir polis departmanı için gerçekçi olan rutinler üzerinden gitsem ve hikaye o yerden kalkarak yürüse? Bu sayede telefonda kurtularak daktiloma geri dönmüş olmaz mıydım? Ve bu bana yaratım özgürlüğü sağlamaz mıydı?

Hayalî şehir böylelikle doğdu.

Çaresizlikten doğmuş olsa gerek.

Seçimimden asla pişman olmadım ama. Kolektif dedektif kahraman nasıl ki dedektif romanlarında yeni bir şeyse, sahne olarak hayalî bir şehrin kullanılması da aynı şekilde yeni bir şeydi. En azından, bunu bu şekilde kullanan herhangi bir yazar varsa ben bilmiyordum. Her neyse, mevcut bir şehir hakkında yazmaktansa bir şehir *yaratmanın* daha eğlenceli olacağını düşündüm. Her geçen gün *daha fazla* keyifli oldu bu. Gerçekte var olmayan bir şehrin herhangi bir bölgesi hakkında yazmayı ne zaman tecrübe etsem, ona tarihsel bir öykü uydururken, meskenleri kostümler gibi kafama göre isimlendirirken ve sonra onları bazen kendimin dahi tam olarak anlamadığı bir yapbozun içerisine yerleştirirken nasıl eğlendiğimi tahmin bile edemezsiniz. Şehrimin haritasını New York haritasıyla üst üste getirmek neredeyse imkânsız. Bu sadece kuzeyin doğu, güneyin batı olmasıyla ya da Isola'nın Manhattan'ı, Calm's Point'in Brooklyn'i temsil etmesiyle ilgili bir mesele değil. Coğrafya birebir uymaz, şehir bir muamma olarak kalır.

Böylelikle şehir, karakter haline geldi.

Tıpkı *Polis Düşmanı*'nda (ve serinin daha sonraki kitaplarında da) belirgin biçimde öne çıkan hava durumu gibi.

Fakat adı anılmaya değer bir başka karakter daha var: yazarın ta kendisi.

Bu kitaplarda, yazarın çat kapı içeriye girmesi gibi affedilmez bir günahı sık sık işlediğimin farkındayım. Aniden birisi ortaya çıkıp konuşmaya, düşünmeye ya da yorumlarda

bulunmaya başlıyor, polislerden ya da serserilerden birisi değil; bu kimliği meçhul, anonim “birisi”, davetsiz bir misafir gibi burnunu soruşturmaların içine sokuveriyor. Özür dilerim. O, benim. Daha doğrusu, ben değil de, Ed McBain.

Bu isim nereden çıktı peki?

Öyle, birdenbire.

Bu seride Evan Hunter adını kullanmak istemedim; Evan Hunter’ın sözümona “ciddi” romanlar yazması gerektiğini ve sanırım suç romanlarının yeterince ciddi olmadığını düşündüm. Bugün bunların kelimenin tam anlamıyla ciddi olduklarının farkındayım ve McBain maskesini uzun yıllar önce bile-
idi bu). Öte yandan Marsten ya da Collins isimlerini de kullanmak istemedim, madem *yeni* bir seriydi, o halde sözümona *yeni* bir yazar tarafından yazılmalıydı.

Polis Düşmanı’nın son sayfasını daktilodan henüz çıkarmıştım. Son satırları okudum ve düşünmek için birkaç dakikalığına orada oturdum. O zamanlar Long Island’da müstakil bir evin arka yatak odasında çalışırdım. Yatak odasından çıkarak mutfığa yöneldim, eski karım henüz bebek olan ikizleri kaşıkla besliyordu.

“Ed McBain nasıl?” dedim.

“İyi,” dedi ve ikizleri beslemeye devam etti.

Ve işte karşınızda *Polis Düşmanı*. Ed McBain’in kalemin-den.

Serinin birincisi.

– ED MCBAIN

1.

Kuzey’de şehri kuşatan nehirden sadece muhteşem ufuk çizgisi görünürdü. Huşu içindeymişçesine gözlerini dikerdin, bu görkemli parlaklık karşısında soluğun kesilirdi. Binaların belirgin silüetleri göğü yırtar, denizin ve göğün maviliklerini parçalardı; düz yüzeyler ve uzun yüzeyler, kaba saba dikdörtgenler, iğne gibi sivri kuleler, yükselti ve doruklar, desen üstüne desen bindirmiş, mavi ve beyazın bıraktığı yaldıza karşı geometrik bir bütünlük içinde uzanmaktaydı.

Gece vakti kordon boyuna inerken, parlak yıldızlardan, nehrin yansıttığı yakamozlardan büyüleyici bir galaksi sarardı etrafını ve sonra Güney’de şehir, elektrik sihirbazının nefis gösterisiyle kaplanırdı. Otoyolun ışıkları, şehrin etrafından dolaşp nehrin karanlık sularında yansıyacak şekilde kâh yakından kâh uzaktan parlardı. Binaların pencereleri dikdörtgenden parlak aydınlıklar şeklinde yerden yükselip yıldızlara tırmanır ve gökyüzünü boyayan kırmızı ve yeşil, sarı ve turuncu neonların yaldızına karışırdı. Trafik ışıkları cırtlak renkli gözlerini kırparı ve gövde boyunca, göz yakan renk sıçramalarının yarattığı renk cümbüşünü mezceden akkordan bir gösteri...

Şehir, ender mücevherlerden parlak bir yuva gibi boylu boyunca uzanmakta, titreşen bir yoğunlukla katman katman ışıldamaktaydı.

Binalar tiyatro sahnesiydi.

Yüzleri nehre dönük, insan yapısı bir ışıkla parlıyorlardı ve sen gözlerini dikmiş, onlara huşuyla bakardın, soluğun kesilirdi.

Binaların gerisinde, ışıkların da arkasında, sokaklar vardı. Ve sokaklarda süprüntüler...

Alarm gece on birde çaldı.

Karanlıkta el yordamıyla uzandı alarma, düğmeyi buldu ve çevirdi. Zırlama kesildi. Oda oldukça sessizdi. Arkasında May'ın tekdüze soluğunu duyabiliyordu. Pencere ardına kadar açık olsa da oda sıcak ve rutubetliydi. Yaz başından bu yana almak istediği havalandırmayı düşündü bir kez daha. İsteksizce doğruldu ve gözlerini beceriksizce ovuşturdu.

İriyarı bir adamdı, düz sarı saçları vardı, şimdi karman çormandılar tabii. Gözleri normalde külrengiydi, şimdiyse odanın karanlığında uykudan şişmiş ve renksiz görünüyordlardı. Ayağa kalktı ve gerindi. Sadece pijama altı vardı üzerinde ve göbeksiz olduğundan, kollarını başının üstüne kaldırdığında pijama aşağıya kaydı. Homurdandı, düşen pijamayı topladı ve May'e tekrar bir göz attı.

Çarşaf sıyrılıp karyolanın ayakucuna yığılmış, sırlıslıklam ve ölgün bir şekil almıştı. May genişçe bir C harfi şeklinde kıvrılmış, geceliği kalçasının üstünde toplanmıştı. Yatağa döndü ve elini bir anlığına kadının kalçasına koydu. Kadın mırıldandı ve yerinde döndü. Adam karanlıkta sırttı, sonra tıraş olmak için banyoya gitti.

Operasyonun her adımını planlamıştı, bu yüzden tıraşın tam olarak ne kadar süreceğini, tam olarak ne kadar sürede giyineceğini, bir fincan hazır kahveyi tam olarak ne kadar sürede mideye indireceğini biliyordu. Tıraşa başlamadan önce saatini çıkardı, ara sıra göz atabilmek için lavaboya bıraktı. On biri on geçe giyinmeye başladı. Biraderinin Hawaii'den getir-

diği Aloha gömleği sırtına geçirdi. Taba rengi gabardin pantolonunu ve ince tabinet ceketini giydi. Kış cebine bir mendil koydu ve sonra da cüzdanını boşaltarak bozuklukları şifonyere bıraktı.

Şifonyerin üst çekmecesini açtı, May'in mücevher kutusunun yanındaki 38'liği aldı. Tabanca kılıfının sert derisini kavradı ve tabancayı kılıfıyla birlikte tabinet ceketin altına, sağ kış cebine soktu. Bir sigara yaktı, kahvenin suyunu koymak için mutfağa gitti, ardından çocuklara bakmaya yollandı.

Mickey uyuyordu, başparmağı her zamanki gibi ağzındaydı. Oğların başını okşadı. Tanrım, domuz gibi terlemişti. May'le havalandırma işini tekrar konuşmalıydı. Bir hücredeymiş gibi tıklı kalmayı hak etmiyordu çocuklar. Cathy'nin yatağına yürüdü, onun da başını okşadı. Ağabeyi kadar terlememişti. E, o bir kızdı ve kızlar fazla terlemezdi. Mutfaktaki su ısıtıcının fokurdadığını duydu. Saatine baktı ve ardından sırtıttı.

Mutfağa gitti, iki tatlı kaşığı hazır kahveyi genişçe bir fincana koydu ve kaynayan suyu üzerine boca etti. Kahveyi koyu ve şekersiz içirdi. Nihayet uyanmaya başladığını hissediyordu, bu gezintilerden önce uyumayacağına yüzüncü kez yemin etti, düpedüz aptallıktı bu. Eve döndüğünde uyumalıydı, kahretsin, böyle ne kadar zaman kazanıyordu ki? İki saat mi? Ve sonra gitme vakti geliyordu. Yok, aptallıktı bu. May'le bunu konuşmalıydı. Kahveyi yuvarladı ve sonra tekrar yatak odasına gitti.

Onu uyurken seyretmekten hoşlanırdı. Bu şekilde uymasını fırsat bilirken kendisini daima biraz sinsi, biraz da azgın hissedirdi. Uyku mahrem bir şeydi ve birisini uykusunun en derin ânında dikizlemek doğru değildi. Fakat, Tanrım, uyurken ne kadar da güzeldi, ve kahretsin, bu hiç adil değildi. Bir süre seyretti kadını, yastığa yayılmış koyu renk saçları, kalçalarının dolgun kavisi, sıyrılmış geceliğinin kadınsılığı ve çıplak beyaz teni... Yatağın kenarına gitti ve saçlarını arkaya

doğru okşadı. Usulca öptü, çok usulca ama, fakat kadın kımıldandı ve seslendi, "Mike?"

"Uyumaya devam et, tatlım."

"Gidiyor musun?" diye mırıldandı kadın, boğuk bir sesle.

"Evet."

"Dikkatli ol, Mike."

"Olurum." Sırtı tekrar. "Sen de uslu ol."

"Hmm," dedi kadın ve diğer tarafa döndü. Kapı aralığından kadına son bir kez baktı, oturma odasına geçti ve evden çıktı. Saatine hızlıca göz attı. On biri otuz geçiyordu. Tam planladığı gibiydi ve maalesef sokak da daha serin değildi.

On biri kırk bir gece, Mike Reardon çalıştığı yerden üç blok uzaktayken, kafatasının arkasına iki mermi girdi ve vücudu terk ettiklerinde yüzünün yarısı yoktu. Sadece darbeyi ve ani dayanılmaz acıyı hissetti, sonra atış seslerini duydu belli belirsiz ve sonra da her şey karanlığa gömüldü, kaldırıma yığıldı.

Yere düşmeden önce ölmüştü.

O, bu şehrin bir yurttaşıydı ve şimdi parçalanmış yüzünden kanlar boşalıyor, etrafında yapışkan kırmızı bir leke yayıliyordu.

Başka bir yurttaş on biri elli altı gece onu öylece buldu ve polisi aramaya koştu. Aceleyle sokağın aşağısındaki telefon kulübesine koşan yurttaş ile yere yığılmış, betonda cansız yatan, Mike Reardon adlı yurttaş arasında pek bir fark yoktu.

Biri hariç.

Mike Reardon bir polisti.

2.

İki cinayet polisi kaldırımındaki cesede bakıyordu. Sıcak bir geceydi ve sinekler kaldırımındaki yapışkan kanın etrafına üşüşmüştü. Yardımcı adli tabip cesedin başında diz çökmüş, ciddi bir ifadeyle inceliyordu. Teşhis Büro'dan bir fotoğrafçı flaşları ardı ardına patlatıyordu. 23 ve 24 numaralı ekip arabaları sokağın karşısına park etmişti, bu arabalardan çıkan devriye polisleri keyifsizce izleyicileri uzak tutmakla meşguldüler.

Karakol'da iki santral vardı ve arama bunlardan birisine gelmişti, uykulu bir devriye polisi umursamazca bilgiyi kaydetmiş, ardından kaydı basınçlı hava borusu vasıtasıyla Telsiz Dairesi'ne göndermişti. Telsiz Dairesi'ndeki sevk memuru, arkasındaki duvarda asılı devasa bölge haritasına bakarak, sokakta kanlar içinde yattığı söylenen adamı incelemesi ve rapor göndermesi için 23 numaralı arabayı bölgeye sevk etmişti. 23 numaralı araba cinayeti rapor ettiğinde ise sevk memuru 24 numaralı arabayla bağlantı kurmuş, onu da bölgeye göndermişti. Santraldeki devriye polisi aynı zamanda Cinayet Masası'nı ve ayrıca cesedin bulunduğu mahal olan 87. Bölge'yi de aramıştı.

Ceset, kapılarına tahta vurulmuş, metruk bir sinemanın önünde boylu boyunca uzanmaktaydı. Sinema, mahalle kültü-

rünün hâlâ revaçta olduğu uzun yıllar önce, ilk gösterimlerin oynadığı bir sinema salonu olarak işe başlamıştı. Mahalle ko-kuşmaya başladıkça sinema ikinci gösterim filmleri, sonra eski filmleri ve en nihayetinde de yabancı filmleri gösterir olmuştu. Sinema salonunun soluna açılan bir kapı vardı ve o kapıya da tahta vurulmuştu, fakat tahtalar zamanla gevşeyip aralık yapmış, içerdeki merdiven boşluğuna dışarıdan sigara izma-ritleri, yarımlik viski şişeleri ve doğum kontrol aletleri atılmış-tı. Sinemanın üzerindeki tente kaldırıma doğru sarkmış, dış dış deliklerle delik deşik olmuştu, atılmış taşların, teneke ku-tuların, irice boru parçalarının ve envai çeşit döküntünün kur-banıydı.

Sinemanın karşı sokağında boş bir arsa bulunmaktaydı. Arsada daha önce bir apartman vardı, daireleri yüksek kiralar-la verilen iyi bir apartmandı bu. O eski günlerde, apartmanın mermer döşeli antresinden nadir bir vizon kürkün süzüldü-ğünü görmek alışılmadık bir şey değildi. Fakat kenar mahal-lenin sürünen sarmaşıkları binaya uzanmış, yapışkan parmak-larıyla onu kavrayarak sürekli genişleyen bir halkanın içine çekmişti. Emektar bina nihayetinde yenik düşmüş, kenar ma-hallenin bir parçası haline gelmişti, öyle ki bir zamanlar mağ-rur ve zarif bir mesken olduğunu artık çok az insan hatırlıyor-du. Nihayetinde istimplâk edilmiş, temelinden yıkılmıştı. Bu-gün yer yer hâlâ zemine yapışık duran moloz parçalarını say-mazsak, arsa artık temiz ve açık durumdaydı. Rivayet o ki arsada bir sosyal konut projesi hayata geçirilecekti. Bu arada çocuklar arsayı çeşitli amaçları doğrultusunda kullanmaktay-dı. Bunların çoğu bedensel ihtiyaçlarla ilgiliydi, bu yüzden arsanın üzerinde havada asılı ağır bir koku olurdu. Bu koku şimdi bu sıcak yaz akşamında öyle güçlü hâle gelmişti ki si-nemaya kadar ulaşmış, sarkık tentenin altını kaplamış, kaldı-rımı boğmuş ve kaldırımdaki cesedin kokusuna karışmıştı.

Cinayet polislerinden biri cesetten uzaklaştı ve dikkatle kaldırımını taramaya başladı. İkinci polis elleri arka ceplerinde dikiliyordu. Yardımcı adli tabip, adamın ölü olduğunu resmen onayladı. Birinci polis geri geldi.

“Şunlara baksana,” dedi.

“Ne o elindeki?”

“Bir çift boş mermi kovanı.”

“Evet?”

“Remington mermileri. 45 kalibrelik”

“Bir zarfa koy ve etiketle. Ne durumdasın doktor?”

“Bir dakika.”

Flaşlar patlamaya devam ediyordu. Fotoğrafçı, bir hit şarkının basın danışmanı gibi çalışıyordu. Gösterinin yıldızının etrafında dolaştı, farklı açılardan resimlerini çekti. Tüm bu zaman zarfında yüzünde hiçbir ifade oluşmadı, sırtından terler süzölmüş, gömleği sırtına yapışmıştı. Yardımcı adli tabip elini alnına götürdü.

“87. Bölge’nin elemanları hangi cehennemde?” diye sordu birinci polis.

“Yöklü bir poker eli dönüyor muhtemelen. Onlar olmadan daha iyiyiz.” Adli tabibe döndü. “Ne diyorsun, doktor?”

“Bitirdim.” Yorgun bir biçimde ayağa kalktı.

“Neler var elinde?”

“Sadece ne görünüyorsa o. Kafasının arkasından iki kez vurulmuş. Muhtemelen ölümü ani olmuş.”

“Bize bir zaman vermek ister misin?”

“Bir kurşun yarasına bakarak mı? Dalga geçmeyin benimle.”

“Siz beylerin harikalar yarattığını düşünmüştüm.”

“Orası öyle. Ama yaz aylarında değil.”

“Bir tahminde de mi bulunamazsın?”

“Elbette, tahmin serbest. Katılma henüz gerçekleşmemiş, bu yüzden yarım saat önce öldürölmüş olabilir, diyebilirdim. Fakat bu sıcakta . . . tanrım, normal vücut ısısını saatlerce muhafaza etmiş olabilir. Bununla ilgili bahse girmek istemezsin. Otopsiden sonra dahi...”

“Tamam, tamam. Peki ya kim olduğunu bulursak?”

“Laboratuvar elemanları için cesedi bozmayın, yeter. Ben gidiyorum.” Yardımcı adli tabip saatine baktı. “Zamanı bildiriyorum, saat 12:19.”

“Gün erken başladı,” dedi birinci Cinayet polisi. Olay yerine geldiğinden bu yana elinde tuttuğı çizelgeye zamanı not etti.

İkinci polis cesedin yanına diz çöküyordu. Aniden doğruldu. “Silahı var,” dedi.

“Öyle mi?”

Yardımcı adli tabip alındaki teri sildi ve yürüyüp gitti.

“Bir 38’liğe benziyor,” dedi ikinci polis. Kılıflı tabancayı daha yakından inceledi. “Evet. Polis silahı. Etiketlemek ister misin?”

“Elbette.” Birinci polis, bir arabanın caddenin karşısında durmak için yaptığı freni duydu. Ön kapılar açıldı ve iki adam dışarı çıkarak cesedin etrafındaki insan kümesine doğru yöneldi.

“İşte, 87. Bölge de geldi.”

“Çay içmenin tam zamanı,” dedi ikinci polis kuru bir sesle. “Kimi gönderdiler acaba?”

“Carella ile Bush sanırım.” Birinci polis, sağ ceket cebinden bir paket lastikli etiket çıkardı. Etiketlerden birini lastikten kurtardı, kalanı cebine geri koydu. Etiket, yulaf lapası renginde üçe beş bir dikdörtgendi. Etiketın bir ucuna delik açılmıştı ve deliğe ince bir tel takılıydı, iki gevşek uca biçim vermek için

bükülmüştü tel. Etikette EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ yazıyordu, ve onun altında daha kalın harflerle: KANIT.

87. Bölge'den Carella ve Bush sallana sallana geliyorlardı. Cinayet polisi onlara şöyle bir baktı, etiketteki *Nerede bulundu* kısmına döndü ve orayı doldurmaya başladı. Carella mavi bir takım giymişti, gri kravat nizami bir biçimde beyaz gömleğe tutturulmuştu. Bush ise turuncu bir spor gömlek ve haki renk pantolon giymekteydi.

"Bir Hızlı Gonzales ve Whirlaway değilse de," dedi ikinci Cinayet polisi, "siz baylar kesinlikle hızlı hareket ediyorsunuz, yalan yok. Bomba olsa ne yapacaktınız?"

"İşi bomba imha ekibine bıraktırdık," dedi Carella renksiz bir sesle. "Sen ne yapardın?"

"Çok komiksin," dedi Cinayet polisi.

"Geç kaldık."

"Bunu görebiliyorum."

"Çağrı geldiğinde tek başıma sorgudaydım," dedi Carella. "Bush dışarıda Foster'la birlikte bir bar kavgasına bakıyordu. Reardon'sa hiç ortalarda görünmedi." Carella duraksadı. "Öyle değil mi, Bush?" Bush başını salladı.

"Eğer sorgudaysan, burada ne halt yiyorsun?" dedi birinci Cinayet polisi.

Carella sırtıttı. İriyarı bir adamdı, fakat hantal değildi. Oldukça güçlü olduğu izlenimini veriyordu ve bu güç kalıptan kaynaklı değil, daha ziyade sıkı bilenmiş kas gücüydü. Kahverengi saçları kısa kesilmişti. Gözleri kahverengiydi ve garip bir biçimde aşağıya bakıyorlardı, bu ona sinekkaydı tıraş olmuş bir Doğulu görünümü veriyordu. Geniş omuzlara, dar kalçalara sahipti ve bir rıhtım işletmesinde meşin bir ceket giyse dahi iyi giyimli ve şık görünmeyi becerirdi. Bilekleri kalın, elleri büyüktü ve o ellerini genişçe açarak "bir cinayet söz konusuyken telefona mı cevap vereyim?" dedi. Gülümsemesi

genişledi. “Sorgu için Foster’ı bıraktım. O daha çaylak sayılır, öyle değil mi?”

“Bugünlerde rüşvet nasıl?” diye sordu ikinci Cinayet polisi.

“Siktir git,” diye cevap verdi Carella istifini bozmadan.

“Şans bazı adamların yüzüne gülüyor. Sen bir cesetten herhangi bir şey almıyorsundur kesin.”

“Tsores’ hariç,” dedi birinci polis.

“İngilizce konuş,” dedi Bush yumuşak bir şekilde. Tath dilli bir adamdı, 1.90 civarı boydan ve kemiksiz yüz kilo ağırlıktan böyle kısık bir ses çıkması insanları şaşırtırdı. Saçları yatmayan cinsten ve darmadağınktı, sanki ilahi bir takdirle soyadı konduktan sonra saçlara biçim verilmiş gibiydi.” Saçları kızıldı aynı zamanda, giydiği turuncu spor gömlekle şiddetli uyumsuzluk yaratıyordu bu. Kolları gömleğin kollarına yapışık, kalın ve kaslıydı. Sağ kolunda uzunlamasına çentikli bir bıçak yarası vardı.

Fotoğrafçı dedektiflerin sohbet ettikleri yere doğru yaklaştı.

“Siz ne halt yediğinizi sanıyorsunuz?” diye sordu kızgın bir şekilde.

“Adamın kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz,” dedi ikinci polis. “Neden? Bir sorun mu var?”

“Size onunla işim bitti demedim.”

“Hadi ya? Bitmedi mi?”

“Hayır, ama bana sorulmalıydı.”

“Tanrı aşkına, sen kime çalışıyorsun? Conover’a mı?”

“Siz Cinayetçiler tam bir ıstırap kaynağısınız, beni...”

* Yidcede “bela, dert” anlamlarına gelir (ç.n.)

** “Bush” İngilizcede “çalılık” anlamına gelir (ç.n.)

“Evine git ve negatifleri suya yatır ya da her ne yapacaksan onu yap, olur mu?”

Fotoğrafçı saatine baktı. İçinden mırıldandı ve zamanı bilerek kendisine sakladı, çünkü çizelgesine zamanı not etmeden önce ilk polis kendi saatine bakmıştı. Zamanda birkaç dakikayı eksiltti, ayrıca Carella ve Bush’un geliş zamanını da not etti.

Carella, ölü adamın başının arkasına baktı. Adamın yüzü ifadesiz durumdaydı, canlıyken gözlerinde bir anlığına görünmüş ve hemencecik kaybolup donmuş acı ifadesi hariç tabii.

“Ne kullanmışlar?” diye sordu. “Top mermisi mi?”

“Bir 45’lik,” dedi birinci polis. “Mermi kovanları bulduk.”

“Kaç tane?”

“İki.”

“Eşkâl,” dedi Carella. “Neden onu ters çevirmiyoruz?”

“Ambulans geliyor mu?” diye sordu Bush usulca.

“Evet,” dedi birinci polis. “Bu gece herkes geç kalıyor.”

“Bu gece herkes kendi terinde boğuluyor,” dedi Bush. “Bir bira iyi giderdi.”

“Hadi,” dedi Carella. “Bir el atın şuna.”

İkinci polis Carella’ya yardım etmek için eğildi. Birlikte cesedi çevirdiler. Sinekler öfkeyle uçtu, ama sonra tekrar kaldırıma ve önceden bir surat olan kanlı et parçasına konular. Karanlıkta Carella, sol gözün olması gereken yerde açık bir delik gördü. Sağ gözün altında bir delik daha vardı ve yanak kemiği paramparça durumda dışarı çıkmış, derisini delerek parçalamıştı.

“Zavallı piç,” dedi Carella. Ölümün yüzüne dosdoğru bakmaya asla alışamayacaktı. Otuz yıllık polisti ve ölümün düpedüz, karşı konulmaz fiziksel etkisini bastırmayı öğren-

mişti, ama ölüm hakkındaki diğer şeyi, yani ölümle birlikte mahremiyetin istila edilmesini, nabızla atan yaşamın et ve kandan ibaret bir moloz külçesine dönüşmesini asla kanıksayamayacaktı.

“Birinizde ışık var mı?” diye sordu Bush.

Birinci polis sol üst cebine uzandı. Başparmağıyla bir düğmeye bastı ve kaldırırma bir ışık huzmesi yayıldı.

“Yüzüne tut,” dedi Bush.

Işık, ölü adamın yüzüne döndü.

Bush yutkundu. “Reardon bu,” dedi, sesi iyice kısıktı. Ve sonra, neredeyse fısıltıyla tekrarladı: “Tanrım, Mike Reardon bu.”

3.

87. Bölge'de görevli on altı dedektif vardı ve David Foster bunlardan birisiydi. Doğrusu, yüz on altı dedektif olsaydı da yine kadro eksikliği çekilirdi. Bölge Güney'de, kordon boyundan ve hâlâ kapıcılarıyla, asansör görevlileriyle böbürlenerek uzun binalardan başlayıp şarküterileri ve sinemalarıyla ünlü Stem'e, yine Güney'e doğru Culver Bulvarı ve İrlandalı bölgesine ve oradan da hâlâ Güney hattı boyunca Porto Rikolu bölgesine ve en son soyguncu ve tecavüzcülerin hüküm sürdüğü Grover Park'a uzanmaktaydı. Doğu ve Batı'ya bakıldığında bölge otuz beş ana caddeyi kaplayan uzun bir yekûn tutuyordu. Ve bu dikdörtgenin –nehirden parka Kuzey ve Güney, otuz beş bloktan oluşan Doğu ve Batı– içinde 90.000 kişilik bir nüfus sıkıştırmıştı.

David Foster da bu nüfusa dâhildi. David Foster bir zenciydi.

Bölge sınırları içinde doğmuş, burada büyümüştü ve 21'ine geldiğinde, zihin ve beden sağlığına sahip olduğu, asgari gereklilik olan 1,72'den on santim daha uzun olduğu, gözlüksüz ve kusursuz bir görüşe sahip olduğu ve herhangi bir suç kaydının bulunmadığı anlaşıldığı zaman, memurluk sınavına alındı ve devriye polisi olarak atandı.

İşe başladığında ilk maaşı senede 3,725 dolar idi ve Foster maaşını sonuna dek hak ediyordu. O kadar iyi hak ediyordu ki beş yıl içerisinde Dedektif Şube'ye tayini geldi. Artık üçüncü dereceden dedektifti, maaşı senede 5,230 dolar idi ve hâlâ maaşını hak etmekteydi.

24 Temmuz'un ilk saatinde, gecenin saat 1'inde Mike Reardon adlı meslektaşının kanı oluk oluk boşalmaktayken David Foster, Bush'la birlikte bar kavgasında paketledikleri adamı sorguluyor, böylece maaşını kazanmaya devam ediyordu.

Sorgu, bölge binasının ikinci katında yapılmaktaydı. Birinci kattaki masanın sağında, siyah harflerle Dedektif Şube'yi takdim eden, göze pek çarpmayan, kirli beyaz bir tabela vardı ve çizili bir el, ziyaretçilere sivillerin yukarı katta takıldığını haber vermektedir.

Merdivenler demirden ve dardı, titizlikle temizlenmişlerdi ama. Önce on altı basamak çıkardınız, sonra merdiven döner ve bir on altı basamak daha... Ve işte oradaydınız.

Dar ve loş bir koridordu burası. Açık merdivenin sağında iki kapı vardı ve tabelalarında DOLAPLAR yazmaktaydı. Eğer sola döner ve koridoru yürürseniz, solunuzda ahşap çubuklardan yapılmış bir sırayı, sağınızda arkalığı olmayan (ve bir zamanlar asansör boşluğu olan şeyin mühürlü kapılarından hemen önceki dar bir oyuğa yerleştirilmiş) bir başka sırayı, devamla yine sağınızda üzerinde ERKEKLER TUVALETİ yazan bir kapıyı ve son olarak solunuzda üzerinde özensizce YAZI İŞLERİ yazılmış küçük bir tabela asılı bir kapıyı geçerdiniz.

Koridorun sonunda Dedektif Ekip Odası vardı.

İlkin ahşap parmaklıklı bir perde görürdünüz. Onun arkasında masalar ve telefonları, üzerine farklı fotoğrafların ve notların asılı olduğu bir ilan tahtasını, tavana asılı bir karpuz lambayı ve onun arkasında da daha çok masayı ve binanın cephesine açılan parmaklıklı pencereleri görürdünüz. Sağ-

nızdaki parmaklığın ötesine gittiğinizde daha fazla şey göremezsiniz çünkü iki devasa metal dosya dolabı, odanın bu yanındaki masaları kapatırdı. İşte Foster'ın gece bardan paketlediği adamı sorguladığı yer tam da odanın bu yanıydı.

"Adın ne?" diye sordu adama.

"No hablo ingles," dedi adam.

"Lanet olsun," dedi Foster. Koyu çikolata ten rengine ve sıcak kahverengi gözlere sahip, irikıyım bir adamdı. Beyaz bir dik yakalı gömlek giymişti, boğazı açıktı. Gömleğin kolları kaslı kollarının üzerinde toplanmıştı.

"Cual es su nombre?" diye sordu sarsak bir İspanyolcayla.

"Tomas Perillo."

"Adresin?" Durdu, düşünüp buldu, "Direccion?"

"Tres-tres-cuatro Mei-son."

"Yaş? Edad?"

Perillo omzunu silkti.

"Peki," dedi Foster, "bıçak nerede? Sahi, siktir, bu gece kaldık burada. Bana bak, *donde esta el cuchillo? Puede usted decirme?*"

"Creo que no."

"Ne demek yok? Tanrı aşkına, bir bıçağın vardı, değil mi?"

"No se."

"Bana bak, sen orospu çocuğunun tekisin, bir bıçağın olduğunu pekâlâ biliyorsun. Bir düzine insan seni o bıçakla gördü. Buna dersin?"

Perillo sessizdi.

"Tiene usted un cuchillo?" diye sordu Foster.

"No."

"Yalancı herif!" dedi Foster. "Senin bıçağın var. Bardaki adamı kestikten sonra o bıçağı n'aptın?"

"Donde esta el servicio?" diye sordu Perillo.

“Başlatma şimdi tuvaletinden,” diye tersledi Foster. “Tanrı aşkına, bi’ kulak kabart bakayım etrafına. Ne cehen-nemdeyiz sanıyorsun, bilardo salonunda mı? Çıkar ellerini cebinden.”

Perillo ellerini ceplerinden çıkardı.

“Şimdi, bıçak nerede?”

“No se.”

“Bilmiyorsun, bilmiyorsun,” diye adamı taklit etti Foster. “Peki, defol git buradan. Dışarıdaki sıraya otur. Senin dilini gerçekten konuşan bir polis çağıracağım buraya, ahbap. Şimdi git otur oraya. Hadi git.”

“Bien,” dedi Perillo. “*Donde esta el servicio?*”

“Solundaki aralıktan aşağı yürü ve tüm geceyi orada geçirme.”

Perillo gitti. Foster yüzünü ekşitti. Kestiği adam öyle pek de yaralanmamıştı. Her bıçak dövüşünün peşine düşseler, başka işle uğraşamazlardı. Bıçakla kesmenin sadece hindilere uygulandığı bir bölgede görev yapıyor olmanın neye benzeyeceğini merak etti. Kendi şakasına güldü, daktilonun kolunu döndürdü ve birkaç gün önce sorguladıkları soygunun raporunu yazmaya başladı.

Carella ve Bush geldiklerinde telaş içinde görünüyorlardı. Carella dosdoğru telefona gitti, telefonun arkasındaki numaralar listesine baktı ve bir numarayı çevirmeye başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Foster.

“Cinayet,” diye cevap verdi Carella.

“Öyle mi?”

“Mike’tı.”

“Ne dedin? Ha?”

“Mike Reardon.”

“Ne?” dedi Foster. “Ne?”

“Kafasının arkasına iki kurşun. Komiser’i arıyorum. Hızla bunun üzerine gitmek isteyecektir.”

“Hey, dalga geçmiyorsunuz, değil mi?” dedi Foster Bush’a ve sonra Bush’un yüzündeki bakışı gördü, bunun bir şaka olmadığını anlamıştı.

Komiser Byrnes, 87. Bölge Dedektif Ekibinin başındaki adamdı. Tıknaz bir vücudu ve perçin gibi bir kafası vardı. Gözleri maviydi ve küçücüktü, fakat bu gözler ne boktan şeyler görmüş, komiserin etrafında dönen hiçbir şeyi ıskalamamışlardı. Emniyet komiseri, kendi bölgesinin belâlı bir muhit olduğunu biliyor, bundan da hoşlanıyordu. Polise kötü muhitlerde ihtiyaç duyulur, demeyi sever, ekmeğini taştan çıkaran bir ekibin parçası olmaktan gurur duyardı. Ekibinde daha önce on altı adamı vardı, şimdiyse on beşe düşmüştü.

Bu on beş adamdan onu ekip odasında onun etrafında toplandı, kalan beşi ise dışarıda, apar topar gelemeyecekleri yerlerdeydiler. Adamlar sandalyelerine ya da masaların kıyılarına oturdular, oturmayanlarsa parmaklıklı pencerelerin yanında dikildi ya da dosya dolaplarına yaslandı. Ekip odası, yeni vardiyanın eskisinden görevi devraldığı zamanlardaki gibi görünmekteydi, tek fark şimdi pis şakalar yapılmıyordu. Adamların hepsi Mike Reardon’ın öldüğünü öğrenmişti.

Byrnes piposunu doldururken Komiser Yardımcısı Lynch de Byrnes’in yanında dikilmekteydi. Byrnes, kalın ve maharetli parmaklara sahipti, başparmağıyla tütünü sıkıştırdı, bu esnada adamlara bakmıyordu.

Carella onu izledi. Diğer adamların çoğu onun hakkında “adi ihtiyar” dese de Carella onu takdir eder, saygı duyardı. Carella, yaşlı adamların beyincikle değil kamçıyla yönettiği bölgelerde çalışan polisler tanımaktaydı. Bir zorbaya çalışmak iyi olmazdı. Byrnes fena adam değildi, ayrıca iyi ve akıllı bir

polisti, bu yüzden Carella komiser daha konuşmaya başlamadığı halde pürdikkat durumdaydı.

Byrnes kibriti çakarak piposunu yaktı. Ağır bir yemekten sonra istirahate çekilmek üzere olan telaşsız bir adam görüntüsü veriyordu, oysa küçük kafatasının içerisindeki çarklar cayır cayır çalışmakta, en iyi adamlarından birinin ölümü karşısında duyduğu hudutsuz öfkeyi bedeninin her hücresinde hissetmekteydi.

“Bugün moral konuşması yok,” dedi aniden. “Sadece gidin ve o piçi bulun.” Yoğun bir duman bulutunu üfledi ve ardından kısa, geniş ellerinden biriyle dumanı dağıttı. “Eğer gazeteleri okuyor ve onlara inanıyorsanız, polislerin polis katillerinden nefret ettiklerini bilirsiniz. Orman kanunudur bu. Hayatta kalmanın kanunudur. Gazeteler eğer bunun bir intikam azmiyle ilişkili olduğunu düşünüyorlarsa zırvalıyorlar demektir. Bizler bir polisin öldürülmesine izin veremeyiz çünkü polis, kanun ve düzenin simgesidir. Eğer bu simgeyi ortadan kaldırırsanız, sokaklarda hayvanlarla uğraşırsınız. Ve şimdi sokaklarda yeterince hayvan var.

“Bu yüzden Reardon’ın katilini bulmak istiyorum, ama bunun sebebi Reardon’ın bu bölgede görevli bir polis olması değil, hâtta iyi bir polis olması bile değil. O piçi bulmak istiyorum çünkü Reardon bir *adamdı*, en âlâsından hem de.

“Nasıl istiyorsanız öyle ele alın konuyu, işinizi biliyorsunuz. Dosyalarda bulduğunuz ve sokaklarda karşılaştığınız her şey hakkında rapor istiyorum. Bulun onu. Hepsi bu kadar.”

Komiser yanında Lynch’le birlikte ofisine geri döndü. Bazı polisler *modus operandi* dosyalarına giderek 45’lik kullanan haydutlar hakkında bilgi toplamaya başladı. Diğer bazı polisler bölgedeki bilinen suçlular dosyasına giderek, yolu herhangi bir zamanda Mike Reardon’la kesişmiş olabilecek adi soyguncuları araştırmaya başladı. Diğer bazıları da Hükümlüler dosyasına gitti ve başta Mike Reardon’ın üzerinde çalıştığı davalar olmak üzere bölgenin sorumlu olduğu tüm hükümlü-

lerin listelendiği kartları tek tek incelemeye koyuldu. Foster koridora çıktı ve sorguladığı şüpheliye defolup evine gitmesini, belaya bulaşmamasını söyledi. Geriye kalanlar sokaklara dağıldı, Carella ve Bush da bunların arasındaydı.

“Bu herif sinirimi bozuyor,” dedi Bush. “Kendini Napol-yon zannediyor.”

“O iyi bir adam,” dedi Carella.

“Güzel, o da aynını düşünüyor muhakkak.”

“Senin sinirini ne bozmuyor ki,” dedi Carella. “Uyumsuz tekisin.”

“Sana tek bir şey söyleyeceğim,” dedi Bush. “Şu kahrolası bölge yüzünden ülser oldum. Daha önce derdim tasam yoktu, ama bu bölgeye atandığımdan beri ülserim var. Bunu nasıl açıklarsın?”

Bush’un ülserinin pek çok olası açıklaması vardı ve bunların hiçbirisi bölgeyle ilgili değildi. Fakat Carella şu anda bunu tartışmak istemiyordu, bu yüzden cevap vermedi. Bush somurtarak kafasını salladı.

“Karımı aramak istiyorum,” dedi.

“Sabahın ikisinde mi?” diye sordu Carella şaşkınlıkla.

“Bir sorun mu var?” Bush cevap bekliyordu. Aniden ters davranmaya başlamıştı.

“Hiç. Hadi git, ara onu.”

“Sadece kontrol etmek istiyorum,” dedi Bush, ve sonra “evde olup olmadığını” diye ekledi.

“Elbette.”

“Kahretsin, bu olay günlerce sürebilir.”

“Elbette.”

“Karımı arayıp nasıl olduğunu sormamın nesi yanlış?”

“Bana bak, kavga mı arıyorsun sen?” diye sordu Carella gülümseyerek.

“Hayır.”

“O halde düş yakamdan, git karını ara.”

Bush kararlı bir biçimde başını salladı. Culver’daki bir şekerçi dükkânının önünde durdular, Bush arama yapmak için içeriye girdi. Carella sırtını dükkânın önündeki tezgâha vermiş, dışarıda bekliyordu.

Şehir epey sessizdi. Apartmanlar kirli parmaklar gibi göğün yumuşak ağzına doğru uzanıyordu. Zaman zaman bir banyo ışığı, kör bir suratta aniden açılıveren bir göz gibi parlayıp sönüyordu. Şekerçi dükkânının önünden İrlandalı iki genç kız geçti, yüksek topukları kaldırımında tıkırdıyordu. Kızların bacaklarına ve ince yazlık elbiselerine kaçamak bir bakış fırlattı. Kızlardan biri ona utanmazca göz kırptı, sonra ikisi birden kıkırdamaya başladı. O da hiç sebepsiz İrlandalı bir dilberin eteğini kaldırmakla ilgili bir şeyler hatırladı, düşünce o kadar canlıydı ki hafızasında bir yerde kayıtlı olduğunu biliyordu, hâtta öyle ki onu bir yerden okuyor gibiydi. İrlandalı dilberler, *Ulysses*? Tanrım, küçük şirin dilberler falan, esaslı bir kitap olmalıydı. Bush ne okuyordu acaba? Bush bir şey okuyamayacak kadar meşguldü. Bush karısından endişe etmekle meşguldü, tanrım, bu adam endişeliydi.

Omuzlarının üzerinden bir bakış attı. Bush hâlâ kabindeydi, hızlı hızlı konuşuyordu. Tezgâhın arkasındaki adam, ağzında bir kürdanla, yarış bülteninin üzerine kapanmıştı. Küçük bir oğlan, tezgâhın kenarına oturmuş, gazoz içiyordu. Carella, pis kokulu havadan bir nefes çekti. Telefon kabininin kapısı açıldı ve Bush dışarı çıktı, yüzü asıktı. Tezgâhtara başıyla selam verdi ve Carella’nın yanına, dışarıya çıktı.

“Kabin cehennem gibi sıcaktı,” dedi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Carella.

“Elbette,” dedi Bush. Şüpheyile Carella’ya baktı. “Olması için sebep var mı?”

* “Irish lasses” ibaresi üzerinden kelime oyunu yapıyor (ç.n.)

“Yok. Nereden başlamamız gerektiğine dair bir fikrin var mı?”

“Bu iş çocuk oyuncağı olmayacak,” dedi Bush. “Garezi olan herhangi bir gerizekâlı orospu çocuğu bunu yapmış olabilir.”

“Ya da suçun işlendiği an orada olan herhangi biri.”

“Bu işi Cinayet’e bırakmalıyız. Bizim boyumuzu aşar bu.”

“Daha başlamadık bile, ve sen bu iş bizi aşar, diyorsun. Neyin var senin, Hank?”

“Hiçbir şey,” dedi Bush, “sadece polisleri zeki insanlar gibi düşünmeye alışık değilim, hepsi bu.”

“Bunu bir polisin söylemesi güzel bir şey.”

“Gerçek bu. Bak, bu dedektif kimliği bir bok değil, bunu sen de benim kadar biliyorsun. Bir dedektif olabilmen için bir çift güçlü bacağa ve inatçı bir tabiata sahip olman gerekir. Bacaklar senin girmen gereken tüm çöplüklere ulaşmanı sağlar ve inatçı tabiatın da seni vazgeçmekten alıkoyar. Makine gibi her bir izi sürersin ve eğer şanslıysan, bu izlerden biri sonuç getirir. Şanslı değilsen de getirmez. Zaman meselesi.”

“Ve beyin asla devreye girmez, öyle mi?”

“Sadece biraz. Polis olmak için öyle çok da beyin gerekmez.”

“Tamam.”

“Neye tamam?”

“Tamam, tartışmak istemiyorum. Eğer Reardon, bunun bir suç görevlendirmesini aksatacağını düşünseydi...”

“Polislerde gıcık olduğum bir diğer şey de bu,” dedi Bush.

“Sen bir polis düşmanısın, değil mi?” diye sordu Carella.

“Bu kahrolası şehir polis düşmanlarıyla dolu. İnsanların polise saygı duyduğunu mu sanıyorsun? Hukuk ve düzenin

simgesiymiş, siktirsin oradan! Yaşlı adam dışarı çıkıp hayatla yüzleşmeli. Park cezası makbuzunu alan herkes otomatikman polise düşman kesilir. Bu kadar basit.”

“Tamam, ama böyle olmamalı, burası kesin,” dedi Carella, bir parça kızgın bir şekilde.

Bush omzunu silkti. “Polislerde gıcık olduğum bir şey de İngilizce konuşmamaları.”

“Ne?”

“Bir suç görevlendirmesinde!” diye alayla taklit etti Bush. “Polis dili. Sen hiçbir polisin ‘Onu yakaladım’ dediğini duydun mu? Hayır. Şöyle der: ‘Onu tevkif ettim.’”

“Ben bugüne dek bir tane bile polisin ‘Onu tevkif ettim’ dediğini duymadım,” dedi Carella.

“Resmi dilden söz ediyorum,” dedi Bush.

“Doğru, ama o farklı. Resmi dil söz konusu olduğunda herkes süslü konuşur.”

“Özellikle polisler.”

“Neden aslına dönmüyorsun o zaman? Taksi şoförü falan olsan ya?”

“Bunu düşünmüyor değilim.” Bush aniden gülümsedi. Tüm konuşma onun malum dingin sesiyle geçmişti ve şimdi de gülümsüyordu, onun demin çok kızgın olduğunu hatırlamak zordu.

“Neyse, aklıma barlar geldi,” dedi Carella. “Yani diyorum ki, bu eğer gazez türü bir şey ise, o zaman bu muhitten birisi olabilir pekâlâ. Ya da belki barlarda bir şeyler yakalayabiliriz. Kim bilir?”

“Ben de bir bira içerim doğrusu,” dedi Bush. “Geceden beridir canım bira çekiyor.”

The Shamrock, dünya üzerindeki aynı isme sahip milyonlarca bardan birisiydi. Culver Bulvarı’nda, bir rehinci dükkânı ile

bir Çin çamaşırhanesinin arasına çöreklenmişti. Tüm gece açıktı ve Culver'ı dolduran İrlandalı müşterilere hitap etmek-teydi. *The Shamrock*'a zaman zaman bir Porto Rikolunun yolu düşerdi, fakat bu tür yoldan çıkmış gezintiler, *The Shamrock*'ın asabi yaratılışlı ve güçlü yumruklara sahip sakinleri tarafından pek de teşvik edilmezdi. Polisler sık sık buraya uğrarlardı, tabii boğazlarını ıslatmak için değil, görev başında içki içmek kanun ve yönetmeliklerce sıkı sıkıya yasaklanmıştı zira, daha çok asabi yaratılışlı arkadaşların çok fazla viskiyle çok fazla yumruğu birbirine karıştırmadıklarından emin olmak için gelirlerdi bara. Barın neşeyle bezeli duvarları arasında öfke patlamaları ender gerçekleşirdi, ya da şiirsel bir dille ifade edilirse, muhitin Porto Rikolu hücum dalgasına yakalandığı o eski güzel günlerden daha seyrekti. O eski günlerde, İngilizceyi iyi konuşamayan, tabelaları da iyi okuyamayan Porto Rikolular, cahil cesaretiyle *The Shamrock*'ın orta yerine dalar-lardı. Amerika Amerikalılarıdır'ın sadık savunucuları, Porto Rikoluların da Amerikalı olduğu gerçeğini nedense göz ardı ederek, davalarını ispatlamak için bir boks gecesi yaşar ve yaşatırlardı. Bar, dökülen kanlarla bezeli, ıslıl ıslıl olurdu. O eski güzel günlerde tabii. Yeni kötü günlerdeyse *The Sham-rock*'a her gün de gelseniz göreceğiniz tek şey belki bir iki kafa kırığı olurdu, o kadar.

Barın camında Bayanlara Açıktır tabelası vardı ama bayanların bu davete icabet ettikleri pek görülmemişti. Kafayı çekenler daha çok kasvetli apartman dairelerinin dört duvarı arasında canı sıkılan, kendi evlerinde aynı bıkkınlığa gark olmuş diğer erkeklerin teklifsiz yarenliğini arayan, mahalle-den adamlardı. Eşleri Salıları tombala oynamakta veya Çarşambaları Çin filmleri izlemek için sinemada veyahut da Perşembeleri yolun karşısındaki dikiş nakış kulübünde ("Onu böyle yaptık, şunu böyle yaptık, bunu böyle yaptık") toplanır-lardı ve günler böylece akıp giderdi. Öyleyse bir mahalle bira-hanesinde arkadaşlarla demlenmenin nesi yanlıştı? Hiç.

Polisin ortaya çıktığı zamanlar hariç.

Şu aralar genellikle polisler, özellikle de siviller hakkında oldukça mide bulandırıcı bir şey vardı. Tabii ki yalancılıktan “Bu akşam nasılsınız acaba, Memur Dugan?” falan diye zırvalayabilirdiniz ve belki bir çaylak polisle gerçekten samimi bir muhabbet de kurabilirdiniz, fakat yine de kafayı iyice bulmak üzereyken yanınızda bir polisin bitivermesinin bir parça endişe verici bir şey olduğunu ve pekâlâ sabahına başınıza bela sarabileceğini inkâr edemezsiniz. Herkes polise karşı demek değildi bu. Sadece polisler barlarda dolaşmamalı, adamın iki tek içkisini burnundan getirmemeliydi, hepsi bu. Batakhanelerde dolaşıp insanların iki kuruşluk kumarına da karışmamalıydılar. Ayrıca kerhanelerde gezinip insanların üç kuruşluk zevkinin de içine etmemeliydiler. Aslında polisler hiç ortalıkta gezinmemeliydiler, en iyisi buydu.

Ve siviller, en kötüsü onlardı.

Barın sonundaki şu iki dallama burada ne arıyordu acaba?

“Bir bira, Harry,” dedi Bush.

“Geliyor,” diye cevap verdi barmen Harry. Sifondan birayı doldurdu, Bush ve Carella’nın oturduğu yere doğru uzattı. “Bira içmek için iyi bir gece, değil mi?” dedi Harry.

“Sıcak bir gecede bira ısmarladığında reklam geçmeyen tek bir barmene rastlamadım,” dedi Bush usulca.

Harry güldü, müşterisi polis olduğu için gülmüştü. Oyun tahtasına dayanmış iki adam, bağımsız İrlanda devleti hakkında tartışıyorlardı. Televizyonda geç saatte oynayan film, bir Rus imparatoriçesi hakkındaydı.

“Siz güzel insanlar, iş üstünde misiniz?” diye sordu Harry.

“Hayırdır?” dedi Bush. “Bizlik bir şey mi var?”

“Yoo, sadece merak ettim. Buraya sivil... şey, dedektifler pek sık uğramaz da,” dedi Harry.

"Tertemiz bir mekân işlettiğindendir," dedi Bush.

"Culver'da daha temizi yok."

"Telefon kabinini söküp çıkardıklarından beri yok," dedi Bush.

"Yani, evet, çok fazla telefon geliyordu."

"Çok fazla bahis geliyordu," dedi Bush, sesi sakindi. Bira bardağını kaldırdı, üst dudağını köpüğe daldırdı ve birayı yuvarladı.

"Ne kadar şakacısın," dedi Harry. O lanet telefon kabininden ve eyalet savcısının elinden kıl payı kurtulduklarını hatırlamak bile istemiyordu. "Dostum, siz birini mi arıyorsunuz?"

"Bu gece ne kadar da sakın," dedi Carella.

Harry gülümsedi, ağzının önündeki altın diş parladı. "Ah, burası daima sakindir dostum, biliyorsun."

"Elbette," dedi Carella, başıyla onaylayarak. "Aksak Danny damladı mı?"

"Hayır, bu gece hiç görmedim. Neden? Ne oldu?"

"Güzel bira," dedi Bush.

"Bir tane daha?"

"Hayır, teşekkürler."

"Hey, her şeyin yolunda olduğundan eminsiniz, değil mi?" diye sordu Harry.

"Bir sıkıntın mı var, Harry? Bize söyleyemediğin bir şey mi var?" diye sordu Carella.

"Ne? Hayır, hayır, umarım öyle bir izlenim vermemişimdir. Sadece tuhaf olan, sizlerin buraya uğramış olması. Yani, burada herhangi bir sıkıntı ya da herhangi bir şey yok."

"İyi, bu güzel," dedi Carella. "Herhangi birini geç saatte tabancayla gördün mü?"

"Tabanca?"

"Evet."

“Ne tür bir tabanca?”

“Senin gördüğün ne tür?”

“Hiçbir türünü görmedim ben.” Harry terliyordu. Kendisine sifondan bir bira doldurdu ve aceleyle içti.

“Hiçbir genç berduş elinde evyapımı tabancayla ya da öyle bir şeyle gelmedi mi hiç mekâna?” diye sordu Bush usulca.

“Doğru, evyapımı tabancalar,” dedi Harry, köpüğü dudagından silerek, “Yani, onları her zaman görürsün.”

“Peki ya daha büyükleri?”

“Ne gibi büyük? Bir 32’lik ya da bir 38’lik gibi mi?”

“Bir 45’lik gibi,” dedi Carella.

“Burada en son gördüğüm 45’lik,” dedi, düşünüyordu, “uzun zaman önceydi...” Kafasını salladı. “Hayır, bu işinize yaramaz. Hayırdır? Birisi mi vuruldu?”

“Uzun zaman dediğin *ne zaman*?” diye sordu Bush.

“Kırk ya da kırk bir, öyle olmalı. Ordudan terhis olmuş bir oğlan vardı. Ortalıkta bir 45’lik sallayıp duruyordu. Bela aranıyordu, tamam, o oğlan. Dooley enselemişti onu. Dooley’i hatırlıyorsun, değil mi? Başka bir bölgeye nakil olmadan önce bu civarda devriye atardı. Güzel adamdı. Hep uğrardı ve...”

“Hâlâ bu muhitte mi yaşıyor?” diye sordu Bush.

“Hah? Kim?”

“Şu 45’liği sallayıp duran herif.”

“Sahi, o.” Harry’nin gözleri kısıldı. “Neden?”

“Sana bir soru sordum,” dedi Bush. “Hâlâ burada mı, değil mi?”

“Evet. Sanırım burada. Neden?”

“Nerede?”

“Dinle,” dedi Harry, “kimsenin başını belaya sokmak istemem.”

“Kimsenin başını belaya sokmuyorsun,” dedi Bush. “Bu herif hâlâ o 45’liği taşıyor mu?”

“Bilmiyorum.”

“O gece ne olmuştu? Hani Dooley’nin onu enselediği zaman.”

“Hiçbir şey. O gece oğlanda emanet vardı. Bilirsin, ordu-
dan yeni ayrılmıştı, öyle işte.”

“Nasıl öyle?”

“Ortalıkta silahla dolaşıyordu işte. O silahın dolu olduğunu bile sanmıyorum. Sanırım namlusu kurşunla kapatılmıştı.”

“Bundan emin misin?”

“Şey, hayır.”

“Dooley silahı ondan almadı mı?”

“Şey...” Harry duraksadı ve kaşlarını çatı. “Şey, Dooley’nin silahı gördüğünü sanmıyorum.”

“Ama eğer onu enselemişse...”

“Şey,” dedi Harry, “adamlardan biri Dooley’nin caddenin aşağısından geldiğini gördü, oğlanı sakinleştiriyor, buradan uzaklaştırıyor gibiydiler.”

“Dooley gelmeden önce, öyle mi?”

“Şey, evet. Evet.”

“Ve oğlan buradan ayrıldığında silahı da yanında götürdü, öyle mi?”

“Evet,” dedi Harry. “Bak, mekânımda bela istemiyorum, anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi Bush. “Nerede yaşıyor?”

Harry gözlerini kırıştırdı. Bar tahtasına doğru baktı.

“Nerede?” diye tekrarladı Bush.

“Culver’da.”

“Culver’da nerede?”

“Culver ve Mason’ın köşesindeki evde. Bak dostum...”

“Bu herif, polislerden hoşlanmamakla ilgili bir şeyler söyledi mi?” diye sordu Carella.

“Hayır, hayır,” dedi Harry. “İyi oğlandır aslında. Sadece o gece körkütük sarhoştı, hepsi o kadar.”

“Mike Reardon’ı tanıyor musun?”

“Ah, elbette,” dedi Harry.

“Bu oğlan Mike’ı tanıyor mu?”

“Şey, biliyorum diyemem. Bak, oğlan o gece sadece kafayı bulmuştu, hepsi o.”

“Adı ne?”

“Bak, sadece dut gibiydi diyorum, hepsi o. Tanrım, çok uzun zaman önceydi.”

“Adı ne?”

“Frank. Frank Clarke. ‘e’ ile.”

“Ne dersin, Steve?” diye sordu Bush Carella’ya.

Carella omzunu silkti. “Çok kolay görünüyor. Çok kolay görünmesi asla iyi değildir.”

“Yine de gidip bir kontrol edelim,” dedi Bush.

4.

Bir apartmanın içerisinde kokular vardır ve bu sadece lahana kokusundan ibaret değildir. Lahana kokusu, çoğunlukla, iyi ve sağlıklı bir kokudur ve daima öyle olacaktır. Bu yüzden lahanayla sefalet arasında bağ kuran bitmek bilmez propagandaya sinirlenen epey insan vardır.

Bir apartmanın içerisindeki koku, yaşamın kokusudur.

Terlemenin, yemek pişirmenin, tuvaletin, doğumun; yaşamın her parçasının kokusudur bu. Tüm bu kokulardan oluşur o, tüm bu kokular dev bir koku şeklinde bir araya gelerek giriş kapısından içeriye adım attığınız an burun deliklerinize doluşur. Zira o koku yıllardır binanın içinde bulunmaktadır. Tahta zeminden sızmış, duvarlara nüfuz etmiştir. Tırabzanlara ve merdivenleri kaplayan yer döşemesine yapışmıştır. Köşelere sinmiştir ve her kattaki kaplamasız lambaların etrafında, havada asılı durmaktadır. Koku, gündüz ya da gece, ama daima oradadır. Yaşamın pis kokusudur bu, ne gün ışığını ne de ay ışığının gevrek kırılmasını görür.

Koku, 24 Temmuz sabahı saat 3:00'de de oradaydı. Bütün endamıyla oradaydı hâttâ, çünkü günün sıcaklığı onu duvarların içinde iyice pişirmişti. Koku, Bush'la birlikte binaya girdiklerinde Carella'ya çarptı. Carella burnundan soludu ve sonra bir kibrit çakarak posta kutularına tuttu.

“İşte burası,” dedi Bush. “Clarke. 3B.”

Carella kibriti söndürdü ve merdivenlere doğru yürüdüler. Çöp kovaları tüm gecedir içeride, merdivenlerin arkasındaki zemin kat sahanlığında yığılı durumdaydılar. Bunların kokusu diğer kokulara karışarak bir kokuşmuşluk çeşnişi oluşturmuştu. Bina uyuyor olsa da kokular uyanıktı. İkinci katta bir adam –ya da bir kadın– gürültüyle horluyordu. Kat-taki her bir kapıda, bir şişe süt için çember kapanlar asılmıştı umutsuzca, sütçünün gelmesini beklemekteydiler. Kapıların birinde bir levha asılıydı, levhada TANRIYA GÜVENİRİZ yazılıydı. Ve o kapının ardında da hiç kuşkusuz bir polis kilidinin gevşemez, zemine gömülü ve kapıya yaslanmaktan bel vermiş çelik çubuğu vardı.

Carella ve Bush güçlükle üçüncü kata ilerlediler. Üçüncü katın lambası sönüktü. Bush bir kibrit yaktı.

“Orada, koridorda.”

“Bunu patırtılı mı yapmak istiyorsun?” diye sordu Carella.

“Adamın hâlâ 45’liği var, değil mi?”

“Evet.”

“Kahretsin, karımın sigorta tazminatıma ihtiyacı yok,” dedi Bush.

Kapıya yanaşıp iki yanına geçtiler. Soğukkanlılıkla beylik tabancalarını çektiler. Carella silahına ihtiyacı olacağına bir an bile inanmıyordu ama ihtiyatlı olmak her zaman iyiydi. Sol elini kaldırdı ve kapıyı çaldı.

“Muhtemelen uyuyor,” dedi Bush.

“Vicdan rahatlığına delalettir,” diye cevap verdi Carella. Kapıyı tekrar çaldı.

“Kim o?” diye cevap verdi bir ses.

“Polis. Kapıyı açın.”

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı kapının ardındaki ses. “Bir dakika.”

“Bunlara ihtiyacımız olmayacak,” dedi Bush. Tabancasını kılıfına geri koydu, Carella da aynısını yaptı. Apartmanın içinden yayların gıcırdamasının yarattığı berbat sesi duyabileceklerdi. İçeriden bir kadının “Ne oluyor?” diyen sesi duyuldu. Kapiya yaklaşan adımları duydular ve ardından birisi içerideki polis kilidini el yordamıyla aradı. Zemine düşen ağır çelik çubuk tangırdadı ve kapı aralandı.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu bir ses.

“Polis. Birkaç soru sormak istiyoruz.”

“Sabahın bu saatinde mi? Tanrım, bekleyemez mi?”

“Korkarım hayır.”

“Şey, mesele nedir? Binada hırsız mı var?”

“Hayır. Sadece birkaç soru sormak istiyoruz. Siz Frank Clarke’sınız, değil mi?”

“Evet.” Clarke duraksadı. “Kimliklerinizi göreyim.”

Carella, içinde rozetinin bulunduğu deri kılıfı çıkarmak için elini cebine soktu. Rozeti kapı aralığına doğru kaldırdı.

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi Clarke. “Bir dakika bekleyin.”

“Kim gelmiş?” diye sordu kadın.

“Polisler,” diye mırıldandı Clarke. Kapıdan uzaklaştı ve dairenin içerisinde bir ışık yandı. Kapiya geri geldi. Carella tekrar rozetini kaldırdı.

“Evet, tamam,” dedi Clarke. “Ne istiyorsunuz?”

“Sende bir 45’lik varmış, doğru mu Clarke?”

“Ne?”

“Bir 45’lik. Doğru mu?”

“Tanrım, bunu mu sormak için geldiniz? Bunun için mi gecenin bir yarısında kapının önünde tantana yapıyorsunuz? Sizde hiç izan yok mu? Sabah işe gitmem lazım benim.”

“Bir 45’liğin var mı, yok mu?”

“Olduğunu kim söyledi?”

“Boş ver kimin söylediğini. Soruma cevap ver.”

“Neden bilmek istiyorsunuz? Tüm gece boyunca evdeydim.”

“Bunun için şahitlik edecek birisi var mı?”

Clarke sesini alçalttı. “Hey, dostum bak, yanımda birisi var, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Bak, bana bir rahat verin, olur mu?”

“Silah?”

“Evet, bir silahım var.”

“Bir 45’lik?”

“Evet. Evet, bir 45’lik.”

“Mahsuru yoksa silaha bir göz atabilir miyiz?”

“Ne için? Silah ruhsatım var benim.”

“Yine de bir bakmak istiyoruz.”

“Hey, bana bakın, ne biçim bir uygulama bu? Size silah ruhsatım var, diyorum. Ne yanlışı gördünüz? Ne istiyorsunuz benden?”

“45’liği görmek istiyoruz,” dedi Bush. “Getir onu.”

“Arama izniniz var mı?” diye sordu Clarke.

“Başlatma arama izninden,” dedi Bush. “Getir silahı.”

“Arama izni olmadan içeri giremezsiniz. Silahı getirmem için gözümü de korkutamazsınız. Silahı getirmek istemiyorum, şimdi çekip gidebilirsiniz.”

“İçerideki kız kaç yaşında?” diye sordu Bush.

“Ne?”

“Beni duydun. Toparla kendini, Clarke!”

“Kız yirmi bir yaşında ve baltayı taşa vurdunuz,” dedi Clarke. “Biz nişanlıyız çünkü.”

Koridordan biri bağırdı, “Hey, kesin sesinizi, olur mu? Tanrı aşkına! Konuşmak istiyorsanız aşağıya bilardo salonuna inin!”

“İçeri girmemize izin vermeye ne dersin, Clarke?” dedi Carella kibarca. “Bizim yüzümüzden komşuların uyanıyor.”

“Hiçbir yere girmeniz için izin vermek zorunda değilim. Arama izniyle gelin.”

“Biliyorum, zorunda değilsin Clarke. Ama bir polis öldürüldü ve o polis bir 45’likle öldürüldü, senin yerinde olsam bu kadar rahat olmazdım. Şimdi, kapıyı açmaya ve bize temiz olduğunu göstermeye ne dersin? Ne dersin, Clarke?”

“Bir polis? Tanrım, bir polis! Tanrım, neden daha önce söylemediniz? Bir dakik... bana bir dakika verin, olur mu? Sadece bir dakika.” Kapıdan uzaklaştı. Carella onun kadınla konuştuğunu ve kadının fısıldayarak verdiği cevabı duyabiliyordu. Clarke tekrar kapıya geldi ve kapının zincirini kaldırdı. “İçeri gelin,” dedi.

Evyede bulaşıklar yığılmıştı. Mutfak, altıya sekiz bir dik-dörtgendi ve bitişiğinde yatak odası vardı. Kız, yatak odası kapısının önünde dikilmekteydi. Hafifçe tombul, kısa boylu bir sarışındı. Üzerinde bir erkek bornozu vardı. Gözleri uykudan şişmişti ve makyajsızdı. Gözlerini kırıştırdı ve mutfakta gezinen Carella ve Bush’a dik dik bakmaya başladı.

Clarke kısa boylu bir adamdı, gür siyah kaşları ve kahverengi gözleri vardı. Burnu uzundu, ortasından sertçe kırılmıştı. Dudakları kalındı ve fena halde tıraşı gelmişti. Üstünde pijamadan başka bir şey yoktu. Mutfak ışığının altında bağı açık, yalınayak dikilmekteydi. Musluk suyu, evyedeki kirli bulaşığın üzerine damlayarak trampet çalıyordu.

“Silahı görelim,” dedi Bush.

“Silah için ruhsatım var,” diye cevap verdi Clarke. “Mahsuru yoksa sigara içebilir miyim?”

“Ev senin.”

“Gladys,” dedi Clarke, “Şifonyerin üstünde bir paket var. Kibrit de getir, olur mu?” Kız, yatak odasının karanlığında ilerledi, bu arada Clarke fısıldadı, “Siz beyler elbette aramaya

gelmek için en uygun zamanı seçtiniz.” Gülümsemeye çalıştı, fakat Carella ya da Bush herhangi bir tepki vermeyince gülümsemesi dondu. Kız, elinde sigara paketiyle geldi. Sigara-lardan birini dudaklarının arasına koydu ve paketi Clarke’a uzattı. Clarke da kendi sigarasını yaktıktan sonra kibrit kutu-sunu sarışına uzattı.

“Ne ruhsatı?” diye sordu Carella. “Taşıma mı, yoksa bu-lundurma mı?”

“Taşıma,” dedi Clarke.

“Nasıl oldu?”

“Şey, eskiden bulundurma idi. Ordudan ayrıldığımda si-lahı kaydettirdim. Silah bir armağandı,” dedi çabuk çabuk, “yüzbaşım-dan bir armağan.”

“Devam et.”

“Böylece terhis edildiğimde bulundurma iznim oldu. Ya-sa böyle, değil mi?”

“Öyle diyorsan,” dedi Bush.

“Şey, benim anladığım bu. Ya da namluyu kurşunla dol-durup kapatmam gerekiyordu galiba. Hatırlamıyorum. Neyse, benim ruhsatım var.”

“Namlu kapatılmış mıydı?”

“Elbette hayır. İş bitmiş bir silah için neden ruhsata ihti-yacım olsun, değil mi? Bulundurma ruhsatım vardı, sonra bir kuyumcud-a iş buldum, anlıyorsun ya? Pek çok değerli şeyin teslimatını yapıyordum, ben de bunu taşıma ruhsatıyla de-ğiş-tirdim.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Birkaç ay önce.”

“Hangi kuyumcu için çalışıyorsun?”

“O işten ayrıldım,” dedi Clarke.

“Peki, silahı getir. Ve oraya gitmişken ruhsatı da getir.”

“Elbette,” dedi Clarke. Evyeye gitti, sigarasını damlayan musluğun altına tuttu ve ıslak izmariti bulaşık tabakların içine attı. Kızın önünden geçerek yatak odasına girdi.

“Sorular sormak için gecenin bu zamanını mı seçtiniz,” dedi kız öfkeyle.

“Üzgünüz, bayan,” dedi Carella.

“Eminim öylesinizdir.”

“Güzellik uykunuzu bölmek istemezdik,” dedi Bush edepsizce.

Kız tek kaşını kaldırdı. “Öyleyse neden yaptınız?” Ağzındaki duman bulutunu sertçe üfledi, film güzellerinden gördüğü gibi yaptı bunu. Clarke odadan geri geldi, elinde 45’lik vardı. Bush’un eli belli belirsiz kalçasındaki tabanca kılıfına uzandı.

“Onu masaya koy,” dedi Carella.

Clarke silahı masaya koydu.

“Dolu mu?” diye sordu Carella.

“Sanırım dolu.”

“Bilmiyor musun?”

“İşi bıraktığımdan beri bu şeye bakmadım.”

Carella parmaklarını mendille örterek silahı yerinden kaldırdı. Şarjörü çıkardı. “Silah dolu, tamam,” dedi. Çabucak namluyu kokladı.

“Koklaman gerekmezdi,” dedi Clarke. “Ordudan ayrıldığımdan beri ateşlenmedi.”

“Ama bir keresinde ateşlemeye çok yaklaşmışsın, değil mi?”

“Ha?”

“*The Shamrock*’daki o gece.”

“Ha, o mu,” dedi Clarke. “Bunun için mi buradasınız? Hay aksi, o gece çok sarhoştum. Kimseye zarar vermedim ama.”

Carella şarjörü hızla yuvasına yerleştirdi. "Ruhsat nerede, Clarke?"

"Ah, evet. Etrafa bakındım ama bulamadım."

"Bir ruhsatın olduğuna eminsin, değil mi?"

"Tabii ki eminim. Sadece bulamıyorum."

"Bir daha baksan iyi olacak. Bu sefer iyice bir bak."

"İyice baktım. Bulamıyorum. Bak, ruhsatım var benim. Kontrol edebilirsiniz. Sizi kandırmıyorum. Öldürülen polis kimdi?"

"Ruhsata bir daha bakmak istemez misin?"

"Söyledim ya, bulamıyorum. Bak, ruhsatım var."

"Ruhsatın vardı, dostum," dedi Carella. "Artık onu kaybettin."

"Ha? Ne? Ne dedin?"

"Bir polis sana ruhsat sorduğunda, ya onu gösterirsin ya da kaybetmişsindir."

"Şey, Tanrım, sadece nereye koyduğumu unuttum. Bak, bunu kontrol edebilirsin. Yani ... bakın, sizin derdiniz ne? Ben hiçbir şey yapmadım. Tüm gece buradaydım. Gladys'e sorabilirsiniz. Haksız mıyım, Gladys?"

"Tüm gece buradaydı," dedi Gladys.

"Silahı alıyoruz," dedi Carella. "Ona bir alındı makbuzu ver, Hank."

"Yıllardır ateşlenmedi o," dedi Clarke. "Göreceksiniz. Ve ruhsatı da kontrol edin. Ruhsatım var benim. Kontrol edin onu."

"Sana haber vereceğiz," dedi Carella. "Bu aralar şehirden ayrılmayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Şehirden ayrılmayı..."

"Elbette hayır. Nereye gideceğim ki?"

"Uykuya dönmek en iyisi," dedi sarışın.

5.

Steve Carella, 24 Temmuz öğleden sonra saat 4:00'de raporunu yazarken malum silah ruhsatı masasındaydı. Sabah sekize kadar çalışmış, altı saatlik uyku için eve gitmiş ve şimdi masasına geri dönmüştü. Gözlerinde uyku vardı ama yine de durumu idare ederdi.

Sıcak tüm gün boyunca sürmüştü, şehri yünden kollarıyla boğan ağır, sarı bir battaniye gibiydi sıcak. Carella sıcağı sevmiyordu. Çocukluğunda bile yaz mevsimini hiç sevmemişti; şimdiyse bir yetişkin ve bir polisti ve ona göre yaza dair hatırlanmaya değer tek şey, ölü bedenleri çok daha hızlı kokutuyor olduğuydu.

Ekip odasına girer girmez yakasını gevşetti, masasına vardığında gömleğinin kollarını sıyırdı ve silah ruhsatını eline aldı.

Matbu belgeyi hızlıca gözüyle taradı.

PISTOL LICENSE APPLICATION

(APPLICATION MUST BE MADE IN DUPLICATE)**I Hereby Apply for License to****Carry a Revolver or Pistol upon my person or
Possession on premises _____****37-12 Culver Avenue****For the following reasons: Make deliveries for
jewelry firm.****Clarke Francis D. 37-12 Culver Ave.
(PRINT) Surname Given Name Initials Number Street**

Daha başka şeyler de yazıyordu ama gerisi Carella'yı ilgilendirmiyordu. Clarke'ın gerçekten de bir silah ruhsatı vardı, ama tabii tabancayı Mike Reardon adlı polisin üzerinde kullanmadığı anlamına gelmezdi bu.

Carella ruhsatı masanın bir ucuna itti, saatine baktı ve otomatik olarak telefona uzandı. Hızlıca Bush'un ev telefonunu çevirdi ve beklemeye başladı, ahizeyi tutan eli terliyordu. Telefon altı kez çaldı ve bir kadın sesi cevap verdi, "Alo?"

"Alice, sen misin?"

"Kimsiniz?"

"Steve Carella."

"Ah, merhaba Steve."

"Seni uyandırdım mı?"

"Evet."

SİLAH RUHSATI BAŞVURUSU

Şahsım Adına Toplu ya da Şarjörlü Bir Tabanca Taşımak Amacıyla
Ruhsat için Başvurmuş Bulunmaktayım.

Bulundurulacak mülk: 37-12 Culver Bulvarı

Başvuru sebebi: Kuyumcu firması adına teslimatlar yapmak

Clarke Francis D. 37-12 Culver Blv.

“Hank hâlâ gelmedi. Bir sıkıntı yok, değil mi?”

“Daha yeni çıktı,” dedi Alice. Sesi artık uykulu değildi. Alice Bush bir polis karısıydı ve her polis karısı gibi genellikle kocasıyla birlikte uyur, programını kocasına göre ayarlardı. Carella onunla sabahları ve öğleden sonraları pek çok kez konuşmuştu ve sesinin nasıl olup da birkaç saniye içerisinde uyanık hale geldiğine hâlâ şaşırmaktaydı. Ahizeyi kaldırdığında sesi yaklaşan ölümün baygın hırıltısı gibi gelirdi başta hep. Konuşma ilerledikçe sesi önce orta yaşlı bir teriyeğin nağmeli inlemesine, sonra da Hank’ın karısının normal konuşma sesi olan o beklenmedik biçimde seksi sese dönüşürdü. Carella bir keresinde onunla karşılaşmıştı, Hank’la birlikte bir şeyler atıştırmak için buluşmuşlardı; onun muhteşem bir endama ve o zamana dek gördüğü en güzel kahverengi gözlere sahip, hareketli bir sarışın olduğunu biliyordu. Bush kendi ev hayatının kişisel yanlarını serbestçe konuştuğu için, Carella Alice’in vücudu saran siyah tülден geceliklerle uyuduğunu da biliyordu. Bu sinir bozucu bir bilgiydi, zira Carella her ne zaman onu yatağından kaldırırsa, karşılaştığı dolgun vücutlu sarışının resmi zihninde canlanıyor ve resim daima Hank’ın tasvir ettiği şekilde giyinmiş oluyordu.

Bu yüzdendir ki, zihninin bu artistik heveslerinden bir parça suçluluk duyduğundan dolayı, Alice’le sohbeti genellikle kısa keserdi. Ama nedense bu sabah Alice’in konuşacağı tutmuştu.

“Meslektaşlarınızdan birini indirmişler, öyle anlıyorum,” dedi.

Mevzunun acımasızlığına rağmen Carella gülümsedi. Alice bazen kraliyet İngilizcesini, yeraltı dünyası ağızlarını ve polis dilini kendine has bir biçimde birbirine karıştırırdı.

“Evet,” dedi.

“Müthiş üzgünüm,” diye cevap verdi kadın, tavrı ve sesi değişmişti. “Lütfen dikkatli olun, ikiniz de. Adi serserinin biri ortalığa rastgele ateş ediyorsa...”

“Dikkatli olacağız,” dedi. “Kapatmam gerek, Alice.”

“Hank’i yetenekli ellere emanet ediyorum,” dedi Alice ve hoşça kal demeden telefon kapadı.

Carella sırtıp omzunu silkti, sonra ahizeyi yerine koydu. Ovalanmaktan parlamış gibi görünen siyah yüzüyle David Foster, yavaşça masaya yanaştı. “İyi günler, Steve,” dedi.

“Selam, Dave. Neler var elinde?”

“Dün gece getirdiğin 45’liğin balistik sonuçları.”

“Şansımız yaver mi?”

“Yaşlı King Cole kâsesini getirttiğinden beri ateşlenmemiş.”

“Güzel, bu seçenekleri azaltıyor,” dedi Carella. “Şimdi bu dürüst şehirde uğraşmamız gereken dokuz milyon dokuz yüz doksan dokuz bin kişi daha kaldı.”

“Polislerin öldürülmesinden hoşlanmıyorum,” dedi Foster. Kaşları tehditkâr bir biçimde çatıldı. Kırmızı bez görünce saldırmak için başını eğen bir boğa gibi görünüyordu. “Mike benim ortağımdı. İyi bir adamdı.”

“Biliyorum.”

“Kim olduğunu düşünmeye çalışıyorum,” dedi Foster. “Kişisel istihbaratımı dikkatle hazırladım ve vesikalık fotoğraflara tek tek göz gezdiriyorum.” Tek parmağını yavaşça şakağına vurdu. “Onları çeviriyorum, inceliyorum, şimdiye dek bir şey bulmuş değilim ama bana zaman ver. Birisi Mike’a kin beslemiş olmalı ve o yüzle karşılaştığımda, sahibi Alas-ka’da olmayı dileyecek.”

“Doğrusunu istersen,” dedi Carella, “Ben tam da şimdi orada olmak istiyorum.”

“Sıcak, değil mi?” dedi Foster, düz anlamıyla hava sıcaklığını ve nemi anlamıştı.

“Evet.” Carella gözünün ucuyla Bush’un koridordan doğru gelişini, parmaklığı itişini ve deftere imza atışını izledi. Carella’nın masasına yöneldi, döner koltuğu çekti ve kendini bezgince koltuğa bıraktı.

“Gece kötü geçti, ha?” diye sordu Foster sırtarak.

“En kötüsünden,” dedi Bush sakın sesiyle.

“Clarke fos çıktı,” dedi Carella ona.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi n’apıyoruz?”

“Güzel soru.”

“Adli tabip raporu hâlâ gelmedi mi?”

“Gelmedi.”

“Çocuklar sorgulamak için birkaç serseriye paketledi,” dedi Foster. “Onları bir yoklayabiliriz.”

“Neredeler? Alt katta mı?” diye sordu Carella.

“Waldorf Süitinde,” dedi Foster, binanın giriş katındaki hücreleri kastediyordu.

“Onları buraya çağırırsan ya?”

“Elbette,” dedi Foster.

“Patron nerede?”

“Kuzey Cinayet Masası’nda. Bunun üzerine gerçekten çalışsınlar diye onları gazlamaya uğraşıyor.”

“Bu sabahki gazeteleri gördün mü?” diye sordu Bush.

“Hayır,” dedi Carella.

“Mike ön sayfada. Baksana.” Gazeteyi Carella’nın masasına koydu. Telefonla konuşurken Foster da görebilsin diye Carella gazeteyi yukarı kaldırdı.

“Arkadan vuruldu,” dedi Foster mırıldanarak. “Alçak puşt.” Telefonla konuştuktan sonra kapattı. Sigaralarını yaktı-

lar, Bush kahve için telefon etti ve sonra çene çalmak için oturdular. Gözaltındakiler kahvelerden önce geldi.

İki kişiydiler, her ikisi de tıraşsız, her ikisi de uzun, her ikisi de kısa kollu spor gömlek giymişti. Bu noktadan sonra fiziksel benzerlik sona eriyordu ama. Adamlardan birinin yakışıklı bir suratı vardı, düzgün yüz hatlarına ve beyaz, düzgün dişlere sahipti. Diğer adamınsa suratına çimento kamyonu çarpmış gibiydi. Carella ikisini de görür görmez tanıdı. Bilinen suçlular dosyasındaki sayfalarını zihninde açtı.

“Bunları bir arada mı buldunuz?” diye sordu, onları ekip odasına getiren üniformalı polise.

“Evet,” dedi polis.

“Nerede?”

“13üncü ve Shippe’nin orada. Park halindeki bir arabanın içinde oturuyorlardı.”

“Suç mu bu?” diye sordu yakışıklı olan.

“Sabahın üçünde,” diye ekledi üniformalı.

“Tamam,” dedi Carella. “Teşekkürler.”

“Adın ne?” diye sordu Bush yakışıklı olana.

“Adımı biliyorsun, polis.”

“Bir daha söyle. Duymak hoşuma gidiyor.”

“Yorgunum.”

“Bu iş bitene kadar daha çok yorulacaksın. Şimdi komikliği bırak ve sorulara cevap ver. Adın?”

“Terry.”

“Terry ne?”

“Terry McCarthy. Lanet olsun, nedir bu, şaka mı? Adımı biliyorsun.”

“Arkadaşın kim?”

“Onu da tanıyorsun. Clarence Kelly o da.”

“Arabada n’apıyordunuz?” diye sordu Carella.

“Açık saçık resimlere bakıyorduk,” dedi McCarthy.

“Pornografik yayın bulundurmak,” dedi Carella sakince.

“Not et bunu, Hank.”

“Hey, bekle bir dakika,” dedi McCarthy. “Sadece espri yapıyordum.”

“BENİM ZAMANIMI ESPRİ YAPARAK HARCAMA!!” diye bağırdı Carella.

“Tamam, tamam, sinirlenme.”

“Arabada n’apıyordunuz?”

“Oturuyorduk.”

“Siz hep sabahın üçünde park halindeki arabalarda oturur musunuz?” diye sordu Foster.

“Bazen,” dedi McCarthy.

“Başka n’apıyordunuz?”

“Konuşuyorduk.”

“Ne hakkında?”

“Her şey hakkında.”

“Felsefe yani?” diye sordu Bush.

“Evet,” dedi McCarthy.

“Ne karara vardınız?”

“Sabahın üçünde arabada oturmanın akıllıca olmadığına karar verdik. Etrafta kotasını doldurması gereken bir polis illa vardır çünkü.”

Carella kalemini masaya vurdu. “Beni sinirlendirme, McCarthy,” dedi. “Altı saatlik uykuyla duruyorum ve bu klişe komedi repliklerini dinlemekten hoşlanmıyorum. Mike Reardon’ı tanıyor muydun?”

“Kim?”

“Mike Reardon. Bu bölgede görevli bir dedektif.”

McCarthy omzunu silkti. Kelly'ye döndü. "Sen tanıyor musun, Clarence?"

"Evet," dedi Clarence. "Reardon. Kafamda bir zil çaldı."

"Güçlü bir zil mi?" diye sordu Foster.

"Sadece minnacık bir çınlama, o kadar," dedi Kelly ve sonra gülmeye başladı. Polislerin esprisini pek beğenmediğini görünce gülmesi suratında dondu.

"Geçen gece onu gördün mü?"

"Hayır."

"Nereden biliyorsun?"

"Geçen gece hiç polise rastlamadık da ondan," dedi Kelly.

"Sık sık rastlar mısın?"

"Eh, bazen."

"Sizi tutukladıklarında doluydunuz, değil mi?"

"Ne?"

"Hadi ama," dedi Foster.

"Hayır."

"Kontrol edeceğiz."

"Tamam, buyurun," dedi McCarthy. "Bizde su tabancası bile yoktu."

"Arabada n'apıyordunuz?"

"Demin söyledim ya," dedi McCarthy.

"Hikâyen bok gibi. Bir daha dene," diye cevap verdi Carella.

Kelly iç çekti, McCarthy ona baktı.

"Evet?" dedi Carella.

"Benim hatunu dikizliyorduk," dedi Kelly.

"Öyle mi?" dedi Bush.

“Bu doğru,” dedi Kelly. “Vallahi yemin ediyorum, buradan ölüm çıksın.”

“Neyini kontrol ediyordunuz?”

“Şey, bilirsin işte.”

“Hayır, bilmiyorum. Anlat bana.”

“Onun sokakta sürttüğünü düşündüm.”

“Kiminle sürtüyormuş?” diye sordu Bush.

“Şey, bulmaya çalıştığım da oydu.”

“Peki, sen neden onunla birlikteydin, McCarthy?”

“Dikizlemede ona yardım ediyordum,” dedi McCarthy sırtarak.

“Kız yapmış mı peki?” diye sordu Bush, suratında bıkmıklık ifadesi vardı.

“Hayır, sanmıyorum,” dedi Kelly.

“Bir daha dikizleme o zaman,” dedi Bush. “Çünkü bir dahaki sefere üstünüzdeki hırsızlık aletlerini bulmakla görevli oluruz.”

“Hırsızlık aletleri!” dedi McCarthy, çok şaşırmıştı.

“Hadi ama, Dedektif Bush,” dedi Kelly, “bizi tanırsın.”

“Defolun buradan,” dedi Bush.

“Eve gidebiliriz yani?”

“Bana kalırsa, cehenneme gidebilirsiniz,” diye izah etti Bush.

“Kahveler geldi,” dedi Foster.

Salıverilen tutuklular sallana sallana Ekip Odası’ndan çıktılar. Üç dedektif, kurye oğlana kahvelerin parasını ödedi, ardından koltuklarını masalardan birinin etrafında topladılar.

“Dün gece güzel bir hikâye duydum,” dedi Foster.

“Anlat, biz de dinleyelim,” dedi Carella, teşvik eder biçimde.

“Adam inşaat işçisi, tamam mı?”

“Tamam.”

“Sokaktan altmış kat yukarda bir kirişin üzerinde çalışıyor.”

“Ee?”

“Öğle yemeği düdüğü çalıyor. Elindeki işi bırakıyor, kirişin sonuna gidiyor, oraya oturuyor ve beslenme kutusunu kucağına koyuyor. Kutuyu açıyor, bir sandviç alıyor ve yağlı kâğıdı dikkatle sıyrıyor. Ve sonra ısıtıyor. ‘Kahretsin!’ diyor, ‘fıstık ezmesi!’ ve sandviçi altmış kat aşağıya fırlatıyor.”

“Anlamadım,” dedi Bush, kahvesinden bir fırt çekerek.

“Daha bitirmedim,” dedi sırtarak Foster, kahkahasını güçlkle kontrol ediyor gibiydi.

“Devam et,” dedi Carella.

“Kutuya uzanıyor,” dedi Foster, “bir sonraki sandviç için. Yağlı kâğıdı yine pür dikkat sıyrıyor. Isırıyor sandviçi. ‘Kahretsin!’ diyor tekrar, ‘fıstık ezmesi!’ ve bu ikinci sandviçi de fırlatıp atıyor.”

“Ee?” dedi Carella.

“Üçüncü sandviçi açıyor,” dedi Foster. “Bu seferki jambonlu. Beğeniyor sandviçi. Yalamadan yutuyor.”

“Bu böyle sabaha kadar gider,” dedi Bush. “Daha yatacağız, Dave.”

“Dur dur, bekle,” dedi Foster. “Adam dördüncü sandviçi açıyor ve ısıtıyor. ‘Kahretsin!’ diyor tekrar, ‘fıstık ezmesi!’ ve o sandviçi de altmış kat aşağıya sallıyor. Sonra işte, bu elemandan hemen yukarıdaki kirişte oturan başka bir inşaat işçisi daha var. Aşağıya bakıyor ve diyor ki, ‘Hey, dostum, seni izleyip duruyorum.’”

“‘Eee?’ diyor birinci adam.

“‘Evli misin?’ diye soruyor ikinci adam.

“Evet, evliyim.”

“İkinci adam kafasını sallıyor. ‘Ne kadar zamandır evlisin?’”

“On yıldır,” diyor birinci adam.

“Ve karın hâlâ neli sandviç sevdiğini bilmiyor, öyle mi?”

“Birinci adam parmağını yukarıda adam doğru uzatarak bağıyor, ‘Bana bak, seni orospu çocuğu, karımı bu işe karıştırmı. Bu kahrolası sandviçleri kendim yaptım!’”

Carella kahkahayı bastı, neredeyse kahvesinde boğuluyordu. Bush ise anlamaz bir ifadeyle Foster’a baktı.

“Ben hâlâ anlamadım,” dedi Bush. “On yıldır evli bir adamın karısının onun neli sandviç sevdiğini bilmemesinin nesi komik? Bu komik değil. Bu bir trajedi.”

“Adam sandviçleri *kendisi* yapmış,” dedi Foster.

“O zaman laf ebeliği bu. Laf ebeliğini sevmiyorum. İnsan laf ebeliğinden neden hoşlanır ki?”

“Ben hoşlandım,” dedi Carella.

“İşte, demek istediğim de bu,” diye cevap verdi Bush.

“Hank uykusunu tam alamamış,” dedi Carella Foster’a. Foster göz kırptı.

“Uykumu bol bol aldım,” dedi Bush.

“A-ha,” dedi Carella, “Bu her şeyi açıklıyor.”

“Sen ne demek istiyorsun?” dedi Bush, sinirlenmişti.

“Boş ver. Kahveni iç.”

“Bir adam bir şakayı anlamayınca konu hemencecik seks hayatına bağlanıyor. Ben sana ne kadar uyuyup uyumadığını sorayım mı?”

“Hayır,” dedi Carella.

“Tamam. Tamam.”

Ekip odasına bir devriye polisi girdi. "Görevli polis bunu size vermemi istedi," dedi. "Az önce şehir merkezinden geldi."

"Muhtemelen adli tabip raporu bu," dedi Carella, zarfı aldı. "Teşekkürler."

Devriye polisi başını salladı ve çıktı. Carella zarfı açtı.

"O mu?" diye sordu Foster.

"Evet. Bir şey daha var." Zarftan bir kart çıkardı. "İşte, sinema gişesinden sökerek çıkardıkları mermi parçalarına dair rapor."

"Ver bakayım," dedi Hank.

Carella kartı ona uzattı.

BULLET			
Calibre	Weight	Twist	No. of Grooves
.45	230 grms.	16 L	6
Width of land marks	Width of groove marks		
	.071		.158
Metal Case	Half Metal	Soft Point	No
Brass			
Deceased	Michael Reardon	Date	July 24th
Remarks:	Remington bullet taken from wooden booth behind body of Michael Reardon.		

"Bu ne işimize yarayacak ki?" dedi Bush, önceki şaka-laşmadan dolayı hâlâ canı sıkındı.

MERMİ

Kalibre: 45'lik. Ağırlık: 230 gram. Namlu: 16L Yiv sayısı: 6

Merhum: Michael Reardon Tarih: 24 Temmuz

Açıklama: Michael Reardon'ın cesedinin arkasındaki ahşap gişeden alınmış Remington mermi.

“Hiç,” diye cevap verdi Carella, “ta ki ateşlendiği silahı bulana kadar.”

“Adli tabip raporu ne diyor?” diye sordu Foster.

Carella raporu zarftan çıkardı.

ADLİ TABİP ÖN OTOPSİ RAPORU

MICHAEL REARDON

Erkek, görüldüğü yaş 42; gerçek yaş 38. Yaklaşık ağırlık 95 kilogram; yükseklik 28.9 cm.

Brüt Muayene

BAŞ

Eksternal oksipital kabartının 3.1 cm lateralinde solda 1x1.25 cm.lik dairesel perforasyon görülüyor. Yara kenarları hafifçe içe kıvrılmış. Yaralı kısım ve çevresindeki halkada yoğun barut taneleri yapışık. Kafatasının sağ oksipitalinde bulunan yaradan 22 no kateter sokuldu, ventrale ilerleyip sağ orbitadan çıktı. Çıkış noktası çapı 3.7 cm olan kaba kenarlı bir yaraya işaret ediyordu.

Temporal kemiğin sağ mastoid kısmının ucunun soluna doğru 6.2 cm lateralde yerleşmiş 1.0x1.33 cm ikinci bir yara vardı. Bu ikinci yaraya sokulan 22 no kateter anterior ve ventrale doğru ilerledi ve sağ maksillada yaklaşık 3.5 cm çapında bir perforasyondan çıktı. Sağ maksillanın kalan parçaları parçalanmıştı.

VÜCUT

Vücudun geri kalan kısmında saptanabilen negatif bir bulgu yoktu.

DÜŞÜNCELER

Kraniyotomi ile incelenen beyin dokusunda kemik kıymıklarının battığı beyin dokusunda projektıl hat boyunca peteşiler vardı.

MİKROSKOPİ

Beynin incelenmesi beyin dokusu içinde kemikler yanında çok küçük peteşiler olduğunu gösterdi. Beyin dokusunun mikroskopik incelemesi patolojik açıdan negatif sonuç verdi.

“Sıkı iş çıkarmış pıç,” dedi Foster.

“Evet,” diye cevap verdi Bush.

Carella ıçını çekti ve saatine baktı. “Beyler, uzun bir gece olacak,” dedi

6.

Mike kurşunlandığından beri Teddy Franklin'i görmemişti.

Genelde, bir şeyler ters gittiğinde uğrardı ona, aceleyle işine dönmeden önce onunla birkaç dakika geçirirdi. Elbette tüm boş zamanını da onunla geçiriyordu, âşık olduğu kızdı çünkü o.

Altı aydan daha kısa bir süre önce tanışmışlardı, bölge muntikasının sınırındaki küçük bir firmada zarfları adresleme işinde çalışıyordu. Firma bir hırsızlık bildirmişti ve olay yerine Carella görevlendirilmişti. Kızın canlı güzelliği onu anında çarpmış, ona çıkma teklif etmiş ve böylece başlamışlardı. Soruşturma esnasında hırsızlığı da çözmüştü bu arada, ama şimdi konu bu değildi. Şimdi sadece Teddy önemliydi. Firma fesih uçurumuna yuvarlanan pek çok küçük firma gibi topu atarak kızı işsiz bırakmışsa da, kız kendini bir süre idare edecek yeterince para biriktirmişti. Carella bunun sadece bir süreliğine, hâttâ kısa bir süreliğine olmasını ümit etmekteydi. Evlenmek istediği kız işte buydu. Onunla olmak istiyordu.

Kızı ve onu kıza ulaşmaktan alıkoyan yavaş trafik ışıklarını düşünürken, balistik raporlarına, adli tabip raporlarına ve polisleri kafalarının arkasından vuran insanlara bela okudu, telefon denen şeytan icadından ve bu icadın Teddy gibi bir

kızın karşısında faydasız olduğu gerçeğinden de belayı eksik etmedi. Saatine hızlıca bir göz attı. Gece yarısına yaklaşıyordu ve kız geleceğini bilmiyordu, yine de şansını deneyecekti. Onu görmek istiyordu.

Riverhead'deki apartmana ulaştığında arabayı park ederek kilitledi. Sokak oldukça sessizdi. Bina eski ve oturaklıydı, yemyeşil sarmaşıklarla kaplanmıştı. Gecenin boğucu sıcaklığında birkaç pencere faltaşı gibi parlıyordu, ama apartman sakinlerinin çoğu uykuda ya da uyuma uğraşındaydı. Kızın penceresine baktı, ışığın hâlâ açık olduğunu görünce şükretti. Çabucak merdivenleri tırmanarak kızın kapısına vardı.

Kapıyı vurmadı.

Kapıyı vurmak, Teddy söz konusu olduğunda doğru olmazdı.

Tokmağı eline aldı ve ileri geri, ileri geri salladı. Bir süre sonra onun adımlarını duydu, kapı önce zincirle, sonra da ardına kadar açıldı.

Mahkûm pijamaları giymişti, siyah-beyaz çizgili pamuklu alt ve üst, üzerine tam olmuştu. Saçları kuzguni siyahtı ve antrenin ışığında iyice parlamaktaydı. Carella kapıyı arkasından kapattı, kız hemen kollarına atıldı ve sonra ayrıldı, kızın gözlerinin ve ağzının ifadesiyle büyülenmişti. Kızın gözlerinde neşe vardı, saf ve yüce bir neşe... Dudakları ayrılmıştı, küçük beyaz dişleri arkada diziliydi. Sonra kız yüzünü ona doğru kaldırdı, kızı öptü ve pamuklu pijamanın altındaki bedeninin sıcaklığını hissetti.

"Merhaba," dedi kıza, kız ağzındaki sözcükleri öptü, sonra ayrıldı ve elinden tutarak onu sıcacık aydınlatılmış oturma odasına götürdü.

Kız işaret parmağını yüzüne götürdü, onun dikkatini çekmek istiyordu.

"Evet?" dedi adam ve sonra kız kafasını salladı, fikrini değiştirmişti, önce onun oturmasını istedi. Onun için bir yastı-

ğı kabarttı, bu arada Carella tekli koltuğa oturdu. Kız koltuğun koluna tünedi ve işaret parmağını kaldırarak başını yana eğdi.

“Devam et,” dedi adam, “Dinliyorum.”

Kız adamın dudaklarına dikkatle baktı, sonra gülümsedi. İşaret parmağı indi. Sol göğüs tümseğinin dibinde, mahkûm pijamalarına dikili beyaz bir etiket vardı. Parmağını etikete götürdü. Adam etikete yakından baktı.

“Kadınsı güzelliğine bakmıyorum, değil mi,” dedi ve gülümsedi, kız anlayarak başını iki yana salladı. Hapishane desenini uygulayarak etiketin üzerine rakamlar yazmıştı. Adam numaraları dikkatle inceledi.

“Rozet numaram,” dedi adam, kızın ağzında gülücükler açtı. “Bunun için bir öpücüğü hak ettin,” dedi adam.

Kız başını iki yana salladı.

“Öpücük yok mu diyorsun?”

Kız başını tekrar salladı.

“Neden?”

Kız sağ elinin parmaklarını açıp kapadı.

“Ne anlatmak istiyorsun?” diye sordu adam.

Kız başını eğdi.

“Ne hakkında?”

Kız aniden koltuğun kolundan kalktı. Adam kızı odanın içinde seyretti, küçük, yuvarlak poposunun sallanışını izledi gayriihtiyarî. Kız sehpaye gitti ve eline bir gazete aldı. Gazeteyi adama getirdi ve ona Mike Reardon’ın baş sayfadaki resmi ni gösterdi, beyni kaldırırma dağılmıştı.

“Evet,” dedi adam, sesi boğuktu.

Kızın yüzünde şimdi üzüntü vardı, abartılı bir üzüntüydü bu, çünkü Teddy konuşamıyordu, Teddy duyamıyordu da ve bu yüzden yüzü vasıtasıyla konuşurdu, gözlerindeki ya da ağzındaki en ufak ifade değişikliğini bile anlayan Carella kar-

şısında dahi abartılı hecelerle olurdu bu konuşma. Fakat bu seferki abartı yalandan değildi, hissettiği keder yüzüne gerçekten yansımıştı. Mike Reardon'la hiç tanışmamıştı ama Carella ondan sık sık söz ederdi ve bu yüzden kız onu çok iyi tanıyor gibi hissediyordu.

Kız kaşlarını kaldırdı, aynı anda da ellerini açarak "Kim?" diye sordu Carella'ya, Carella hemen anladı ve "Henüz bilmiyoruz. Buraya gelemememin sebebi de bu. Bu işin üstündeyiz." Kızın gözlerindeki tereddüdü gördü. "Fazla mı hızlı konuştum?" diye sordu.

Kız başını iki yana salladı.

"Ne o zaman? Mesele ne?"

Kız kendini adamın kollarını attı ve aniden şiddetle ağlamaya başladı. Adam "Hey, hey, hadi ama," dedi ve sonra kızın dudaklarını okumadığını, başının omuzlarına gömülü olduğunu fark etti. Kızın çenesini kaldırdı.

"Gömleğimi ıslatıyorsun," dedi.

Kız başını eğdi, gözyaşlarını toplamaya çalıştı.

"Sorun ne?"

Elini yavaşça kaldırdı, adamın yanağına usulca dokundu, o kadar usulca ki bir meltem esintisi gibi hissettirmişti. Sonra parmaklarıyla adamın dudaklarına dokundu, okşadı onları.

"Benim için mi endişeleniyorsun?"

Kız başını eğdi.

"Endişelenecek hiçbir şey yok."

Kız saçlarını tekrar gazetenin ilk sayfasına doğru savurdu.

"Çılgının tekiydi muhtemelen," dedi Carella.

Kız başını kaldırdı ve gözleri adamla buluştu, tamamen açık kahverengi gözleri hâlâ nemliydi.

"Dikkatli olacağım," dedi adam. "Beni seviyor musun?"

Başını eğdi kız, sonra çabucak eğip kaldırdı.

“Sorun ne?”

Kız omuzlarını silkti ve gülümsedi, mahcup, utangaç bir gülümsemeydi bu.

“Beni özledin mi?”

Tekrar başını öne doğru salladı kız.

“Ben de seni özledim.”

Kız tekrar başını kaldırdı, bu sefer gözlerinde bir şey vardı, bu sefer gözlerini doğru okumasını istiyordu adamın, çünkü adamı gerçekten özlemişti ve adam gözlerindeki anlamın inceliğini hâlâ tam kavrayamamıştı. Adam kızın gözlerine dikkatle baktı ve nihayet ne söylemek istediğini anladı, “Oh,” dedi sadece.

Kız o zaman adamın anladığını anladı, tek kaşını terbiyesizce kaldırdı ve yavaşça, abartıyla başını eğdi, adamın “oh,” deyişini dudaklarını yuvarlayarak sessizce tekrar etti.

“Zevküsefa içindesin,” dedi adam şaka yollu.

Kız başını öne doğru salladı.

“Temiz, güçlü ve genç bir bedene sahip olduğum için beni seviyorsun.”

Kız başını öne doğru salladı.

“Benimle evlenir misin?”

Kız başını öne doğru salladı.

“Sana bunu bugüne dek sadece bir düzine kez sordum.”

Kız omzunu silkti ve başını salladı, epeyce eğleniyordu.

“Ne zaman?”

Kız adamı işaret etti.

“Pekâlâ, tarihi ayarlayacağım. Yıllık iznimi Ağustos’a denk getiririm. O zaman evleniriz, tamam mı?”

Kız hareketsiz durdu, gözlerini adama dikti.

“Ciddiyim.”

Kız tekrar ağlayacak gibi görünüyordu. Adam kızı kollarına aldı ve "Ciddiyim, Teddy. Teddy, sevgilim, ciddiylim. Böyle saçmalama lütfen, Teddy, dürüstçe, gerçekten ciddiylim. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum, seninle evlenmeyi uzun, uzun zamandır istiyorum ve bunu sana sormazsam keçileri kaçıracağım. Seni olduğun gibi seviyorum, hiçbir şeyinin değişmesini istemem, sevgilim, saçmalama lütfen, lütfen saçmalama. Bu ... bu benim için mesele değil, anlıyorsun değil mi? Sen benim için herhangi bir kadından daha fazlasısın, çok daha fazlasısın, o yüzden lütfen evlen benimle."

Kız başını kaldırıp ona baktı, keşke konuşabilseydi, çünkü şimdi gözlerine güvenemezdi. Steve Carella kadar güzel, Steve Carella kadar mükemmel, Steve Carella kadar cesur ve güçlü ve harika birisi neden kendisi gibi bir kızla, asla "Ben de seni seviyorum, sevgilim. Sana tapıyorum." diyemeyecek olan bir kızla evlenmek istesindi? Fakat adam aynı soruyu tekrar tekrar soruyordu ve şimdi, onun kollarının arasındayken, adam için durumunun gerçekten de sorun olmadığına, adamın gözünde diğerleri kadar gerçek bir kadın olduğuna inanabilirdi, "herhangi bir kadından daha fazlası," böyle dedi, değil mi?

"Tamam mı?" diye sordu adam. "Seni karım yapmama izin verecek misin?"

Kız başını öne doğru salladı. Çok hafifçe sallamıştı.

"Bu sefer ciddi misin?"

Kız başını tekrar sallamadı. Ağzını açtı ve cevabını adamın dudaklarına kondurdu, adamın kolları daha sıkı sarıldı ve kız adamın kendisini anladığını anladı. Birden adamın kollarından kurtuldu, adam "Hey!" deyip hamle yapana kadar çabucak kaçtı ve mutfığa gitti.

Kız elinde şampanyayla geri geldiğinde, adam "Olur şey değil!" dedi.

Kız içini çekti, olur şey değildi tabii ki. Adamsa kızın kalçasını şakacıktan tokatladı.

Kız şişeyi tuttu, mahkûm pijamaları içinde gülünç duran sahici bir reverans yaptı ve sonra adam şişenin mantarıyla boğuşurken bağdaş kurarak yere oturdu.

Şampanya şişesi büyük bir sesle patladı, kız her ne kadar sesi duymamışsa da tavana fırlayan mantarı gördü, şişenin ağzından taşan ve adamın ellerinin üzerinden dökülen köpüklü beyaz sıvıyı da gördü.

Ellerini çırpmaya başladı ve sonra ayağa kalkarak kadehlere doğru gitti. Adam önce küçük bir miktar şarabı kendi kadehine koyarak, "Bu böyle yapılır, biliyorsundur. Yüzeydeki göze görünmeyen şeylerin böylece döküldüğü düşünülür," dedi ve sonra kızın kadehini doldurdu, dönüp kendi kadehini de doldurarak şişeyi bıraktı.

"İkimize," dedi kadeh kaldırarak.

Kız kollarını geniş, daha geniş, daha daha geniş açtı yavaşça.

"Uzun, uzun mutlu bir aşk," diye tamamladı adam.

Kız başını mutlulukla salladı.

"Ve Ağustos'taki evliliğimize." Kadehlerini tokuşturduktan sonra şaraplarını yudumladılar, kız gözlerini ardına kadar açtı ve başını minnettarlıkla eğdi.

"Mutlu musun?" diye sordu adam.

Evet, dedi kızın gözleri, *evet, evet*.

"Demin ne demek istemiştin?"

Kız bir kaşını merakla kaldırdı.

"Şeyle... beni özlemenle ilgili?"

Evet, evet, evet, evet, dedi kızın gözleri.

"Çok güzelsin."

Kız reverans yaptı yeniden.

“Her şey senin için. Seni seviyorum, Teddy. Tanrım, seni ne kadar çok seviyorum.”

Kız şarap kadehini yerine bıraktı ve adamın elini tuttu. Elini ve avuç içini öptü, sonra adamı yatak odasına doğru sürükledi. Adamın gömleğinin düğmelerini çözdü, gömleği pantolondan kurtardı, elleri usulca hareket ediyordu. Adam yatağa uzandı, kız ışığı söndürdü ve kendinden geçmiş bir biçimde pijamalarını çıkararak adamın yanına gitti.

Ve büyük bir apartmanın küçük bir odasında onlar aheste sevişirlerken, David Foster adında bir adam kendi apartman dairesinden ayrıldı, o apartman dairesinde annesiyle birlikte kalıyordu.

Ve onların sevişmesi kâh hızlanarak kâh yavaşlayarak sürerken, David Foster adında bir adam, ortağı Mike Reardon'ı düşünüyordu, o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, arkasından gelen ayak seslerini duyamadı, nihayet duyduğunda ise artık çok geçti.

Arkasına dönmek üzereydi, fakat otomatik 45'lik gecenin içinde turuncu bir alev saçtı, bir kere, sonra bir daha, tekrar ve tekrar. David Foster göğsünü tuttu ve siyah parmaklarının arasından al kanları püskürmeye başladı. Sonra kaldırıma düştü. Ölmüştü.

7.

Bir adam öldüğünde, o adamın annesine söyleyebileceğiniz fazla şey yoktur. Hiçbir şey yoktur aslında.

Carella işlemeli tekli koltuğa oturmuş, Bayan Foster'a bakıyordu. Küçük ve tertipli oturma odasının panjurlarından öğlen güneşi sızıyordu, odadaki soğuk loşluğa karşılık keskin ışık huzmeleri giriyordu içeriye. Sokakta sıcaklık hâlâ dayanılmaz boyuttaydı ve Carella soğuk oturma odası için minnettardı. Yine de konu ölümdü ve sıcaklığı buna tercih ederdi.

Bayan Foster ufak, kavruk bir kadındı. Suratı buruş buruş, çizgilerle kaplıydı, David kadar siyahtı ayrıca. Kamburu çıkmış biçimde koltuğa oturmuştu, solgun bir yüze, solgun ellere sahip, sararıp solmuş küçücük bir kadındı. Carella *Güçlü bir rüzgâr uçuracak onu, zavallı kadıncağız* diye düşündü, yüzü solgunlaştıran ifadesizliğinin arkasında sessizce yatan derin kederi seyrediyordu.

"David iyi bir çocuktı," dedi kadın. Sesi yankılıydı, daracık bir mezardan geliyor gibiydi sesi. Carella ölümden konuşmaya gelmişti ve şimdi sanki bu kadının üzerinde ölümün kokusunu alıyor, sesinin gıcirtısında ölümün sesini duyuyordu. Ne garip, diye düşündü, David Foster, kadının birkaç saat önce kanlı canlı, sağlıklı ve genç olan oğlu şimdi ölüydü; muh-

temelen sık sık ölümün huzurlu kollarını özleyen annesi ise hayatta ve onunla konuşmaktaydı.

“Hep iyi bir çocuktu. Burası gibi bir mahallede onları büyütürsün,” dedi Bayan Foster, “ve neye dönüşeceklerinden korkarsın. Kocam iyi bir işçiydi ama genç öldü ve David’in yokluk çekmediğini görmek her zaman kolay olmazdı. Ama o hep iyi bir çocuktu. Eve gelir, diğer çocukların neler yaptıklarını, hırsızlıkları ve yaptıkları tüm diğer şeyleri bana anlatırdı ve daima haklı olduğunu bilirdim.”

“Evet, Bayan Foster,” dedi Carella.

“Etrafında herkes de onu severdi,” diye devam etti Bayan Foster başını sallayarak. “Birlikte büyüdüğü tüm çocuklar severdi onu, ihtiyarlar da severdi. Bu civardaki insanlar, Bay Carella, polislerden pek hoşlanmazlar. Ama David’i severlerdi çünkü onların arasında büyümüşü o, onların bir parçasıydı ve sanırım onunla bir biçimde gurur duyuyorlardı, tıpkı benim duyduğum gibi.”

“Hepimiz onunla gurur duyuyorduk, Bayan Foster,” dedi Carella.

“İyi bir polisti, değil mi?”

“Evet, iyi bir polisti.”

“Peki, o halde kim onu öldürmek ister ki?” diye sordu Bayan Foster. “Ah, işinizin tehlikeli olduğunu biliyorum, evet, ama bu farklı, bu anlamsız. Mesaide bile değildi. Eve geliyordu. Benim oğlumu vurmak isteyen kim, Bay Carella. Kim benim oğlumu vurmak ister?”

“Sizinle konuşmak istediğimiz şey de bu, Bayan Foster. Birkaç soru sormamıza aldırılmazsınız umarım.”

“Eğer David’i öldüren adamı bulmanıza yardımcı olacaksa tüm gün boyunca sorularınıza cevap verebilirim.”

“Sizinle işi hakkında konuşur muydu?”

“Evet, konuşurdu. Bana hep bölgede neler olup bittiğini, hangi işin üzerine çalıştığını anlatırdı. Ortağının öldürüldü-

ğünü söylemişti bana, zihnindeki resimleri tek tek gözden geçiriyor, doğru olanı yakalamayı bekliyordu, böyle demişti bana."

"Size resimler hakkında bir şey söyledi mi? Birinden şüphelendiğini söyledi mi size?"

"Hayır."

"Bayan Foster, onun arkadaşları kimlerdi?"

"Herkes onun arkadaşıydı."

"İçinde isimlerin listeli olduğu bir adres defteri ya da bunun gibi bir şeyi var mıydı?"

"Bir adres defteri olduğunu sanmıyorum, fakat telefonun yanında hep kullandığı bir bloknot vardı."

"Çıkmadan önce ona bakabilir miyim?"

"Elbette."

"Bir sevgilisi var mıydı?"

"Hayır, kalıcı birisi yoktu. Pek çok farklı kızla çıkardı."

"Günlük tutar mıydı?"

"Hayır."

"Fotoğraf koleksiyonu var mıydı?"

"Evet, müziği çok severdi. Hep plaklarını dinlerdi, her ne zaman..."

"Hayır, hayır, fonograf değil. Fotoğraf."

"Ah. Hayır. Cüzdanında birkaç resim taşırdı, hepsi o."

"Size boş zamanlarında nerelere gittiğini anlatır mıydı?"

"Ah, pek çok farklı yere. Sahnelerden çok hoşlanırdı. Tiyatroyu kastediyorum. Sık sık giderdi."

"Çocukluk dönemi arkadaşları. Onlarla sık sık arkadaşlık eder miydi?"

"Hayır, sanmıyorum."

"İçer miydi?"

"Aşırı değil."

“Demek istediğim, muhitteki barlardan birinin müdavimi miydi? İnsanlarla içmeye, şüphesiz.”

“Bilmiyorum.”

“Herhangi bir tehdit mektubu ya da tehdit notu aldı mı, biliyor musunuz?”

“Böyle bir şeyden hiç bahsetmedi.”

“Telefonda üstü kapalı davrandığı olur muydu?”

“Üstü kapalı? Ne demek istiyorsunuz?”

“Şey, sanki sizden bir şey gizlemeye çalışıyormuş gibi. Ya da endişeliymiş gibi ... buna benzer bir şey. Tehdit telefonlarını kastediyorum, Bayan Foster.”

“Hayır, telefonda tuhaf davrandığını hiç hatırlamıyorum.”

“Anladım. Şey ...” Carella notlarına baktı. “Sanırım hepsi bu kadar. Gitsem iyi olacak, Bayan Foster, yapacak çok iş var. Şu telefonun yanındaki bloknotu bana getirebilerseniz...”

“Evet, elbette.” Kadın ayağa kalktı, Carella kadının zayıf bedeniyle soğuk oturma odasından yatak odalarına doğru gidişini izledi. Kadın geri döndüğünde elinde bloknot vardı. “İstedığınız kadar sizde kalabilir,” dedi.

“Teşekkürler, Bayan Foster, lütfen acınızı paylaştığınızı bilin,” dedi beceriksizce.

“Oğlumun katilini bulun,” dedi Bayan Foster. Solgun ellerinden birini uzattı ve Carella’nı elini sıkıca kavradı, kadının el sıkışmasındaki güç ve gözlerindeki, yüzündeki azim Carella’yı şaşkına çevirmişti. Carella koridora çıktıktan ve kapı arkasından kilitlendikten hemen sonra, dairenin içinden yürek burkan hıçkırıklar duyuldu.

Alt kata indi ve arabaya gitti. Arabaya vardığında ceketi çıkardı, yüzünü kuruladı ve not defterine bakmak için arabanın arkasına oturdu:

GÖRGÜ TANIKLARININ İFADESİ: Yok.

CİNAYET SEBEBİ: İntikam? Mahkûm? Manyak? Mike'la bağlantı? Balistik raporlarını kontrol et.

KATİL SAYISI: İki? Bir Mike'a, bir David'e.

Ya da bağlantılı mı? Balistik raporları tekrar.

SİLAHLAR: Otomatik 45'lik.

KATİLİN GELDİĞİ YOL: ?

GÜNLÜK, GAZETE, MEKTUP, ADRESLER,

TELEFON NUMARALARI, FOTOĞRAFLAR: David'in annesine sor.

GÖRÜŞTÜKLERİ, AKRABALAR, SEVGİLİLER, DÜŞMANLAR VS: Denden.

TAKILDIĞI MEKÂNLAR, YERLER: Denden.

ALIŞKANLIKLAR: Denden.

OLAY YERİNDE BULUNAN İZLER VE İPUÇLARI: Köpek dışısındaki ayak topuk izi. Laboratuvarı. Dört kovan. İki mermi. Denden.

PARMAKİZİ: Yok.

Carella kafasını kaşıdı, sıcağa karşı derin bir of çekti ve yeni balistik raporunun gelip gelmediğine bakmak için bölge karakoluna doğru yollandı.

Michael Reardon'ın dul karısı, otuzlu yaşlarının sonlarında iri memeli bir kadındı. Koyu saçlara, yeşil gözlere ve çillerle kaplı bir İrlandalı burnuna sahipti. Suratı atlıkarıncaya veya luna-park trenine binmeye hazır gibiydi eskiden, sahilde üstüne su sıçradığında kahkahayla ve çocuksu bir neşeyle çarpılabilecek bir suratı vardı. Martini hazırlamaya kalksa daha vermutun kokusundan kafayı bulacak bir kızdı. Pazarları kiliseye giden, gençken Katoliklerin Newman Kulübü'nün üyesi, Mike onu gelin aldıktan sonraki iki gün hâlâ bakire bir kızdı. Bembeyaz, güzel bacakları, güzel bir vücudu vardı, adı May'di.

25 Temmuz'un sıcak öğlen saatlerinde siyahlar içindeydi, dimdik ayakta, kollarını bağlamıştı ve artık yüzünde lunapark trenine özgü o kahkaha yoktu.

"Henüz çocuklara söylemedim," dedi Bush'a. "Çocuklar bilmiyor. Onlara nasıl söyleyeceğim? Ne diyeceğim?"

"Berbat bir durum," dedi Bush usulca. Kafa derisi yapış yapış, ter içindeydi. Saç tıraşına ihtiyacı vardı, vahşi kızıl saçları sıcağa feryat etmekteydi.

"Evet," dedi May. "Bira ya da başka bir şey getireyim, ister misin? Hava çok sıcak. Mike eve geldiğinde bira içerdi. Zamanı önemli değil, eve ne zaman gelse hep bir bira yuvarlardı. Çok ama çok düzenli birisiydi. Demek istediğim, şeyleri sırayla ve dikkatle yapardı. Eve geldiğinde o birayı içmese uyuyamazdı sanıyorum."

"Muhitteki barlara takılır mıydı?"

"Hayır. Daima burada, evinde içerdi. Ve asla viski içmezdi. Sadece bir ya da iki bardak bira."

Mike Reardon'ı düşündü Bush. *O eskiden bir polis ve bir dosttu. Şimdiyse bir kurban, bir cesetten ibaretti ve kendisi de onun hakkında sorular soruyordu.*

"Bir havalandırma almayı düşünüyorduk," dedi May. "En azından, bunun üzerine konuşmuştuk. Bu bina felaket derecede sıcak. Burada komşu binaya çok yakınız çünkü."

"Evet," dedi Bush. "Bayan Reardon, Mike'ın bildiğiniz bir düşmanı var mıydı? Demek istediğim, iş dışında tanıdığı insanlar arasında?"

"Hayır, sanmıyorum. Mike, insanlarla iyi geçinen iyi bir adamdı. Onunla çalıştınız. Siz de biliyorsunuzdur."

"Öldürüldüğü gece neler olup bittiğini bana anlatabilir misiniz? Evden ayrılmadan önce?"

"Evden çıktığında ben uyuyordum. Ne zaman on ikisekiz devriyesini alsa, işe gitmeden önce biraz da olsa uyuması gerektiği hususunda kavgaya ederdik."

“Kavga mı ederdiniz?”

“Şey, bilirsiniz, tartışırdık işte. Mike uyumamayı tercih ederdi ama ben iki çocuk annesiyim, saat onu vurduğunda benim leşim çıkmış oluyor. Bu yüzden bu saatlerdeki devriyelerin gecelerinde uzlaşır, erkenden yatağa giderdik, saat dokuz civarı, öyle sanıyorum.”

“Evden çıktığında uyuyordunuz, öyle mi?”

“Evet. Fakat o evden çıkmadan hemen önce uyandım.”

“Size bir şey söyledi mi? Bir pusudan endişelendiğini belirtir herhangi bir şey? Bir tehdit ya da buna benzer bir şey almış mıydı?”

“Hayır.” May Reardon saatine baktı. “Birazdan ayrılmak zorundayım, Dedektif Bush. Defin işlemleriyle ilgili olarak birisiyle görüşeceğim. Size bunu da sormak istiyorum. Sizlerin şey üzerinde ... şey, ceset üzerinde ve diğer her şey üzerinde tahliller yaptığınızı biliyorum ve ailemiz ... şey, ailemiz biraz eski kafalı ve biz istiyoruz ki ... istiyoruz ki bazı düzenlemeler yapabilelim. Onunla ne zaman ... şey, ne zaman işinizin biteceğine dair bir fikriniz var mı?”

“Yakında, Bayan Reardon. Herhangi bir ipucunu kaybetmek istemiyoruz. Ne kadar dikkatli bir otopsi yapılırsa katili bulmaya o kadar yaklaşırsınız.”

“Evet, biliyorum. Şey gibi düşünmenizi istemem ... şey, bilirsiniz işte, aile sonuçta. Sorular soruyorlar. Anlamıyorlar. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar, onun çekip gitmesinin, sabah kalktığında burada ... burada olmamasının ne demek olduğunu.” Dudaklarını ısırdı ve yüzünü Bush’a döndü. “Bağışlayın beni. Mike bundan ... bundan hoşlanmazdı. Mike istemezdi, benim, şey ...” Kadın başını salladı ve derin bir nefes aldı. Bush kadına baktı ve bir eş olan bu kadınla aniden duygudaşlık kurdu, erkeklerinden zorla ayrı düşürülmüş ne kadar kadın varsa hepsi için birdenbire içinde bir merhamet duygusu yükseldi. Düşünceleri Alice’e kaydı, kendisi bir kur-

şun yeseydi onun neler hissedeceğini düşünürken buldu kendini. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Böyle şeyler düşünmek iyi değildi. Bu günlerde değildi. Sonraki gün için de iyi değildi. Tanrım, orada bir yerde kaçık bir manyak mı vardı? Tüm lanet olası bölge karakolunu hedef belleyen birisi miydi yoksa?

Evet, bu mümkündü.

Lanet olsun, bu pekâlâ mümkündü ve bu yüzden kendisi ölürse Alice'in ne tepki vereceğine dair düşünmek iyi değildi. Böyle şeyler düşünürsünüz, sonra bunlar beyninizi yiyip bitirirler ve olası tehlikeye hızlı cevap vermek için açık bir zihne ihtiyaç duyduğunuzda bunu beceremezsiniz. Denize küreksiz açılmış gibi olursunuz.

Mike Reardon vurulduğu sırada ne düşünüyordu acaba?

Dört kurşun bedenini parçalarken David Foster'ın zihninde neler vardı?

İki ölümün birbiriyle bağlantısız olması mümkündü elbette. Mümkün, ama pek de olası değil. *Modus operandi* dikkate değer biçimde benzerdi ve balistik raporu geldiğinde bir mi yoksa iki kişi mi var, emin olacaktı.

Bush bahsini tek-adam olasılığına yatırdı.

"Eğer bana sormak istediğiniz başka bir şey yoksa," dedi May. Kendini tamamen toplamıştı, dosdoğru Bush'un yüzüne bakıyordu, yüzü beyaz, gözleri genişti.

"Eğer varsa onun sakladığı şeyleri, mesela adres defterini, fotoğrafları, telefon numaralarını, gazete kupürlerini, kısacası bize onun arkadaşları ve hâttâ akrabaları hakkında bir ipucu verebilecek her şeyi bir araya toplarsanız, minnettar olurum."

"Evet, bunu yapabilirim," dedi May.

"Ve bununla alakalı olabilecek olağandışı bir şey hatırlamıyorsanız hâlâ, değil mi?"

“Hayır, maalesef. Dedektif Bush, ben çocuklara ne söyleyeceğim? Onları sinemaya yolladım. Onlara babalarının bir iş için dışarıda olduğunu söyledim. Ama bunu ne kadar süre onlardan uzak tutabilirim ki? Bir çift çocuğa babalarının öldüğünü nasıl söyleyeceğim? Ah Tanrım, ne yapacağım ben?”

Bush sessiz kaldı. May Reardon birazdan Bush’un istediği öteberiyi toplayıp getirdi.

Balistik raporu öğleden sonra 3:42’de Carella’nın masasına ulaştı. Mike Reardon’ın öldüğü olay yerinde bulunan kovan ve mermiler, mikroskopta David Foster’ın katlinde kullanılan kovan ve mermilerle üst üste konup karşılaştırılmıştı.

Balistik raporu, her iki cinayette de aynı silahın kullanıldığını söylüyordu.

8.

David Foster'ın öldürüldüğü gece, yemek bulmak için çöp tenekelerini karıştıran dikkatsiz bir kırma, şehrin kaldırımına pisleyecek kadar süre duraklamıştı. Köpek dikkatsizdi, ona kuşku yok, ama bir insanoğlu da en az onun kadar dikkatsizdi ve iki dikkatsizliğin birleşiminden laboratuvar elemanlarının üzerinde çalışacağı bir topuk izi çıkmıştı. Laboratuvar elemanları tiksintiyle karışık işe koyulmuşlardı.

Topuk izi hemen yerinde fotoğraflanmıştı, bunun sebebi elemanların kameralarla oynamaktan hoşlanmaları değil, kalıp dökümü sırasında sık sık meydana gelen kazalardan haberdar olmalarıydı. Topuk izi, santimetrelerle işaretlenmiş, siyah boyalı mukavva bir ölçeğe yerleştirilmişti. Çift yüzlü uçayak vasıtasıyla ize yukarıdan bakan kamera, herhangi bir yanlış perspektiften kaçınmak için ize paralel duran objektifiyle, neşe içinde durmaksızın şaklamaktaydı. Laboratuvar elemanları, topuk izinin (en azından fotoğraf olarak) gelecek kuşaklara kalacağından iyice emin olduktan sonra, daha az keyifli olan kalıp çıkarma işine koyuldular.

Elemanlardan biri, bir plastik kabı yarısına kadar suyla doldurdu. Ardından üzerine alçıyı döktü, suyu çalkalamamaya dikkat ediyordu, alçının dibe çökmesini bekledi. Su daha

fazlasını alamaz hale gelene kadar alçı dökmeye devam etti, kapta üç yüz gram kadar bir alçı olmuştu. Ardından bu karışımın içine konacağı kalıbı hazırlayan diğer bir elemana kabı götürdü.

Ayak izi yumuşak bir malzemenin içinde olduğundan, üzerine önce gomalak sonra da bir kat yağlı boya püskürtülmüştü. Alçı karıştırıldı ve sonra hazırlanan kalıba dikkatle uygulandı. Uygulama bir kaşıkla küçük parçalar halinde oldu. Ayak izi yaklaşık yarım parmak kalınlığında karışımla kaplandığında elemanlar, alçıyı güçlendirmek için üzerine iplik parçaları ve çubuklar koydu, bu birikintinin ayak izinin dibine değmemesine ve detayları silmemesine dikkat ediyorlardı. Sonra ayak izine bir kat daha alçı uyguladılar ve donmasını beklediler. Ara sıra sıcaklığına bakmak için alçıya dokundular, sıcaklık derecesi alçının donup donmadığını gösteriyordu.

Sadece bir tane ayak izi olduğundan, ki o da tam bir iz değildi, ve bu tek ayak izinden yürüyüş resmini çıkartmak mümkün olmadığından ve bir adamın adım uzunluğunun, adım genişliğinin, sol ayağının ve sağ ayağının uzunluğunun, sol ayağının ve sağ ayağının en büyük eninin, topuk ve tabandaki aşınmanın tam bir resmini vermek için tasarlanmış şu aşağıdaki formül tek bir ayak izine uygulanamayacağından, laboratuvar elemanları yapabilecekleri her şeyi yapıyorlardı.

$$H \frac{r}{l} BS \frac{ra \ rv \ raa \ ll}{la \ lv \ laa \ rl} \frac{lb}{rb} X,$$

Elemanlar, dikkatli bir incelemeden sonra, topuğun dışa bakan kısmının fena halde aşınmış olduğu sonucuna vardılar ki bu, topuğun sahibinin bir parça ördek gibi paytak yürüdüğüne delaletti. Ayrıca topuğun ayakkabının orijinal topuğu

olmadığı, tamirat işinde kullanılan kauçuk topuklardan olduğu ve topuğun içe bakan tarafındaki, soldaki üçüncü çivinin yeni topuk takılırken eğildiği sonucuna vardılar.

Ve –rastlantı bu ya, *eğer* bu topuk izi gerçekten de katil tarafından bırakılmışsa– topuk açıkça “O’Sullivan” markasının mührünü basmıştı ve herkes bilirdi ki O’Sullivan Amerika’nın Bir Numaralı Topuğudur.

Bu eski bir şakaydı. Laboratuvar elemanları yarım ağızla güldüler.

Gazetelerin de öyle pek güldüğü söylenemezdi.

Gazeteler bu polis cinayeti mevzuunu epey ciddiye alıyorlardı. Aynı olayı manşete çekmede dikkate değer kıvraklık sergileyen iki sabah baskısı tabloid boy gazete, David Foster’ın ölümünü sırasıyla İKİNCİ POLİS KATLEDİLDİ ve KATİL İKİNCİ POLİSİ KATLETTİ başlıklarıyla vermişti.

Sabahki sayfaların tirajına yetişmeye çalışan öğlen baskısı normal boy bir gazete de kalın kalın harflerle KATİL SOKAK-LARDA DOLAŞIYOR diye bağıırıyordu. Ve bu özel gazete tirajını arttırmak istediğinden, cereyan eden her şeyi –Daniel Boone’dan tutun kışlık yünlü içliğe kadar, çoğunluğa uyan ve onlara serbest dolaşım sağlayan her şeyi– anında kamuoyunun gözleri “önüne sermeyi” amaç edindiğinden, ön sayfaları o gün kırmızı manşetle çıkmıştı, kırmızı manşet “Polis Cangılı–Bölgemizde Neler Oluyor” diye bağırırmaktaydı ve ardından kırmızıya karşı daha küçük beyaz harflerle “Murray Schneider sayfa 4’de anlatıyor”.

Ve ilk üç sayfadaki baldır bacak yağmurunu ve liberal böbürlenmeyi geçip ilerleyebilirsiniz, Murray Schneider’ın dördüncü sayfada Mike Reardon ve David Foster’ın ölümünden “ahlaksızlığa batmış Gestapo’muzun rüşvetle kokuşması”nı sorumlu tuttuğunu görecektiniz.

Kokuşmuş 87. Bölge'nin rüşvete batmış Ekip Odası'nda, Steve Carella ve Hank Bush adlı iki dedektif ahlaksız bir masanın etrafında oturuyor, kendileri gibi kokuşmuş meslektaşlarının Hükümlüler dosyasından kazıyarak çıkardıkları bazı kartları dikkatle inceliyorlardı.

"Şunu bir dinle," dedi Bush.

"Kulağım sende," dedi Carella.

"Mike ve Dave bir serseriye kıstırır, tamam mı?"

"Tamam."

"Yargıç adamı bir güzel haşlar ve adamımız beş ya da on seneliğine kodesi boylar. Tamam mı?"

"Tamam."

"Sonra adam çıkar. Başına gelenleri uzun uzadıya düşünmek için çok vakti olmuştur, baştaki sinirini büyük bir kine dönüştürecek kadar çok vakit... Aklındaki tek şey, Mike ve Dave'i indirmektir. Bu düşüncelerle çıkar dışarı. Önce Mike'ı indirir ve sonra, öfkesi soğumadan çabucak Dave'i indirmeye yönelir. Ve bam, Dave'i de indirir."

"Kulağa iyi geliyor," dedi Carella.

"O halde şu Flannagan denen serseriye neden almıyoruz?"

"Neden olmasın?"

"Şu karta bir bak. Soygun, soygun aletleri taşıma, daha geriye gidersek 47'de ırza geçme. Mike ve Dave onu son soygununda enselemişler. Böylelikle ilk kez hüküm giymiş ve on sene almış, beş sene yattıktan sonra daha geçen ay şartlı salı verilmiş."

"Yani?"

"Yanisi, büyük bir öfkeyle yaşayan birisinin on yılı beş yıl la indirecek kadar iyi hal gösterebileceğini sanmıyorum. Bu

bir yana, Flannagan çalışırken asla silah taşımazdı. Efendi adamdı."

"Kolayca silah bulabilirsin ama?"

"Elbette. Ama adamımızın o olduğunu sanmıyorum."

"Yine de onu bir kontrol etmek isterim," dedi Carella.

"Tamam, ama ben önce şu Ordiz denen diğer herife bakalım derim. Luis 'Kuşbeyinli' Ordiz. Karta bir baksana."

Precinct		NAME OF PRISONER	
	(Surname)	(First Name and Init.)	
87th	ORDIZ	LUIS "DIZZY"	
Date & Time of Arrest		Address of Prisoner	
May 2, 1952 7:00 PM		635 6th St. South	
Sex	Color	Date of Birth	Place of Birth
M	White	8 12 1912	San Juan, Puerto Rico
Social Condition		Read and Write	Occupation
Married	<u>Single</u>	Yes <u>No</u>	Dishwasher
Charge		Specific Offense	Date-Time Occurrence
Violation PL 1751		Poss. of narcotics with intent to sell.	5/2/52 7:00 PM
Subdiv. 1			
Pct. Complaint No.		Place of Occurrence	Precinct
33A-411		635 6th St.	
D.B. Complaint No.		South	87th
DD 179-52			
Name of Complainant		Address of Complainant	
Arresting Officer(s) (Name-s)		Michael Reardon & David Foster	
(Rank) Det. 3rd & Det. 2nd Gr.		(Commnd.) Det. Bureau	
<u>Pickup</u>	Complaint	Authority Warrant	C.O.A.
Action of Court			
Sentenced four years at state penitentiary, Ossining, New York			
Date	Judge	Court	
7/6/52	Fields		

Carella kartı önüne çekti. Kart dörde altı bir dikdörtgen-di, muhtelif boylarda matbu dikdörtgenlere bölünmüştü.

“Bir keş, öyle mi,” dedi Carella.

“Evet. Bir keşin dört sene boyunca biriktirebileceği öfkeyi bir düşün.”

“Sonuna kadar gitti yani?”

“Bu ayın başında salıverilmiş,” dedi Bush. “Tüm bu zaman boyunca harman kalmış. Kendisini enseleyen polislere kardeşçe sevgi besleyecek biri gibi durmuyor.”

“Orası öyle.”

“Bunu bir düşün. Kaydına bir göz atsana. 51’de uygunsuz davranıştan paketlenmiş. Uyuşturucu etkisinde değilmiş, burada yazılana göre. Ama bir 45’lik taşıyormuş. Horozu bozukmuş, ama sonuçta 45’lik 45’lidir. 49’a dönelim. Yine uygunsuz davranış, bu sefer bar kavgası. Üzerinde yine bir 45’lik, bu sefer horozda sorun yok. Şansı yaver gitmiş, ceza erteleme.”

“45’liklerden hoşlanıyor gibi.”

“Mike ve Dave’i öldüren adam bu olabilir. Ne dersin?”

“Gidip bir bakalım derim. Nerede peki adam?”

Bush omzunu silkti. “Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum.”

Aksak Danny, çocukluğunda çocuk felci geçirmişti. Şanslıydı ama, tamamen kötürüm kalmamıştı. Hastalığı hafif bir topallamayla ve hayatının geri kalanında üzerine yapışan bir lakapla atlatmıştı. Soyadı aslında Nelson’dı ama bunu çok az insan bilirdi, muhitte Aksak Danny olarak tanınırdı. Gelen mektuplarının üzerinde bile bu isim yazılıydı.

Danny elli dört yaşındaydı ama yüzüne ya da vücuduna bakarak bunu tahmin etmek imkânsızdı. Çok küçüktü, her

şeyi küçüktü ama, kemikleri, yüz hatları, gözleri, boyu posu. Bir yeniyetmenin gevşek adımlarıyla yürürdü, sesi tiz ve yüksekti, yüzünde de yaşını açığa vuracak bir kırışıklığa ya da başka bir şeye rastlamak neredeyse imkânsızdı.

Aksak Danny bir muhbirdi.

Oldukça değerli bir adamdı ve 87. Bölge'nin elemanları onu düzenli bir biçimde ziyaret ederlerdi, Danny de daima yardıma hazırdı, elinden geleni ardına koymazdı. Polislerin aradığı bilgiyi Danny onlara sağlamasın, bu nadiren olurdu. Bu nadir durumlarda da konuşulacak başka muhbirler vardı. Bir yerlerde illa birileri gerekli vasıflara sahipti. Mühim olan, doğru zamanda doğru adamı bulmaktı.

Danny'yi arayanlar genellikle onu *Andy's Pub*'ta barın sağ tarafındaki üçüncü masada bulurdu. Alkolik değildi, fazla içtiği dahi söylenemezdi. Barı sadece bir tür ofis olarak kullanırdı. Şehir merkezinde bir yer kiralamaktan daha ucuzdu bu, hem düzenli kullandığı bir telefon da sağlıyordu. Bar ayrıca bazı şeylere kulak misafiri olmaya uygun bir yerdi, Danny'nin işinin yarısı dinlemektir ne de olsa. Diğer yarısı da konuşmaktır zaten.

Carella ve Bush'un karşısına oturdu ve önce dinledi.

Sonra konuştu.

"Kuşbeyinli Ordiz," dedi. "Evet, evet."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ne yaptı?"

"Bilmiyoruz."

"En son duyduğumda içerdeydi."

"Bu ayın başında salıverildi."

"Şartlı tahliye mi?"

"Hayır."

"Ordiz, Ordiz. Ha, tamam. Bir keşti."

“Doğru.”

“Yerini bulmak kolay olmalı. Ne yapmıştı?”

“Belki hiçbir şey,” dedi Bush, “belki de bir sürü şey.”

“Ha, polisleri öldürenin o olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu Danny.

Bush omzunu silkti.

“Ordiz değil. Yanlış ağaca havlıyorsunuz.”

“Neden böyle söyledin?”

Danny birasını yudumladı ve sonra dönen vantilatöre baktı. “Bu çöplükte çalışan bir vantilatör olduğunu hayatta tahmin edemezsiniz, değil mi? Tanrım, bu sıcaklar geçmeyecek, Kanada’ya gideceğim. Orada bir arkadaşım var. Quebec’te. Quebec’i hiç görmüş müydünüz?”

“Hayır,” dedi Bush.

“Güzel yerdir. Serindir.”

“Ordiz diyorduk?”

“İsterse o da benimle gelebilir tabii,” dedi Danny ve kendi şakasına gülmeye başladı.

“Pek bir sevimli bugün,” dedi Carella.

“Ben hep sevimliyim,” dedi Danny. “Abaküste sayabileceğinizden daha fazla hatun dışarıda benim için sıraya dizilmiş durumda. Ben en sevimlisiyim.”

“Pezevenklik yaptığını bilmiyorduk,” dedi Bush.

“Yapmıyorum zaten. Hepsi bana sevgi besliyor.”

“Sen Ordiz’e ne kadar sevgi besliyorsun?”

“Hangi delikte, bilmiyorum. İlgilenmiyorum da. Keşler midemi bulandırıyor.”

“Tamam, nerededir peki?”

“Şimdilik bilmiyorum. Bana biraz zaman verin.”

“Ne kadar zaman?”

“Bir iki saat. Keşlerin izini bulmak kolaydır. Birkaç torbacıyla konuş, hop, ordasın. Bu ayın başında salıverildi, öyle mi? Şimdiye çoktan o boka düşmüş olmalı. Bulmak çocuk oyuncağı olacak.”

“Bırakmış olabilir,” dedi Carella. “Çok da çocuk oyuncağı olmayabilir yani...”

“Asla bırakmazlar,” dedi Danny. “Peri masallarına kulak asma. Muhtemelen nehirde gizlice sokulan nevale çoktan eline geçti. Onu bulacağım. Fakat dostlarınızı vuranın o olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.”

“Neden?”

“Bu piçi civarda gördüm. Amaçsızca geziniyor. Tam bir boş gezenin boş kalfası. Atom bombası atılsa ruhu duymaz. Hayatında tek bir şey var. Eroin. İşte size Ordiz. Beyaz Tanrı için yaşıyor. Aklındaki tek şey de o.”

“Onu kodese yollayan Reardon ve Foster’dı,” dedi Carella.

“E, n’olmuş? Bir keş hiç kin güdebilir mi? Olur böyle şeyler, der geçer. Onun gibilerin kin gütmeye vakti olmaz. Sadece torbacıyla buluşmaya ve malı almaya zamanları vardır. Bu Ordiz denen herif hep bulutların üzerinde gezer. Ayak başparmağını bile nişan alıp vuramaz o. Nerede kaldı iki polisi indirmek? Komik olmayın.”

“Yine de onu görmek istiyoruz,” dedi Bush.

“Elbette. Emniyette işler nasıl yürür, size anlatacak değilim. Ben komiseriniz miyim? Ama size söylüyorum dostum, bu adam Şirinler Köyü’nden. Bir 45’liği çimento kamyonundan ayıramaz.”

“Hayatı boyunca eline alıp durmuş ama,” dedi Carella.

“Elinde sallayıp duruyor, o kadar. Bunlardan biri yüz metre ilerisinde patlasa iki hafta bulanık sıçar bu herif. İnanın bana, eroinden başka bir şeyi umursamaz. Bak, ona Kuşbeyinli

demeleri boşuna değil. Adam gerçekten kuşbeyinli. Adamın kafasında kelekler uçuşuyor da onları eroinle kovalıyor.”

“Keşlere güvenmiyorum,” dedi Bush.

“Ben de,” diye cevap verdi Danny. “Ama bu herif katil değil, inan bana. Nasıl zaman öldüreceğini bile bilemez o.”

“Bize bir iyilik yap,” dedi Carella.

“Elbette.”

“Onu bizim için bul. Numaramızı biliyorsun.”

“Elbette. Bir iki saat içerisinde ararım sizi. Çocuk oyuncakları olacak. Uçuk kafalar çantada kekliktir.”

26 Temmuz günü öğlen saat on ikide hava sıcaklığı neredeyse 36 dereceye ulaşmıştı. Bölge karakolunda iki vantilatör, açık pencerelerden ve pencerelerin arkasındaki demirlerden sürünerek içeri giren nemli havayı döndürüp duruyordu. Ekip odasındaki her şey, sıcaklığın muntazam ve habis baskısı altında sararıp solmuş görünüyordu. Sadece dosya dolapları ve masalar esas duruşta beklemekteydi. Raporlar, dosya kartları, karbon kâğıtları, zarflar, not kâğıtları, hepsi nemli ve yapış yapıştı, nereye konsalar rutubetten bir saydamlıkla oraya yapışıyorlardı.

Ekip odasındaki adamlar ceketlerini çıkarmış, öyle çalışıyorlardı. Gömlekleri terden sıırılsıklamdı; koltukaltlarından, sırtlarından yayılan geniş ve koyu amipsi lekeler kumaşları kemiriyordu. Vantilatörlerin sığağa karşı hiçbir faydası olmuyordu. Şehrin boğucu nefesini döndürüp duruyorlardı, adamlarsa bu nefesi içlerine çekerlerken raporlarını üç nüsha halinde yazıyor, not defterlerinin üstünden geçiyor ve bu arada okyanusun yüzlerine çarpacağı Atlantic City yazlarının ya da karlı dağların hayalini kuruyorlardı. Şikâyetçileri arıyor, şüphelileri arıyor, telefonun siyah plastiğini tutan elleri terliyordu, sıcaklığı bedenlerini âdeta istila eden ve yüzbinlerce akkordan hançerle dağlayan canlı bir şey gibi hissediyorlardı.

Komiser Byrnes da ekip odasındaki herkes gibi yanıyor-
du. Odası, ahşap parmaklıkların hemen solundaydı ve geniş
bir köşe penceresi vardı, fakat pencere ardına kadar açık ol-
masına rağmen içeriye esintinin zerresi girmiyordu. Karşısın-
da oturan muhabir ise soğukkanlı görünüyordu. Muhabirin
adı Savage'dı, gofre kumaştan mavi bir takım ve kolsuz göm-
lek giymişti, sigara içiyor, sigaranın dumanını gelişigüzel ta-
vana doğru üflüyordu. Sıcak, dumanı mavili grili koyu bir
kütleye dönüştürüyordu.

"Sana anlatabileceklerim başka bir şey yok," dedi Byrnes.
Muhabir onu epeyce rahatsız etmişti. Bir an için bile bu dün-
yada bir adamın "Savage"* diye bir isimle doğduğuna inan-
mamıştı. Ve ayrıca dünya üzerinde, bugüne dek hiçbir adamın
Savage'ın görünmeye çalıştığı gibi soğukkanlı olabileceğine de
inanmamıştı.

"Bu kadar, öyle mi Komiser?" diye sordu Savage, sesi ol-
dukça yumuşaktı. Kısa kesilmiş sarı saçlara ve düzgün, nere-
deyse kadınsı bir buruna sahip, yakışıklı bir adamdı. Gözleri
külrengi ve soğuktu. Soğuk.

"Bu kadar," dedi Komiser. "Ne umdunuz ki? Bunu kimin
yaptığını bilseydik, şu an burada olurdu, öyle değil mi?"

"Öyle olmalı," dedi Savage. "Şüpheli birileri var mı?"

"Olayın üzerinde çalışıyoruz."

"Şüpheli birileri var mı?" diye tekrarladı Savage.

"Birkaç kişi. Şüphelilerin isimleri bizde. Size söylersek
manşete adlarını yazarsınız ve adamlar Avrupa'nın yolunu
tutar."

"Sizce bir çocuk yapmış olabilir mi?"

"Bir çocuk mu? Ne demek istiyorsun?"

"Bir yeniyetme."

* "Savage" İngilizcede "vahşi, yırtıcı" gibi anlamlara gelir (ç.n.).

"Herhangi birisi yapmış olabilir," dedi Byrnes. "Pekâlâ sen de yapmış olabilirsin."

Savage gülümsedi, parlak beyaz dişleri ortaya çıktı. "Bu bölgede faaliyet gösteren pek çok gençlik çetesi var, öyle değil mi?"

"Çetelerin hepsi kontrolümüz altında. Bu bölge şehrin ön bahçesi değil, tamam, Savage, ama elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı düşünüyoruz. Gazetenizin buna içerlediğini anlıyorum, ama gerçekten çabalıyoruz, Savage, küçük önemsiz işlerimizi dürüstçe yapmaya çalışıyoruz."

"Sesinizde iğneleme mi seziyorum, Komiser?" diye sordu Savage.

"İğneleme entelektüellerin silahıdır, Savage. Polislerinse aptal, ağır çalışan yük hayvanları olduklarını herkes bilir, özellikle de gazeteniz."

"Benim gazetem asla böyle bir şey demedi, Komiser."

"Öyle mi?" diyerek omzunu silkti Byrnes. "İyi o halde, yarınki sayınızda bunu kullanabilirsiniz."

"Yardım etmeye çalışıyoruz," dedi Savage. "Polislerin öldürülmesinden sizin kadar biz de hoşlanmıyoruz." Savage duraksadı. "Gençlik çeteleri fikrine ne dersiniz?"

"Bunu değerlendirmeye bile almadık. O tür çetelerin yapacağı tarz bir iş değil bu. Siz beylerin bu şehirde olup biten her şeyi gençlere yüklemekteki maksudunuz nedir? Benim oğlum da bir yeniyetme ama polis öldürmek için etrafta dolaşmıyor."

"Bu güven verici," dedi Savage.

"Çete olgusunu iyi anlamak gerek," dedi Byrnes. "Bunu tamamen hallettiğimizi söylüyor değilim ama kontrol altına almış durumdayız. Sokak kavgalarını, adam bıçaklamaları ve ateşli silahları bitirdiğimizden, çeteler de sosyal kulüplerden ibaret oldular. Böyle devam ettikleri sürece benim için sıkıntı yok."

“Bakışınız garip bir biçimde iyimser,” dedi Savage soğukkanlı bir biçimde. “Gazetem sokak kavgalarının bitirildiğine inanmıyor. Gazetem iki polisin ölümünün doğrudan şu ‘sosyal kulüpler’le bağlantılı olduğu kanaatine sahip.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Peki, o zaman benden ne yapmamı istiyorsunuz? Şehirdeki bütün çocukları derdest edip silkeleyeyim mi? Böylece lanet olası gazeteniz bir milyon daha satabilir, öyle mi?”

“Hayır. Fakat biz kendi araştırmamızı sürdürüyoruz. Ve eğer bu işi çözersek, o zaman 87. Bölge’ye çok da iyi gözle bakılmayacak.”

“O zaman Kuzey Cinayet Masası’na da iyi gözle bakılmayacak demektir. Ve tabii Emniyet Müdürü’ne de. Departmandaki amatörler, gazetenizin zehir hafiyelerine karşı, öyle mi?”

“Pekâlâ, olabilir,” dedi Savage.

“Sana bir tavsiyede bulunayım mı, Savage?”

“Evet?”

“Civardaki çocuklar kendilerine soru sorulmasından hoşlanmazlar. Birkaç bira içip kafayı bulan iyi aile çocuklarından söz etmiyoruz. Senin ya da benimkinden tamamen farklı kurallarla yaşayan çocuklardan bahsediyoruz. Dikkat et de kendini öldürtme.”

“Dikkat ederim,” dedi Savage, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle.

“Ve bir şey daha.”

“Evet?”

“Bölgemin içine etme. Başımda sen ve sürekli problem çıkaran beceriksiz muhabirleriniz olmadan da yeterince bela var.”

"Sizin için hangisi daha önemli, Komiser?" diye sordu Savage. "Bölgenizin içine etmem mi, yoksa öldürülmem mi?"

Byrnes gülümsedi ve piposunu doldurmaya başladı. "İkisi de aynı şey," dedi.

Aksak Danny elli dakika sonra aradı. Komiser muavini aramayı cevapladı ve Carella'nın hattına bağladı.

"87. Bölge Dedektif Odası," dedi. "Ben Carella."

"Aksak Danny."

"Merhaba, Danny, neler yaptın?"

"Ordiz'i buldum."

"Nerede?"

"Bu bir iyilik mi, yoksa iş mi?" diye sordu Danny.

"İş," diye kestirip attı Carella. "Nerede buluşalım?"

"Jenny'nin Yeri'ni biliyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Ciddiyim."

"Eğer Ordiz bir keşse, Orospu Sokağı'nda ne işi var?"

"Bir kadının yatağında körkütük durumda. Ağzından birkaç kelime alabilirsen şanslısın."

"Kimin evinde?"

"Bunun için buluşuyoruz, öyle değil mi Steve?"

"Bana yüz yüzeyken 'Steve' diye seslen de bak bakalım dişlerini eline veriyor muyum vermiyor muyum," dedi Carella.

"Tamam, Dedektif Carella. Bu ahmağı istiyorsun, beş dakika içinde Jenny'nin Yeri'nde olacağım. Gelirken biraz para getir."

"Ordiz silahlı mı?"

"Olabilir."

"Görüşürüz," dedi Carella.

La Via de Putas, Kuzey ve Güney'e üç blok boyunca uzanan bir sokaktı. Zamanında Kızılderililer muhtemelen buraya kendi dillerinde bir isim vermişlerdi ve kunduz derileriyle, boyalı boncuklarla dolu o bereketli günlerde yol boyunca dizili Kızılderili çadırlarında bile kuvvetle muhtemeldir ki bugünkünden çok daha başarılı işler yapıyordu. Kızılderililer mutlu av sahalarından geri çekildiklerinde ve kırık dökük yollar asfalt şoselere dönüştüğünde, çadırlar da yerlerini apartmanlara bırakmış ve dünyanın en eski mesleğini yapanlar, kumaş kaplama tek göz odaların kendilerine verilmesi talebinde bulunmuşlardı. İtalyan göçmenlerin sokağa *Piazza Putana* adını verdikleri bir dönem oldu, sonrasında İrlandalı göçmenler *The Hussy Hole* dediler. Porto Rikolu akınıyla birlikte sokağın dili de değişti; ama tabii temel gelir kaynağı aynı kaldı. Porto Rikolular sokağa *La Via de Putas* dediler. Polisler de "Orospu Sokağı"... Neticede hangi dil olduğu fark etmez; paranı öder, beğendiğini alırsın.

Kerhaneleri yöneten kadınlar kendilerine Mama derlerdi. Mama Theresa'nın evi Sokak'taki en meşhur batakhanedeydi. En iğrenci de Mama Carmen'inkiydi. Mama Luz'un evi ise dağılan tuğladan ön cephesinin arkasında yapılagelen bazı şeylerden dolayı on altı kez polis baskınına uğramıştı. Polisler başka Mamalara da ziyaret olsun diye gelmiyorlardı tabii. İş ziyaretleri bazen baskın bazen de haraç amacılıydı. Baskınlar bazen ilginç olurdu ama genellikle, 87. Bölge polislerinden bazılarının madamlarla yaptığı anlaşmalardan bihaber olan Ahlak Masası polisleri tarafından yürütülürdü. Hiçbir şey iyi bir anlaşmayı cahil bir polis kadar berbat edemez.

Muhtemelen Carella da cahil bir polisti. Ya da olaya nasıl baktığınıza göre, dürüst de denebilir. Carella Aksak Danny'yle Orospu Sokağı'nın köşesindeki küçük bir kafede buluştu, güya pelinotu ile suyun karıştırılmasıyla eski usûl apsent hazırlayıp sunan bir kafeydi burası. Eski usûl apsent içicisi hiç kimse Jenny'nin karışımını içmiş değildi ama kafe hâlâ prole-

taryanın saygıdeğer tekdüze dünyası ile kerhanelerin günahkâr loş salonları arasında uğrak yeri vazifesi görüyordu. Bir adam şapkasını Jenny'nin Yeri'ne asabilirdi, başka bir adam orada bir tek atabilirdi, bir başkası ise orada sanki bir cemiyet gezintisindeymiş gibi davranabilir ve üçüncü kadehle birlikte, yapmak üzere olduğu şeyi mazur görür hale gelebilirdi. Jenny'nin Yeri, Sokak'ta olagelen şeyler için gerekli bir yerdi. Jenny'nin Yeri, tabir caizse, duş kabini balayı süitinde ne vazife görüyorsa o vazifeyi görmekteydi.

Temmuz'un 26'sında, mekânın ön penceresinin –mekânın kuruluşundan bu yana onlarca kez parçalanmış olan penceresinin– alt yarısını kaplayan siyah boyayı pişirmekle meşgul sığağın altında Carella ve Danny, mekânın bistrosunun yaklaşma ve kaynaşma işleviyle ilgili değillerdi. İki polise toplamda altı kurşun sıkılmış olabilecek ya da olmayabilecek bir adamla, Luis "Kuşbeyinli" Ordiz namlı bir herifle ilgilenmekteydiler. Bush ise Flannagan denen hırsız soruşturmak için başka bir yerdeydi. Carella, Kling adındaki genç çaylağın kullandığı ekip arabasıyla gelmişti. Araba dışarıda park halindeydi, Kling arabanın tamponuna yaslanmıştı, sopa yutmuş gibi duruyor, bu akşam saatinde dahi terliyordu.

Sarı saçlarının tutamları spor şapkasına yapışmıştı. Yanıyordu. Cehennem gibi yanıyordu.

Carella da içeride yanmaktaydı. "Nerede bu adam?" diye sordu Danny'ye.

Danny, başparmağı ile işaret parmağı arasındaki bilyeyi çevirmekteydi. "Günlerdir şöyle güzel bir yemek yemedim," dedi.

Carella cüzdanından bir onluk çıkararak Danny'ye uzattı.

"Mama Luz'un evinde," dedi Danny. "La Flamenca denen bir karıyla birlikte. Öyle ateşli bir karı da değil."

"Orada ne yapıyor?"

“Bir iki saat önce torbacıdan malı aldı. Üç paket toz. Mama Luz’a sevişme niyetiyle uğradıysa da savaşı toz kazandı. Mama Luz bana epey bir zamandır orada olduğunu söyledi.”

“Peki ya La Flamenca?”

“Onunla birlikte, muhtemelen bu zaman zarfında bizimkinin cüzdanını boşaltmakla meşgul. Kadının kızıl kafasında kocaman bir ağzı var, ağzının ön tarafında da iki altın diş, dişleriyle gözünü alır o derece. Kalçalar vasat, ama gerçekten büyük bir ağzı var. Bu kadınla iş tutayım deme, seni bir lokmada yalayıp yutuverir.”

“Adam silahlı mı?” diye sordu Carella.

“Mama Luz bunu tam olarak bilmiyor. Ama zannetmiyor.”

“Kızıl kafa biliyor mu?”

“Kızıl kafaya sormadım,” dedi Danny. “Kiralık karılarla ilgilenmiyorum.”

“O zaman karının kalçalarını nereden biliyorsun?” diye sordu Carella.

“Bir onluğa seks hayatımı anlatacak değilim,” dedi Danny gülümseyerek.

“Tamam,” dedi Carella, “teşekkürler.”

Danny’yi masada bıraktı ve Kling’in tampona dayalı beklediği yere gitti.

“Sıcak,” dedi Kling.

“Canın bir bira istiyorsa içebilirsin,” dedi Carella ona.

“Hayır, sadece eve gitmek istiyorum.”

“Eve gitmeyi herkes ister,” dedi Carella. “Ev, façayı düzelttiğin yerdir.”

“Dedektifleri hiç anlamıyorum,” dedi Kling.

“Hadi gel, bir yere ziyarete gideceğiz,” dedi Carella.

“Nereye?”

“Yokuş yukarı. Mama Luz’a. Arabanın burnunu çevir yeter, o yolu biliyor.”

Kling şapkasını çıkardı ve bir elini sarı saçlarının arasında gezdirdi. “Off,” dedi ve sonra şapkasını takarak şoför koltuğuna geçti. “Kimi arıyoruz?”

“Kuşbeyinli Ordiz denen adamı.”

“Hiç duymadım.”

“O da seni hiç duymadı,” dedi Carella.

“Öyle mi,” dedi Kling istifini bozmadan, “iyi o zaman, bizi tanıştıırırsan memnun olurum.”

“Öyle yapacağım,” dedi Carella, Kling arabayı kaldırıırken gülümsedi.

Arabayı yanaştırdıklarında Mama Luz kapı ağzında dikilmekteydi. Kaldırımdaki çocuklar bir baskın beklentisiyle pis pis sırtıyorlardı. Mama Luz gülümsedi, “Merhabalar, Dedektif Carella, sıcak, değil mi?” dedi.

“Sıcak,” diye onayladı Carella, ne bok yemeye herkesin ve bu arada biraderinin hava sıcaklığı hakkında yorumlarda bulunduğunu merak ederek. Bu zaten aşikâr bir şeydi ve sadece bir ahmak bugün çok sıcak, boğucu derecede sıcak, muhtemelen Manila’dan daha sıcak, Kalküta daha sıcak olsa dahi burası da yine epey sıcak gibi cümleler kurardı.

Mama Luz ipek bir kimono giymişti. Kafasının arkasında kocaman bir topuz şeklinde toplanmış siyah saçlara sahip kocaman şişman bir kadındı. Eskiden meşhur bir orospuydu, denilene göre şehrin en iyilerindendi, ama şimdi bir madamdı ve dostları hariç kimsenin isteklerini yerine getirmiyordu. Hep akça pakçaydı ve daima leylak kokardı. Bir ten rengi ne denli beyaz olabilirse, onun ten rengi de o denli beyazdı, bunun sebebi nadiren güneşe çıkmasıydı. Yüz hatları asilzade, gülüşü meleksiydi. Sokak’taki en yabani kerhanelerden birisini işlettiğini bilmeseniz, birinin annesi olduğunu düşünürdünüz.

Birinin annesi değildi.

"Beni ziyarete mi geldiniz?" diye sordu Carella'ya göz kırparak.

"Sana sahip olamıyorsam, Mama Luz, kimseyi istemem," dedi Carella.

Kling gözlerini kırıştırdı ve şapkasının bandını ovaladı.

"Senin için, *toro*," dedi Mama Luz tekrar göz kırparak, "Mama Luz her şeyi yapar. Senin için Mama Luz tekrar genç bir kız olur."

"Sen daima genç bir kızsın," dedi Carella, kadının kışına bir şaplak attı. Sonra da sordu, "Ordiz nerede?"

"*La roja* ile birlikte," dedi Mama Luz. "Adamı çoktan ayıklamıştır." Kadın omzunu silktilti. "Bu yeni kızlar, gözleri paradan başka bir şey görmüyor. Hâlbuki o eski günlerde..." Mama Luz başını özlemle yana yatırdı. "O eski günlerde, *toro*, aşk olurdu bazen, biliyorsun değil mi? Ya bugünlerde aşk nerede, ha?"

"Hepsi senin koca kalbinde kilitli," dedi Carella. "Ordiz'in silahı var mı?"

"Misafirlerimin üstünü arayamam ki," dedi Mama Luz. "Silahı olduğunu sanmıyorum, Stevie. Ortalığa ateş etmeyeceksin, değil mi? Bugün işler pek kesat zaten."

"Hayır, ortalığa ateş etmeyeceğim," dedi Carella. "Bana onun nerede olduğunu gösterebilirsin."

Mama Luz başını salladı. Kling yanından geçerken kadın onun takımlarına baktı ve adamın kızardığını görünce kahkahayı bastı. İçeride iki polisi takip etti ve sonra onları geçerek, "Bu taraftan. Merdivenlerden," dedi.

Kadın yürürken basamaklar sallanıyordu. Omzunun üstünden bakarak Carella'ya göz kırptı, "arkamda olduğunda kendimi güvende hissediyorum, Stevie."

"*Gracias*," dedi Carella.

"Eteğimin altına bakma."

“İtiraf ediyorum, beni baştan çıkarıyorsun,” dedi Carella, arkasında Kling’in hıçkırmakla solumak arasında tıknefes kaldığını duydu.

Mama Luz birinci katta durdu. “Koridorun sonundaki kapı. Kan yok, Stevie, lütfen. Bu adamla kana ihtiyacın olmayacak. Zaten yarı ölü durumda.”

“Tamam,” dedi Carella. “Sen aşağıya in, Mama Luz.”

“Ve sonra, işin bittiğinde,” dedi Mama Luz davetkâr bir biçimde ve etli kalçasını Carella’ya vurdu, az kalsın yere yıkıyordu. Kling’i geçerken kahkaha attı, kahkahası merdiven boşluğunda hâlâ çınlıyordu.

Carella içini çekerek Kling’e baktı. “Ne yapayım, evlat,” dedi, “Âşığım.”

“Dedektifleri hiç anlamıyorum,” dedi Kling.

Koridorda ilerlediler. Kling beylik tabancasını çektiğinde Carella’nunkinin çoktan elinde olduğunu gördü.

“Kadın ateş edilmesin dedi,” diye hatırlattı Carella’ya.

“Şimdiye dek sadece kerhane işletmişliği var,” dedi Carella, “hiç Polis Departmanı işletmedi.”

“Elbette,” dedi Kling.

Carella 38’liğinin kabzasıyla kapıyı çaldı.

“*Quien es?*” diye sordu bir kız sesi.

“Polis,” dedi Carella, “Aç kapıyı.”

“*Momenta,*” dedi ses.

“Kız giyiniyor,” diye akıl verdi Kling Carella’ya.

Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Kapıda dikilen kızın kocaman kızıl bir kafası vardı. Gülümseliyordu, bu yüzden Carella ağzının ön tarafındaki altın dişleri inceleme şansını bulamadı.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu kız.

“Çık dışarı,” dedi Carella. “İçerideki adamla konuşmak istiyoruz.”

“Elbette,” dedi kız. Carella’ya mahremine giriliyormuş gibi gücenik bir bakış fırlattı, ardından geriye dönerek koridor boyunca kayarcasına uzaklaştı. Kling kızın gidişini izledi. Kapıya döndüğünde Carella çoktan odaya girmişti.

Odada bir yatak, bir komodin ve bir de metal lavabo vardı. Perdeler çekiliydi. Oda berbat kokuyordu. Bir adam pantolonlarıyla yatakta yatıyordu. Ayakkabıları ve çoraplarını çıkarmıştı. Üstü çıplak, gözleri kapalı, ağzı açıktı. Burnunun etrafında bir sinek uçuşuyordu.

“Pencereyi aç,” dedi Carella Kling’e. “Tanrım, burası leş gibi kokuyor.”

Yataktaki adam kıpırdandı. Kafasını kaldırarak Carella’ya baktı.

“Kimsin?” dedi.

“Adın Ordiz mi?” diye sordu Carella.

“Evet. Polis misin?”

“Evet.”

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

Kling pencereyi açtı. Sokaktan çocuk sesleri geliyordu.

“Pazar gecesi neredeydin?”

“Kaç gibi?”

“Gece yarısına doğru.”

“Hatırlamıyorum.”

“Bir daha dene, Ordiz. Bir an önce hatırlaman senin için iyi olacak. Damardan vurdun mu?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Eroinmanın tekisin, Ordiz, bunu biliyoruz, kısa süre önce üç paket toz aldığını da biliyoruz. Şu anda uçmuş durumda mısın, yoksa dediklerimi anlayabiliyor musun?”

“Seni duyuyorum,” dedi Ordiz.

Gözlerinin önünden bir el geçti. Zayıf yüzünde ince bir burnu ve kalın, lastik gibi dudakları vardı. Fena halde tıraşa ihtiyacı var görünüyordu.

"Tamam, konuş."

"Cuma gecesi dedin, değil mi?"

"Pazar dedim."

"Pazar. A, evet. Bir poker partisindeydim."

"Nerede?"

"Güney 4'üncü. Mesele nedir, bana inanmıyor musun?"

"Şahidin var mı?"

"Oyundaki beş adam. Herhangi birisini kontrol edebilirsin."

"Bana isimlerini ver."

"Elbette. Louie DeScala, kardeşi John. Pete Diaz adında bir çocuk. Bir de Pepe dedikleri bir eleman. Soyadını bilmiyorum."

"Dört etti," dedi Carella.

"Benle birlikte beş."

"Bu herifler nerede yaşıyor?"

Ordiz adresi ezberden tekrarladı.

"Tamam, Pazartesi gecesi ne yapıyordun?"

"Evdeydim."

"Yanında biri var mıydı?"

"Ev sahibem."

"Ne?"

"Ev sahibem benimle birlikteydi. Sorun ne, kulağın iyi duymuyor mu?"

"Kes sesini, Kuşbeyinli. Kadının adı ne?"

"Olga Fazio."

"Adres?"

Ordiz adresi verdi. "Ne yapmışım?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Silahın var mı?"

"Hayır. Bak, çıktığımdan beri temizim."

“Üç paket toza ne diyeceksin?”

“Bu zırvayı kimden duydunuz, bilmiyorum. Biri seni işletmiş, aynasız.”

“Elbette. Elbiselerini giy, Kuşbeyinli.”

“Neden ki? Bu yatak için para ödedim ben.”

“Tamam, zaten kullanmışsın. Hadi giyin.”

“Hey, bana bak, niçin diyorum? Çıktığımdan beri temizim dedim sana. Ne halt yemeye götürüyorsun beni?”

“Verdiğin isimleri kontrol ederken karakolda olmanı istiyorum. Anladın mı?”

“Sana benimle birlikte olduklarını söyleyeceklerdir, merak etme. Ve şu bahsettiğin üç paket toz, Tanrım, bu nereden çıktı, hiç bilmiyorum. Lanet olsun, yıllardır malın yakınına bile yaklaşmadım.”

“Belli oluyor,” dedi Carella. “Kollarındaki yaralar beribere ya da onun gibi bir şeyden oldu Allah bilir.”

“Ha?” dedi Ordiz.

“Üstünü giyin.”

Carella Ordiz’in verdiği isimleri kontrol etti. Hepsi Temmuz’un 23’ü gecesi on-otuzdan 24’ü sabahı dörde kadar Ordiz’in poker masasında olduğuna yemin etmeye hazırdı. Ordiz’in ev sahibi, 24’ü gecesi ile 25’i sabahını Ordiz’in odasında geçirdiğini gönülsüzce de olsa kabul etti. Ordiz’in, Reardon ve Foster’ın öldürüldüğü saatlerde başka yerde olduğuna dair sağlam kanıtları vardı.

Bush elinde Flannagan’a dair raporla çıkageldiğinde, başladıkları yere döndüklerini anladılar.

“Adamın Teksas uzantısı kadar uzun bir şahitler listesi var,” dedi Bush.

Carella içini çekti, ardından Teddy’ye yollanmadan önce bir bira için Kling’i almaya gitti.

Bush sıcağa lanet okudu, sonra eve karısının yanına gitti.

10.

Savage, barın sonunda oturduğu yerden, oğlanın parlak renkli ceketinin sırtındaki yazıyı açıkça görüyordu. Bara girdiği an bakışları oğlana takılmıştı. Koyu saçlı bir kızla bir masaya oturmuşlardı, ikisi de bira içiyordu. Savage, mor ve altın renkli ceketini görmüş, bunun üzerine bara oturarak bir cin-tonik ısmarlamıştı. Oğlan zayıf ve solgundu, kafasının tepesini süsleyen gür saçları vardı. Ceketinin yakası katlıydı. Savage, ceketin sırtındaki yazıyı başlangıçta görememişti çünkü oğlan, oturduğu masanın yekpare koltuğunun yastıklı arkalığına sıkıca dayanmıştı.

Kız birasını bitirip kalktı, oğlansa oturmaya devam etti. Belli belirsiz eğildi ve bu sayede Savage yazıyı gördü, beynini meşgul eden ısrarcı fikir böylece açık bir şekil kazanmaya başladı.

Ceketin arkasında Groverlar yazıyordu.

Bu isim elbette 87. Bölge'nin kıvrımındaki parkın adıydı ama Savage'ın kafasının içinde bir zil çalmış, hâttâ çalmak ne kelime, yankılanmaya başlamıştı. Groverlar bölgedeki pek çok sokak kavgasından sorumlu tutulmuşlardı, buna parkın içinde geçen, bıçakların, kırık şişelerin, tabancaların ve kırık beysbol sopalarının konuştuğu devasa kavga da dâhildi. Groverlar po-

lisle bir anlaşma yapmış ve hikâye de böylece sona ermişti. Gelgelelim Reardon ve Foster'ın ölümünden çetelerden birinin sorumlu olduğu düşüncesi Savage'ın zihnini terk etmiş değildi.

Ve burada bir Grover vardı.

Konuşması gereken bir oğlan vardı burada.

Savage cin-toniğini bitirdi, taburesinden kalktı ve oğlanın tek başına oturduğu masaya yöneldi.

"Selam," dedi.

Oğlan başını oynatmadı. Sadece gözlerini kaldırdı. Hiçbir şey demedi.

"Sakıncası yoksa oturabilir miyim?" dedi Savage.

"Defol git, bayım," dedi oğlan.

Savage elini ceketinin cebine soktu. Oğlan onu sessizce izliyordu. Sigara paketini çıkardı, oğlana sigara tuttu, oğlan istemez anlamında başını sallayınca kendi dudaklarının arasına bir tane koydu.

"Adım Savage," dedi.

"Bana ne?" diye cevap verdi oğlan.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Öyle mi? Ne hakkında?"

"Groverlar hakkında."

"Bayım, buralardan değilsin, değil mi?"

"Evet."

"O halde evine git, babalık."

"Sana söyledim. Konuşmak istiyorum."

"Ben istemiyorum. Bir hatunu bekliyorum. Hâlâ bacaklarının üzerinde duruyorken yaylan bakalım."

"Senden korkmuyorum, evlat, o yüzden kabadayı ağızlarını bırak."

Oğlan istifini bozmadan Savage'ı şöyle bir tarttı.

“Adın ne?” diye sordu Savage.

“Tahmin et bakalım, yakışıklı.”

“Bira ister misin?”

“Sen mi ısmarlıyorsun?”

“Elbette,” dedi Savage.

“O halde bir rom-kola olsun.”

Savage bara doğru döndü. “Rom-kola,” dedi, “ve bir cin-tonik daha.”

“Cin içiyorsun ha?” dedi oğlan.

“Evet. Adın ne, evlat?”

“Rafael,” dedi oğlan, hâlâ Savage’ı dikkatle süzmekteydi.
“Arkadaşlarım Rip derler bana.”

“Rip. Güzel isim.”

“Bütün isimler kadar. N’oldu, beğenemedin mi?”

“Beğendim,” dedi Savage.

“Aynasız mısın?”

“Ne?”

“Polis misin?”

“Hayır.”

“Nesin o zaman?”

“Muhabirim.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Peki, benden ne istiyorsun?”

“Sadece konuşmak.”

“Ne hakkında?”

“Çeteniz hakkında.”

“Ne çetesi?” dedi Rip. “Çeteye falan üye değilim ben.”
Garson içkileri getirdi. Rip kendisinininkinin tadına baktı ve

“Bu barmen tam bir sahtekâr. Benzini hepten kısmış. Tadı iyice kremalı soda gibi olmuş.”

“Ben şanslıyım,” dedi Savage.

“Şansa ihtiyacın olacak,” diye cevap verdi Rip.

“Groverlar’a gelirsek...”

“Groverlar bir kulüptür.”

“Çete değil yani?”

“Neden bir çeteye ihtiyacımız olsun ki? Biz bir kulübüz, hepsi bu.”

“Başkanınız kim?” diye sordu Savage.

“Bunu ben söylemem, istiyorsun kendin bul,” diye cevapladı Rip.

“Sorun ne? Kulüpten utanıyor musun?”

“Tabii ki hayır.”

“Onun bir gazetede kamuya mal olmasını istemez misin? Civarda bir gazetenin gerekli saygıyı gösterdiği başka bir kulüp var mı?”

“Böylesi bir muameleye ihtiyacımız yok. Biz zaten büyük bir itibara sahibiz. Koca şehirde Groverlar’ı duymayan bir kişi var mıdır? Senin gözüne girmeye çalışan biri mi var burada, bayım?”

“Yok tabii. Ben sadece bir halkla ilişkiler faaliyetinin hoşunuza gideceğini düşünmüştüm.”

“O da ne sikim demek oluyor?”

“Yandaş bir gazete.”

“Yani demek istiyorsun ki...” Rip kaşlarını çatı. “Sahi, sen ne demek istiyorsun?”

“Kulübünüzü anlatan bir makale, diyorum.”

“Bizim makaleye falan ihtiyacımız yok. İyisi mi daha uzatma, babalık.”

“Rip, arkadaşın olmaya çalışıyorum.”

“Groverlar’da bol bol arkadaşım var benim.”

“Kaç tane mesela?”

“Nereden baksan...” Rip aniden durdu. “Akıllı piçin te-
kisin, değil mi?”

“İstemediğin hiçbir şeyi bana anlatmak zorunda değilsin,
Rip. Çocuklar neden sana Rip diyorlar mesela?”

“Hepimizin bir lakabı var. Bu da benimki.”

“Bir nedeni olmalı ama?”

“Çünkü iyi bıçak kullanırım.”

“Daha önce hiç kullanman gerekti mi?”

“Bıçak mı? Dalga mı geçiyorsun? Bu muhitte bıçak ya da
emanet taşımazsan ölürsün. Ölürsün, dostum.”

“Emanet dediğin nedir, Rip?”

“Tabanca.” Rip’in gözleri kocaman açılmıştı. “Emanetin
ne olduğunu bilmiyor musun? Ha siktir, bilmiyorsun.”

“Groverlar’da çok emanet var mı?”

“Yeterince.”

“Ne tür?”

“Her türden. Sen ne istiyorsun? Buluruz.”

“45’lik var mı?”

“Neden soruyorsun?”

“45’lik, güzel silah.”

“Doğru, büyük alet,” dedi Rip.

“Bu emanetlerden daha önce hiç kullandın mı?”

“Kullanman gerekir. Dostum, bu çatapatları eğlence için
mi sanıyorsun? Eline geçen her şeyi kullanman gerekir. Yoksa
ayak başparmağında bir etiketle öte tarafı boylarsın.” Rip
romdan irice bir yudum aldı. “Bu mahalle kremalı pasta değil,
babalık. Her an kendine dikkat etmelisin. Groverlar’dan ol-

manın faydası da bu zaten. Bu ceketin geldiğini görünce saygı gösteriyorlar. Biliyorlar ki eğer bana bulaşırlarsa tüm Groverlar da onlara bulaşır.”

“Polisi mi kast ediyorsun?”

“Hayır, tabii, kim kanunla başı derde girsin ister ki? Biz onlara bulaşmayız. Canımızı sıkmadıkları sürece tabii.”

“Yakın zamanda herhangi bir polis canınızı sıkı mı?”

“Polislerle aramızda bir şey var. Onlar bizim canımızı sıkmaz, biz de onların canını sıkmayız. Dostum, aylardır hiç gürültü patırtı olmadı. Ortalık tamamen sülman.”

“Böyle olması hoşunuza gidiyor mu?”

“Elbette, neden gitmesin? Kodesi boylamayı kim ister? Groverlar barış istiyor. Biz asla berduşluk etmeyiz, asla bela aramayız. Biz sadece birileri bize meydan okuduğunda ya da başka kulüplerden bir zibidi bizim hatunlardan biriyle takılmaya kalktığında devreye gireriz. Dediğin tür pislikle işimiz olmaz.”

“Öyleyse yakın zamanda polisle başınız bir derde girmedi, öyle mi?”

“Birkaç küçük sürtüşme. Konuşmaya değmez.”

“Sürtüşme derken?”

“Ah, çocuklardan biri esrar çekmişti. Kafası biraz iyiydi, anlarsın ya. Bir dükkânın camını tekmeyle patlattı, anladın mı? Bunun üzerine polisin biri de onu tutukladı. Şartlı tahliyedeydi zira.”

“Onu tutuklayan kimdi?”

“Neden soruyorsun?”

“Sadece meraktan.”

“Sivillerden biri işte. Kim olduğunu hatırlamıyorum.”

“Bir dedektif mi?”

“Sivil dedim ya!”

“Groverlar’ın geri kalanı bu hususta ne düşünmüş olabilir?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu dedektifin sizin çocuklardan birini paketlemesi hakkında yani.”

“Ah, çocuk kıdemsizdi, elifi görse mertek sanırdı. Ona kimse başlasın diye cigara vermemeliydi. Cigarayı ağzıyla içemedi... şey, bilirsin işte, eleman daha çocuktı.”

“Yani onu paketleyen polise herhangi bir hınç beslemediniz, öyle mi?”

“Ha?”

“Tutuklayan polise bir şey yapmadınız yani?”

Rip’in gözleri aniden şüpheyile büyüdü. “Sen ne demek istiyorsun, bayım?”

“Hiçbir şey, gerçekten.”

“Adın ne demiştin?”

“Savage.”

“Neden polisler hakkında ne düşündüğümüze dair sorular sorup duruyorsun?”

“Hiçbir sebebi yok.”

“O halde neden soruyorsun?”

“Sadece meraktan.”

“Öyle mi,” dedi Rip birden kayıtsız bir biçimde. “İyi, benim gitmem gerek. Sanırım hatun geri gelmeyecek.”

“Dinle, biraz daha kalsan ya,” dedi Savage. “Daha konuşmak isterim.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Gereksiz olur, ahbap,” dedi Rip. “Daha konuşmak istemiyorum.” Masadan kalktı. “İçki için sağ ol. Görüşürüz.”

“Elbette,” dedi Savage.

Oğlanın barı geçip sallanarak gidişini izledi. Kapı oğlanın arkasından kapandı, oğlan gözden kayboldu.

Savage içkisine dikti gözlerini. Groverlar ile bir polis, bir dedektif arasında eski bir mesele *vardı*, bunu öğrenmişti. Demek teorisi hiç de öyle komiserin ileri sürdüğü kadar zorlama değildi.

İçkisini yudumladı, bir şeyler düşündü ve içkisini bitirdiğinde yenisini ısmarladı. Yaklaşık on dakika sonra, düzgün giyimli iki adamın önünden geçerek bardan ayrıldı.

Bu iki adamdan birisi Steve Carella, diğeri sivil giyimli bir devriye polisiydi, Bert Kling adında bir devriye polisi.

11.

Bush apartmana vardığında topallıyordu.

Zorlu davalardan nefret ederdi ama bunun sebebi sadece bu tür davaların üstesinden gelme hususunda kendisini garip bir biçimde yetersiz hissetmesiydi. Carella'ya dedektiflerin tek tek zeki adamlar olmadıklarını düşündüğünü söylerken şaka etmiyordu. Buna adamakıllı inanırdı ve her ne zaman zorlu bir dava çıkagelse, teorisine inancı iyice pekişiyordu.

Ayak işi ve inatçılık, hepsi bundan ibaretti.

Şimdiye dek yerine getirdikleri ayak işi onları katile başlangıçtakinden daha fazla yaklaştırmamıştı. İnatçılık? Eh, bu da bir şeydi. İşin ucunu bırakmayacaklardı şüphesiz. Ta ki fırsat gelene dek. Fırsat ne zaman gelecekti? Bugün mü? Yarın mı? Asla mı?

Davanın canı cehenneme, diye düşündü. Evdeyim. Bir adamın kâhrolası işini işyerinde bırakmaya hakkı vardır. Bir adamın karısıyla huzurlu birkaç saat geçirmeye hakkı vardır.

Anahtarı kilide sokup çevirdi, sonra açık kapıyı itti.

"Hank?" diye seslendi Alice.

"Evet."

Kadının sesi sakın geliyordu. Alice daima sakın dururdu. Alice esaslı bir kadındı.

“İçki ister misin?”

“Evet. Neredesin?”

“Yatak odasında. Buraya gel, hafif bir esinti var burada.”

“Esinti mi? Şaka yapıyorsun.”

“Yo, ciddiylim.”

Ceketini çıkardı ve bir sandalyenin arkasına fırlattı. Yatak odasına giderken gömleğini çıkarmaya koyuldu. Bush asla fanila giymezdi. Terin emilmesi teorisine inanmazdı. Fanılanın sadece ilave bir kıyafet olduğunu düşünürdü ve bu havalarda ne kadar çıplaklığa yakın olunursa o kadar iyiydi. Gömleğini neredeyse yabanî bir şiddetle çıkardı. Kafasının üzerindeki gür saçlarıyla birebir uyumlu olan kıvrırcık kızıl kıllarla kaplı geniş bir göğsü vardı. Sağ kolunda eğri büğrü uzanan bir bıçak yarası vardı.

Alice, açık pencerenin yanındaki şezlonga uzanmıştı. Beyaz bir bluz ve düz siyah bir etek giymişti. Ayakları çıplaktı, bacaklarını pencere pervazına dayamıştı ve siyah etek pencereden gelen belli belirsiz esintiyle ince ince hışırdıyordu. Kadın sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bush karısına yaklaştı, kadın onu öpmek için başını kaldırdı ve adam kadının üst dudağındaki ince ter tabakasını fark etti.

“İçki nerede?” diye sordu Bush.

“Hazırlayacağım,” dedi kadın. Pervaza dayalı ayağını sallıyordu ki eteği bir an için sıyrıldı, kalçası bir görünüp kayboldu. Bush karısını sessizce seyretti, bu kadının nasıl bu denli nefesini kestiğini ve tüm evli erkeklerin on yıllık evlilikten sonra karıları hakkında hâlâ aynı şekilde mi hissettiğini merak ediyordu.

“Gözlerindeki şu hınzır ifadeyi sil,” dedi kadın, kocasının yüzünü okumuştı.

“Neden?”

“Çünkü lanet hava çok sıcak.”

"Bir adam tanıyorum, serinlemenin en iyi yolunun terleme..."

"O adamı tanıyor gibiyim."

"Yılın en sıcak gününde pencereleri sımsıkı kapalı ve kilitli bir odada, öyle mi?"

"Cin-tonik?"

"İyi olur."

"Toniğin votka ile daha iyi gittiğini duydum."

"Ondan da alalım o zaman."

"Maden ocağında yoğun bir gün, ha?"

"Evet. Sen ne yaptın?"

"Öylece oturdum ve senin için endişelendim," dedi Alice.

"Doğrudur, bak tüm saçların beyazlamış."

"Adam endişemi ciddiye almıyor," dedi Alice havaya doğru. "Katili bulabildiniz mi?"

"Hayır."

"İçkinin içine bir parça limon ister misin?"

"Zahmet olmazsa."

"Bunun için mutfığa gitmek gerek. İyisi mi uslu bir çocuk ol ve içkini bu şekilde iç."

"Ben uslu bir çocuğum," dedi Bush.

Bush'a içkiyi uzattı. Bush yatağın kenarına oturdu. İçkisini yudumladı ve sonra öne doğru eğildi, kadeh uzun adaleli kollarının ucunda ileri geri sallandı.

"Yorgun musun?"

"Bitkinim."

"Çok da yorgun görünmüyorsun."

"Çok bitkinim, bitap haldeyim."

"Hep böyle diyorsun," dedi Alice. "Keşke hep böyle demesen. Hep söylediğin şeyler var."

"Ne gibi?"

"Şey, işte bunun gibi."

"Başka bir tane söyle."

"Mesela arabadayken trafik ışıklarıyla karşılaştığımızda. Ne zaman ışıkları doğru denk getirsen 'Çocuklarla aramız iyidir' diyorsun."

"Burada sorun ne?"

"Yüz kere tekrarlamasan sorun yok tabii."

"Ah, tanrım."

"Doğru ama."

"Tamam, tamam. Bitkin değilim. Bitap falan da değilim."

"Ben yanıyorum," dedi Alice.

"Ben de."

Kadın bluzunun düğmelerini açmaya başladı ve Bush daha kafasını kaldırır kaldırmaz "Aklına bile getirme," dedi.

Bluzunu çıkardı, şezlongun arkalığine serdi. Büyük göğüsleri vardı, beyaz şeffaf bir sutyenin içine tıktırılmışlardı. Takkelerin ön uçları ince bir naylonla örtülüydü ve Bush meme uçlarının yol açtığı inatçı çıkıntıyı görebiliyordu. Bush dişçi muayenehanesinde diş eti tedavisi görürken *National Geographic*'te gözüne çarpan resimleri hatırladı. Bali Adası'ndaki kızlar. Hiç kimsede Bali'deki kızlar gibi göğüsler olamazdı. Belki Alice hariç.

"Tüm gün n'aptın?"

"Pek bir şey yapmadım."

"Hep evde miydin?"

"Çoğunlukla."

"Evde n'aptın?"

"Öylece oturdum işte."

"Mmmm." Bush gözlerini sutyenden alamıyordu. "Beni özledin mi?"

"Ben seni hep özlüyorum," dedi kadın ruhsuz bir şekilde.

"Seni özledim."

“İçkini iç.”

“Hayır, hayır, gerçekten.”

“İyi, güzel,” dedi kadın, yüzünden bir gülümseme geçti. Bush gülümsemeyi gördü. Neredeyse anında kaybolmuştu, zoraki bir gülümseme olduğu izlenimine kapıldı.

“Neden biraz uyumuyorsun?” dedi kadın.

“Daha değil,” dedi, kadına bakıyordu.

“Hank, eğer şeyi düşünüyorsan...”

“Neyi?”

“Hiçbir şey.”

“Birazdan tekrar gitmek zorundayım.”

“Bu sefer sizi gerçekten zorluyorlar, değil mi?”

“Epey zorluyorlar,” dedi Bush. “Sanırım Yaşlı Adam bir sonrakinin kendisi olmasından korkuyor.”

“Artık bittiğine bahse girerim,” dedi Alice. “Başka birinin daha öldürüleceğini zannetmiyorum.”

“Asla bilemezsin,” dedi Bush.

“Yatmadan önce bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu kadın.

“Henüz yatmıyorum.”

Alice bir of çekti. “Bu lanet sıcaktan kaçamıyorsun,” dedi. “Ne yaparsan yap, seni hep yakalıyor.” Eli eteğinin yanındaki düğmeye gitti. Düğmeyi çözdü ve sonra fermuarı açtı. Etek yere doğru sıyrıldı. Her bir bacağı kabartılmış naylondan dantellerle süslü beyaz naylon bir külot giymişti. Pencereye doğru yürüdü, Bush onu izliyordu. Bacakları uzun ve pürüzsüzdü.

“Buraya gel,” dedi adam.

“Hayır. İstemiyorum, Hank.”

“Tamam,” dedi adam.

“Geceleyin hava serinler mi dersin?”

"Sanmıyorum." Kadını dikkatle izliyordu. Onun için sorunuyor gibiydi ama diyordu ki... Burnuyla oynadı, afallamıştı.

Kadın pencereden geri döndü. İç çamaşırının beyazı gibicildi de bembeyazdı. Göğüsleri küçük sutyeninin kenarlarından taşıyordu. "Saç tıraşına ihtiyacın var," dedi adama.

"Yarın halletmeye çalışacağım. Hiç vaktim olmuyor."

"Ah, kahrolası sıcak," dedi kadın ve elini arkasına götürerek sutyenin kopçasını açtı. Adam serbest kalan memelerin ortaya saçılışını ve kadının sutyeni odanın bir ucuna fırlatışını izledi. Kadın kendine bir içki daha hazırlamak için yürüdü, adam gözlerini ondan ayıramıyordu. *Bu kadın ne yapmaya çalışıyor? Bu kadın benimle ne halt yemeye çalışıyor?*

Hızla ayağa kalktı, kadının bulunduğu yere doğru yürüdü. Kollarını kadına doladı ve elleriyle kadının göğüslerini kavradı.

"Yapma," dedi kadın.

"Yavrum..."

"Yapma." Kadının sesi sertti, sinirli gibiydi.

"Ama neden?"

"Çünkü öyle diyorum."

"İyi de, o zaman ne halt yemeye ortalıkta şey gibi..."

"Çek ellerini üzerimden, Hank. Bırak beni."

"Ama yavrum..."

Kadın adamın ellerinden kurtuldu. "Biraz uyu," dedi. "Yorgunsun." Gözlerinde tuhaf bir şey vardı, hani şeytanca bir parıltı...

"Yapamaz mıyız, şey..."

"Hayır."

"Tanrı aşkına, Alice..."

"Hayır."

"Tamam, o halde."

Kadın çabucak gülümsedi. "Tamam, o halde," diye tekrarladı.

"Şey..." Bush duraksadı. "Ben iyisi mi yatağa gideyim."

"Evet. En iyisi öyle yap."

"Anlamadığım şey, acaba neden..."

"Bu havada üzerine bir şey örtmen gerekmez," dedi Alice sözünü keserek.

"Evet, gerekmez."

Adam yatağa gitti, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Soyunmak istemiyordu çünkü reddedilmiş bir adam olarak kadına ondan etkilendiğini görme zevkini yaşatmak istemiyordu. Pantolonunu çıkardı ve çabucak yatağa girdi, çarşafı boğazına kadar çekti.

Alice onu izliyordu gülümseyerek. "Anapurna'yı okuyorum," dedi.

"Ee?"

"Sadece aklıma geldi."

Bush yerinde döndü.

"Ben hâlâ çok sıcağım," dedi Alice. "Sanırım banyoya gireceğim. Ve sonra belki havalandırmalı bir sinemaya giderim. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Olmaz," diye mırıldandı Bush.

Kadın yatağın kenarına doğru yürüdü ve bir an orada durarak adama baktı. "Evet, sanırım banyoya gireceğim." Elleri kalçalarına gitti. Külotunu karın düzlüğünden başlayıp kasık çıkıntısından ve uyluklarının beyazlığından geçirerek sıyırdı. Külot yere düştü, kadın gülümseyerek Bush'a bir bakış attı.

Bush yerinden hareket etmedi. Gözlerini yere eğdi, yine de kadının ayaklarını ve bacaklarını görebiliyordu, ama hareket etmedi.

“İyi uykular, hayatım,” dedi kadın fısıldayarak, sonra banyoya gitti.

Duşun çalıştığını duydu. İyice ıslanmış çarşafı üzerinden attı, suyun makineli tüfek gibi sesini dinledi. Sonra, düşün sesinin üzerine telefonun odanın sessizliğini bölen sesi geldi.

Kalktı, telefonun yanına gitti.

“Alo?”

“Bush?”

“Evet, benim?”

“Ben Havilland. Hemen buraya gelsen iyi olacak.”

“Mesele nedir?” diye sordu Bush.

“Genç çaylak Kling’i hatırlıyorsun, değil mi?”

“Evet?”

“Biraz önce Culver’da bir barda vuruldu.”

Bush oraya vardığında 87'nin ekip odası fena halde Erkekler Kulübü'nün soyunma odasını andırıyordu. En az iki düzine yeniyetme delikanlı, parmaklıklı perdenin arkasını ve masaların etrafını doldurmuştu. Buna ateş yağmuru gibi soru yağdıran en az bir düzine dedektifi de ekleyin, sorulara iki dilde verilen cevaplar falan derken, çıkan kızılca kıyamet bir hidrojen bombası patlamasına denkti.

Oğlanların hepsi, mor ve altın renklerinin keskin bir tezat oluşturduğu ceketler giymişlerdi ve tüm ceketlerin arkasında "Groverlar" yazmaktaydı. Bush'un gözleri sıkış tepiş odanın içerisinde Carella'yı aradı, yerini tespit edince hızlı adımlarla ona doğru yürüdü. Meleksi bir surata sahip ama haşın bir polis olan Havilland, oğlanlardan birine bağınıyordu, "Bana palavra sıkma, yoksa lanet olası kolunu kırarım senin."

"Hele bir dene, aynasız," diye cevap vermesiyle Havilland çocuğun ağzının orta yerine yerleştirdi. Oğlan arkaya doğru sendeledi ve oradan geçmekte olan Bush'a çarptı. Bush omzunu silkince oğlan Havilland'ın kollarına geri düştü, kamyon çarpmışa dönmüştü.

Bush yanına vardığında Carella iki oğlanla konuşuyordu.

"Silahı kim ateşledi?" diye sordu.

Oğlanlar omuzlarını silktiler.

"Hepinizi aksesuarlarınızla birlikte hapse atacağım," dedi Carella üstüne basarak.

"Neler oldu?" Bush mevzuyu öğrenmek istiyordu.

"Kling'le bir bira içmeye gitmiştik. Güzel, sessiz sakin bir iş çıkışı birası. Ben çıktıktan on dakika sonra, Kling bardan ayrılırken bu serserilerin saldırısına uğramış. Derken bunlardan biri, Kling'i vurmuş."

"Ne durumda?"

"Şimdi hastanede. Mermi 22'likmiş, sağ koluna girmiş. Evyapımı bir tabanca olduğunu düşünüyoruz."

"Sence diğer cinayetlerle bir bağlantısı var mı?"

"Sanmıyorum. Modus operandi uymuyor."

"O halde neden?"

"Ne bileyim neden! Tüm şehir, polisleri avlama mevsiminin açıldığını düşünüyor sanki." Carella oğlanlara döndü. "Polis vurulduğunda çeteye mi birlikteydiniz?"

Oğlanlar cevap vermedi.

"Tamam, gençler," dedi Carella, "aklınızı başınıza toplayın. Size neler olduğunu gördünüz. Bu tür bir suçla Groverlar falan kalmayacağını da anlamışsınızdır."

"Biz polis falan vurmadık," dedi oğlanlardan biri.

"Öyle mi? Ne oldu, adam kendi kendini mi vurdu?"

"Biz deliyiz sence, öyle mi?" dedi diğer çocuk. "Hiç sivil vurulur mu?"

"Devriye polisiydi," dedi Carella, "dedektif değildi."

"Takım elbise giyiyordu," dedi birinci oğlan.

"Polisler mesai saatleri dışında takım elbise giyerler," dedi Bush. "Buna ne dersin?"

"Kimse polis vurmadı," dedi birinci oğlan.

"Doğru, birinin vurmuş olması hariç."

Komiser Byrnes odasından çıktı ve bağırdı, "Tamam, kesin gürültüyü! KESİN SESİNİZİ!"

Oda bir anda sessizliğe büründü.

"Sözcünüz kim?" diye sordu Byrnes.

"Benim," diye cevap verdi uzun boylu bir oğlan.

"Adın ne?"

"Do-Do."

"Tam adın ne?"

"Salvador Jesus Santez."

"Tamam, buraya gel, Salvador."

"Çocuklar bana Do-Do derler."

"Tamam, gel buraya."

Santez, Byrnes'in bulunduğu yere doğru yürüdü. Modaya uygun ve havalı olduğunu düşündüğü için ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Odadaki oğlanlar, gözle görünür biçimde rahatladılar. Do-Do onların sözcüsüydü, anasının gözü bir herifti. Do-Do bu badireyi nasıl atlatacaklarını bilirdi.

"Neler oldu?" diye sordu Byrnes.

"Küçük bir sürtüşme, hepsi bu," dedi Santez.

"Neden?"

"Öyle birdenbire. Bir haber aldık, bunun üzerine kavga çıktı."

"Ne haberi?"

"Bilirsin, bir gözcü haber getirir."

"Hayır, bilmem. Sen ne halattan bahsediyorsun?"

"Bak, babalık..." diye başladı Santez.

"Bana bir daha 'babalık' dersen," diye uyardı Byrnes, "ağzını yüzünü dağıtıyorum senin."

"Şey, tamam öyleyse, bab..." deyip zınk diye durdu Santez. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden bir polise saldırdınız, onu bilmek istiyorum."

"Ne polisi? Neden bahsediyorsun sen?"

“Bana bak, Santez, bana şirinlik ayakları yapma. Devriye polislerimizden birine bardan çıkarken saldırmışsınız. Adama tekme tokat girişmişsiniz, sonra sizin çocuklardan biri adamın omzuna mermiyi yerleştirmiş. Şimdi, anlat şu lanet hikâyeyi bana.”

Santez, Byrnes’in söylediklerini ciddi bir ifadeyle tarttı.

“Ee?”

“O polis miydi?”

“Ne olduğunu sanıyordun?”

“Açık mavi bir yazlık takım giymişti!” dedi Santez, gözleri kocaman açılmıştı.

“Ne yaptığınızı sanıyordunuz? Ona neden saldırdınız? Neden vurdunuz?”

Santez’in arkasında mırıldanmalar başladı. Byrnes mırıltıları duydu ve bağırdı, “Kesin sesinizi! Madem sözcünüz var, bırakın o konuşsun!”

Santez hâlâ susuyordu.

“Ne diyorsun, Santez?”

“Bir hata,” dedi Santez.

“Lanet olsun, eminim öyledir.”

“Demek istediğim, polis olduğunu bilmiyorduk.”

“Neden saldırdınız?”

“Dedim ya, bir hata.”

“En baştan anlat şunu.”

“Tamam,” dedi Santez. “Son zamanlarda başınıza hiç bela olmadık, değil mi?”

“Evet.”

“Tamam. Epeydir işimizde gücümüzdeyiz, doğru mu? Kendimizi koruduğumuz durumlar hariç Groverlar’ın adını hiç işitmiyorsunuz, haksız mıyım? Size iş çıkaran son sokak kavgası Silver Culverlar’ın bölgesinde olmuştu, hani bizim ufaklıklardan birine sataşmışlardı. Haksız mıyım?”

“Devam et, Santez.”

“Tamam. Bugün erken saatlerde üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokan bir adam ortaya çıkıyor. Bir barda bizim kıdemlilerden birinin yanına gidip ağzını aramaya başlıyor.”

“Hangi kıdemli?”

“Unuttum,” dedi Santez.

“Adam kimdi?”

“Bir gazeteden geldiğini söylemiş.”

“Ne?”

“Evet. Adının Savage olduğunu söylemiş, tanıyor musun?”

“Tanıyorum,” dedi Byrnes dişlerinin arasından.

“Tamam, adam başlamış sizde kaç emanet var, 45’lik var mı, kanunla başınız hoş mu falan gibi sorular sormaya. Bu bizim kıdemli, açıkgoz bir elemandır. Herifin Groverlar’ı iki polis cinayetine bulaştırmaya çalıştığını haber verdi. Adam bir gazetede çalışıyor ve bizim de korumamız gereken bir itibarımız var. Kanunla başımız derde girsin istemeyiz. Bu dallama gazetesine gitse ve bizim bu işe nasıl karıştığımıza dair yalanları basmaya başlasalar, itibarımız için iyi olmaz.”

“Pekâlâ, sonra ne oldu Santez?” diye sordu Byrnes bıkkın bir sesle, Savage’ı düşündü, muhabirin boğazına sarılmak istiyordu.

“Sonra işte bizim kıdemli arkadaş geri geldi, gazetede zırvalamadan önce muhabirin gözünü korkutmayı planladık. Bara gidip bekledik. Adam gelince de üzerine çullandık. Ama adam silah çekti, bunun üzerine çocuklardan biri de nefsi müdafaa için adamı vurdu.”

“Kim vurdu?”

“Kim bilir?” dedi Santez. “Çocuklardan biri adama ateş etti.”

“Onun Savage olduğunu düşünerek.”

“Elbette. Adamın bir polis olduğunu nereden bilebilirdik? Açık mavi bir takım elbisesi ve sarı saçları vardı, tıpkı muhabir dallaması gibi. Bu yüzden onu vurduk. Bir hata oldu.”

“Bunu söyleyip duruyorsun, Santez, ama ne kadar büyük bir hata yaptığınızı anladığını sanmıyorum. Kim ateş etti?”

Santez omzunu silkti.

“Savage’ın konuştuğu şu kıdemli kimdi?”

Santez omzunu silkti.

“Şu anda burada mı?”

Görünüşe göre Santez konuşmayı kesmişti.

“Çetenizin her boktan üyesinin ismi yazılı bir liste var elimizde, biliyorsun, değil mi, Santez?”

“Elbette.”

“Tamam. Havilland, listeyi getir. Yoklama yapacağım. Kim burada değilse, gidin alın getirin.”

“Hey, bekle bir dakika,” dedi Santez. “Tamamen bir hataydı, dedim sana. Sırf bir polisi başka biriyle karıştırdık diye başımızı belaya mı sokacaksın?”

“Beni dinle, Santez, dikkatle dinle. Çeteniz son zamanlarda belaya bulaşmamıştı ve bu hepimiz için iyiydi. Adına ister ateşkes de, istersen başka bir şey de. Ama asla, bak asla diyorum Santez, asla senin ya da sizin çocukların bu lanet bölgede birisini vurduktan sonra elini kolunu sallaya sallaya gezebileceğini düşünme. Bana göre bir grup hayduttan ibaretsiniz, Santez. Süslü ceketler giymiş bir grup haydutsunuz ve on yedi yaşında bir haydut elli yaşında bir hayduttan daha az tehlikeli değildir. Üzerinize gitmememizin tek nedeni, terbiyenizi takınıyor olmanızdı. Ama bugün bundan vazgeçtiniz. Benim bölgem sınırları dâhilinde bir adamı vurdunuz ve bu, başınızın belada olduğu anlamına gelir. Hem de büyük bir belada.”

Santez gözlerini kırıştırdı.

“Şunları alt kata götürün ve orada yoklama yapın,” dedi Byrnes. “Sonra hangisi yoksa gidip getirin.”

“Tamam, hadi gidelim,” dedi Havilland. Çocukları odanın dışına doğru gütmeye başladı.

Yazışlarındaki devriye polislerinden biri olan Miscolo, kalabalığı yarararak komisere yaklaştı.

“Komiserim, dışarıda bir adam sizi görmek istiyor,” dedi.

“Kimmiş?”

“Savage adında biri. Muhabir olduğunu söylüyor. Bu öğleden sonraki sokak kavgası hakkında konuşmak isti...”

“Siktir edin gitsin,” dedi Byrnes ve odasına geri döndü.

Cinayet, eve yakın yerlerde cereyan etmemişse, epey ilginç bir şeydir.

Bir cinayet davası soruşturmasına gerçek mânâda dâhil olabilirsiniz çünkü bu, bir bölgenin günübirlik hayatında ender rastlanan bir olaydır. Cinayet en dikkat çeken suçtur çünkü evrensel bir şeyin çalınmasıyla ilgilidir: insan hayatının.

Ne yazık ki bir bölgede ilgilenilmesi gereken daha az ilginç ve daha sıradan olaylar da vardır. 87. gibi bir bölgede vaktin çoğunu bu sıradan olaylar alabilir. Tecavüzler vardır mesela, gasplar, devrilen arabalar, bıçaklamalar ve türlü türlü uygunsuz davranış vardır, sonra meskene tecavüzler ve soygunlar, araba hırsızlıkları, sokak kavgaları, kanalizasyonda enselenen kediler, daha neler neler. Bu suç kalemlerinin çoğu, kısımdaki özel ekipler tarafından ivedilikle ele alınır ama ilk çığlık hepsinden önce suçun işlenmiş olduğu bölgeye ulaşır ve bu çığlıklar adamı sürekli zıplatır.

Sıcaklık yüksek olduğundaysa zıplamak öyle kolay değildir.

Çünkü, şok etkisi yaratacak belki ama, polisler de insandır. Onlar da senin benim gibi terler ve havalar sıcakken çalışmayı sevmez. Çoğu havalar soğukken de çalışmayı sevmez.

Şüpheli teşhirine yazılmayı ise hiçbirisi sevmez, özellikle havalar sıcaksa.

Steve Carella ve Hank Bush, 27 Temmuz Perşembe günü şüpheli teşhirine yazılmışlardı.

Bu durum bilhassa canlarını sıkımsıyordu çünkü şüpheli teşhiri merasimi sadece Pazartesi'den Perşembe'ye düzenlenirdi, bu Perşembe yazılmasalardı önümüzdeki haftaya dek sıyırma şansları vardı ve belki –sadece belki– o zamana dek sıcaklar da kırılırdı.

O hafta çoğu sabah nasıl başladıysa o sabah da öyle başladı. Başta aldatici bir serinlik oldu, televizyonlardaki hava durumu sunucularının sürekli uyarılarına rağmen yine de insana günün güzel geçeceğini vaat eden bir serinlikti bu. Oysa yanılısamalar ve uçuk hayaller hemen ânında dağıldı. Şehir uyandıktan bir yarım saat sonra yine bir cehennem sıcaklığının başladığı ortaya çıktı; "Çok sıcak, değil mi?" diye soran ya da yatıştırıcı bir üslupla "Sıcaklık değil de, nem var" bilgisini veren insanlarla karşılaşmanız an meselesiydi.

Sonuçta adı ne olursa olsun, ister ısı ister nem, hava bunaltıcıydı.

Carella'nın Riverhead'in banliyösünde yaşadığı yer sıcaktı ve şehrin kalbi olan High Street'te, karakolun ve teşhir merasiminin beklediği yer de sıcaktı.

Bush başka bir banliyöde –Riverhead'in bir parça güneybatısındaki Calm's Point'te– yaşadığı için, teşhir merasiminin başlamasından on beş dakika önce, saat 8:45'te karakolda buluşmayı kararlaştırmışlardı. Carella tam vaktinde oradaydı.

Saat 8:50'de Bush sallana sallana geldi. Yürüyor değil de sürünüyor gibiydi adeta, Carella'nın dikildiği ve sigarasını tüttürdüğü yere doğru hımbıl hımbıl yanaştı.

"Cehennemin neye benzediğini şimdi anladım," dedi.

"Güneş iyice parlayana kadar bekle," dedi Carella.

“Siz neşeli beyler daima sabahın köründe gülecek enerjiyi bulursunuz,” diye cevap verdi Bush. “İzin ver bir sigara içeyim.”

Carella saatine göz attı. “Vakit geldi.”

“Bırak beklesin. Birkaç dakikamız daha var.” Carella’nın tuttuğu sigarayı aldı, yaktı ve yoğun dumanı üfledi. “Yeni ceset var mı bugün?”

“Henüz yok.”

“Yazık. Sabah kahvemi ve cesedimi ne kadar özlemiştim oysa.”

“Şehir,” dedi Carella.

“Ne?”

“Şuna baksana. Kahrolası bir canavar.”

“Zorlu bir piç,” diye katıldı ona Bush.

“Seviyorum ama onu.”

“Öyle,” dedi Bush düz bir sesle.

“Çalışmak için çok sıcak bir gün. Hava tam sahile gitmelik.”

“Sahiller de sıkış tepiş olur bugün. Kıyak merasime denk geldin, şanslısın.”

“Elbette, farkındayım. Kim ister ki serin, kumlu bir sahili, kıyıya vuran dalgaları ve...”

“Çinlisin değil mi?”

“Ha?”

“İşkence yapmayı çok iyi biliyorsun.”

“Hadi gel yukarı çıkalım.”

Sigaralarını fırlatarak emniyet binasına girdiler. Bina bir zamanlar pürüzsüz kırmızı tuğlalarıyla ve modern mimarisiyle övülürdü. O tuğlaların üzerini şimdi elli yılın isı kaplamış, mimarisi ise modern olmaya ne kadar benziyorsa bekâret kemerine o kadar benzer hale gelmişti.

Birinci kattaki mermerli antreye girdikten sonra dedektif ekip odasını, laboratuvarı ve çeşitli evrak odalarını geçtiler. Loş bir koridoru kat ettikten sonra buzlucaıdan bir kapıda "Şube Müdürü" yazısını gördüler.

"Onun sahilde olduğuna bahse girerim," dedi Carella.

"Kesin orada masasının arkasında saklanıyor," dedi Bush. "87. Bölge manyağının bir sonraki hedefi olmaktan korkuyor."

"Belki de sahilde değildir," diye kendi sözünü düzeltti Carella. "Bu binanın bodrumunda bir yüzme havuzu olabilir."

"Bence her ikisi de," dedi Bush. Asansörün düğmesine bastı. Kahreden sıcak bir sessizlik içerisinde bir süre beklediler. Asansörün kapısı açıldı. İçerideki devriye polisi terlemekle meşguldü.

"Demirden göğüs kafesi geldi, buyurun," dedi.

Carella sıırttı. Bush ise irkildi. Birlikte asansöre bindiler.

"Teşhir merasimine mi?" dedi devriye polisi. "Hayır, yüzme havuzuna," diye takıldı Bush. "Bu sıcakta şaka kaldıracak durumda değilim," dedi devriye. "Sen de buna ortam hazırlama o zaman," dedi Bush. "Abbott ile Costello'ya denk geldim," dedi devriye, sonra sessizliğe büründü. Asansör, binanın sindirim borusu boyunca ağır ağır tırmandı. Önce gıcırdadı. Sonra inledi. Duvarları, kullananların soluk alıp vermeleriyle rutubetlenmişti.

"Dokuz," dedi devriye.

Kapılar açıldı. Carella ve Bush adımlarını güneşli bir koridora attılar. Aynı anda rozetlerinin takılı olduğu deri kılıflara uzandılar. Ve yine aynı anda rozeti yakalarına tutturduktan sonra başka bir devriyenin oturduğu masaya doğru ilerlediler. Devriye polisi rozete dikkatle baktı, başıyla onayladı ve bunun üzerine masayı geçtikten sonra karakolda çeşitli amaçlar için kullanılan geniş bir odaya girdiler. Oda, spor salonu boyutlarında inşa edilmişti ve içinde gerçekten de iki basket potası

vardı, her biri salonun bir ucundaydı. Çelik hasırla kaplı pencereler geniş ve uzundu. Odanın kullanım amaçları arasında salon sporları, konferanslar, çaylakların yemin töreni, Polis Hayır Kurumu'nun ya da Polis Onur Lejyonu'nun dönemsel toplantıları ve tabii şüpheli teşhir merasimleri vardı.

Ağır suç kapsamındaki suçluların teşhiri için gerçekleşen bu Pazartesi-Perşembe merasimleri için, odanın uzak köşesine, basketbol potasının ilerisinde balkonun altına sabit bir sahne kurulmuştu. Sahne parlak bir biçimde aydınlatılmıştı. Sahnenin arkasında beyaz bir duvar vardı ve duvarın üstünde siyah numaralarla yazılmış, mahkûmların önünde dikildiği dereceli boy uzunluğu ölçeği bulunmaktaydı.

Sahnenin önünde, giriş kapısına doğru yaklaşık on sıra uzanacak şekilde sandalyeler dizilmişti. Bush ve Carella içeri girdiklerinde şehrin her yerinden gelmiş dedektifler bu sandalyelerde oturmaktaydı. Panjurlar önceden çekilmişti ve sandalyelerin arkasındaki kürsüde Baş Dedektif'in konuşmaya hazır olduğu görülmüyordu, çilek festivali birkaç dakika içerisinde başlayacaktı. Sahnenin solunda ağır suçlular grup halinde toplanmıştı, etraflarında birkaç devriye polisi ile tutuklamaları yapan birkaç dedektif, muhafız tertibatı almışlardı. Şehirde bir önceki gün derdest edilen ne kadar ağır suçlu varsa hepsi bu sabah sahnede boy boy dizilecekti.

Pratiğinden daha çok teoride faydalı bir uygulama olarak, kurbanların yaptığı şüpheli teşhisiyle sık sık karıştırılan bu teşhir merasiminin amacı, görüldüğü üzere, şehirde fenalıklar yapan bu adamları mümkün olduğunca çok sayıda dedektifin tanınmasıydı sadece. Aslında ideal durum, her bir bölgedeki her bir dedektifin planlanmış her bir merasime katılması olurdu ama acil başka meselelerden dolayı bu imkânsızdı. Bu yüzden her gün her bir bölgeden iki dedektif seçiliyordu, sabah akşam tüm insanları tanıyamazdınız ama en azından bazı zamanlarda bazı insanları tanıyabilirdiniz, teori buydu.

“Tamam,” dedi Baş Dedektif mikrofona, “başlayalım.”

İlk iki mahkûm sahneye çıktığında Carella ve Bush beşinci sıraya oturmuşlardı. Enselenen suçluları ikili, üçlü, dörtlü vs. gruplar halinde göstermek, uygulama buydu. Bunun amacı bir modus operandi oluşturmaktı. Bir serseri bir kez ikili olarak çalışmışsa, bu genelde tekrar ikili olarak çalışacağı anlamına gelirdi.

Polis yazıcısı bloknotunun üzerindeki kalemiyle hazır bekliyordu. Baş Dedektif, “Diamondback, Bir,” diye ünledi, şehrin tutuklama yapılan bölgesini ve o bölgeden o günkü dava numarasını okumuştı.

“Diamondback, Bir. Anselmo, Joseph, yaş 17 ve Di Palermo, Frederick, yaş 16, Cambridge ve Gribble’da bir dairenin kapısını zorlama. Ev sakininin çılgık atarak yardım istemesi üzerine devriye polisi olay yerine gitti. İfade yok. Söyleyeceğin bir şey var mı, Joe?”

Joseph Anselmo uzun ince bir oğlandı, koyu siyah saçları ve koyu kahve gözleri vardı. Gözlerinin olduğundan daha koyu görünmelerinin nedeni, soluk bir yüze yerleşmiş olmalarıydı. Solukluk bir duygudan dolayı da olabilirdi tabii. Zira Joseph Anselmo korkuyordu.

“Söyleyeceğin bir şey var mı, Joe?” diye sordu tekrar Baş Dedektif.

“Ne bilmek istiyorsunuz?” dedi Anselmo.

“Dairenin kapısını zorladın mı?”

“Evet.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.”

“Bak, bir kapıyı zorladın, bunu yapmanın bir nedenin olmalı. İçeride birisinin olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Tek başına mı zorladın?”

Anselmo buna cevap vermedi.

“Sen ne dersin, Freddie. Sen kilidi kırarken Joe yanında mıydı?”

Frederick Di Palermo, sarışın ve mavi gözlüydü. Anselmo’dan daha kısaydı ve daha temiz görünüyordu. Arkadaşıyla paylaştığı sadece iki şey vardı. Birincisi, bir suç teşebbüsü sırasında yakalanmıştı. Ve ikincisi, o da korkuyordu.

“Yanımdaydı,” dedi Di Palermo.

“Kapıyı nasıl zorladınız?”

“Kilidi patlattık.”

“Neyle?”

“Çekiçle.”

“Gürültü çıkmasından korkmadınız mı?”

“Tek seferde hızlıca vurduk,” dedi Di Palermo. “İçeride birisinin olduğunu bilmiyorduk.”

“Evde ne bulmayı umuyordunuz?” diye sordu Baş Dedektif.

“Bilmiyorum,” dedi Di Palermo.

“Şimdi, bak,” dedi Baş Dedektif sabırla, “siz ikiniz bir hâneye daldınız. Bunu biliyoruz ve siz de kabul ettiniz, bu durumda oraya girmenizin bir sebebi olmalı. Ne diyorsunuz?”

“Kızlar öyle istedi,” dedi Anselmo.

“Hangi kızlar?”

“Evet, bazı fısıklar,” diye cevap verdi Di Palermo.

“Size ne dediler?”

“Kapıyı patlatmamızı.”

“Neden?”

“Öylesine,” dedi Anselmo.

“Nasıl öylesine?”

“Heyecan olsun diye.”

“Sadece heyecan olsun diye mi?”

“Kapıyı neden patlattığımızı bilmiyorum,” dedi Anselmo ve Di Palermo’ya hızlı bir bakış fırlattı.

“Evden bir şey aldınız mı?” diye sordu Şef.

“Belki bir...” Di Palermo omzunu silktilti.

“Belki ne?”

“Birkaç dolar. Bilirsin, öyle bir şey.”

“O halde soygunu planladınız, öyle mi?”

“Evet, sanırım.”

“İçeride birinin olduğunu anladığınızda ne yaptınız?”

“Bayan çığlık atıyordu,” dedi Anselmo.

“O yüzden biz de kaçtık,” dedi Di Palermo.

“Sıradaki dava,” dedi Baş Dedektif.

Oğlanlar sahneden indirilip onları tutuklayan memurların beklediği yere götürüldüler. Aslında söylemeleri gereken çok daha fazla şey söylemişlerdi. Teşhir merasimi sırasında konuşmayı pekâlâ reddedebilirlerdi, hakları arasında vardı bu. Bunu bilmeksizin, dahası enselendiklerinde ifade vermelerinden dolayı durumlarının daha da kötüleştiğini bilmeksizin, hatırı sayılır bir saflıkla Baş Dedektif’in sorularına cevap vermişlerdi. İyi bir avukat, soygun anlamına gelmeyen koşullar altında ya da öylesi bir tarzda izinsiz mülke girme gibi basit bir ithamla, kabahatler kanununun uygulanmasına dönük bir savunma yapabilirdi. Oysa Baş Dedektif oğlanlara bir soygun planlayıp planlamadıklarını sormuş, oğlanlar da onaylar şekilde cevap vermişlerdi. Nitekim Ceza Kanunu’nun 402. Madde’si birinci dereceden soygunu şu şekilde tanımlar:

Suç işlemek maksadıyla gece vakti başka bir kişinin meskenine, o anda içeride bir insan varken zorla giren bir kişi:

1. *Tehlikeli bir silah taşıyorsa; ya da*
2. *Bu tür bir silahı içeride eline geçirmişse; ya da*

3. *Fiilen orada bulunan bir suç ortağının yardımını alıyorsa; ya da...*

Durum gayet açıktı. Oğlanlar dikkatsizce davranarak bir ağır suçun ilmeğini gencecik boyunlarına dolamışlardı, muhtemelen birinci dereceden soygunun bir devlet hapishanesinde on ilâ otuz sene arasında hapisle cezalandırılabilceğini bilmiyorlardı.

Şurası açık ki “kızlar” her kimse bunlardan yanlış şeyler istemişlerdi.

“Diamondback, İki,” dedi Baş Dedektif. “Pritchett, Virginia, yaş 34. Sabah saat üçte bir tırnak aç kocasının tırnak kapa boynuna ve kafasına nacakla vurma. İfade yok.”

Baş Dedektif konuşmasına devam ederken Virginia Pritchett’i sahneye getirdiler. Ufak tefek bir kadındı, imleç taş çatlasa 154 santimetreyi gösteriyordu. İnce ve küçük kemikliydi, örümcek ağı biçimli güzel kızıl saçları vardı. Dudağına ruj sürmemişti. Gülümseliyordu da. Bakışları ölgündü.

“Virginia?” dedi Baş Dedektif.

Kadın başını kaldırdı. Elleri böğründe ydi. Gözleri canlanma belirtisi göstermiyordu hiç. Külrengiydiler, kadın hiç kırpmadan parlak ışıklara dikmişti onları. “Virginia?”

“Evet, efendim?” Sesi çok zayıftı, güçlkle duyuluyordu. Carella kadını duyabilmek için öne doğru eğildi.

“Başın daha önce hiç derde girdi mi, Virginia?” diye sordu Baş Dedektif.

“Hayır, efendim.”

“Neler oldu, Virginia?”

Kız omzunu silkti, sanki neler olduğunu kendisi de anlayamamış gibiydi. Omzu çok hafif sarsılmıştı, gözlerin önünden bir elin geçmesine benzer bir jestti.

“Neler oldu, Virginia?”

Kız olduğu yerde dikeldi, bunun sebebi kısmen yüzünün önünde masif çelik bir boruda asılı duran sabit mikrofona konuşacak olması, kısmen de gözlerin üzerinde olduğunu ve omuzlarının düşüklüğünü fark etmesiydi. Odaya ölüm sessizliği hâkimdi. Şehirde hiçbir esinti yoktu. Parlak ışıkların arkasında dedektifler oturmaktaydı.

“Tartıştık,” dedi iç geçirerek.

“Bize olanları anlatmak ister misin?”

“Sabahın köründe, uyanır uyanmaz tartışmaya başladık. Sıcaktı. Daire... dairenin içinde yanıyorduk. Sabahın körü. Sıcakta... sıcakta çok çabuk öfkeleniyor insan.”

“Devam et.”

“Portakal suyuyla başladı. Portakal suyunun yeterince soğuk olmadığını söyledi. Ona portakal suyunu tüm gece buzlukta tuttuğumu, soğuk olmamasının benim hatam olmadığını söyledim. Diamondback lüks bir muhit değildir, efendim. Diamondback’te bizim buzdolaplarımız yok ve bu sıcakta buz çok çabuk eriyor. Şey, portakal suyu hakkında söylenip durmaya başladı.”

“Bu adamla evli misin?”

“Hayır, efendim.”

“Ne kadar zamandır beraber yaşıyorsunuz?”

“Yedi yıldır, efendim.”

“Devam et.”

“Kahvaltı için dışarıya çıkacağını söyledi. Ben de dışarıya çıkmaması gerektiğini çünkü olmayan parayı harcamanın aptalca olduğunu söyledim. Evde kaldı ama kahvaltı boyunca portakal suyundan şikâyet etti durdu. Tüm gün devam edecek gibiydi.”

“Portakal suyu hakkında mı diyorsun?”

“Hayır, başka şeyler de var. Ama ne olduklarını hatırlamıyorum. TV’de beysbol izleyip bira içiyordu ve tüm gün boyunca ufak tefek şeyler için sataşp durdu. Hava sıcak ol-

duğu için k lotla oturuyordu. Kendimi zar zor zapt ediyordum.”

”Devam et.”

”Akşam yemeği zamanı serinlik tamamen kesilmişti. Bu zaman boyunca bana sataşıp durmuştu. Gece yatak odasında uyumak istemiyordu, mutfakta yerde uyumak istiyordu. Yatak odası çok sıcak olsa da, bu dediğinin aptalca olduğunu söyledim. Bana vurdu.”

”Bana vurdu, derken tam olarak neyi kast ediyorsun?”

”Yüzüme vurdu. Bana bir daha dokunmamasını yoksa onu camdan aşağı atacağımı söyledim. Güldü. Mutfak zeminine, pencere kenarına bir battaniye serdi ve radyoyu açtı. Ben de uyumak için yatak odasına gittim.”

”Tamam, devam et, Virginia.”

”Hava çok sıcak olduğu için uyuyamıyordum. Ve radyo da gürültü yapıyordu. Radyonun sesini biraz kısmasını rica etmek için mutfağa gittim, bana yatağa dönmemi söyledi. Banyoya gittim, yüzümü yıkadım, o sırada nacak gözüme çarptı.”

”Aletleri banyoda bir rafta tutardı, lokma anahtarları ve bir  eki , nacak da orada onların yanındaydı. Oraya girmeyi ve tekrar radyonun sesini kısmasını söylemeyi düşünüyordum çünkü hava çok sıcaktı ve radyo çok gürültü yapıyordu, bense uyumak istiyordum. Ama bana tekrar vurmasını istemiyordum, bu yüzden bana tekrar hayvanlık yaparsa kendimi savunabileyim diye nacağı yanuma aldım.”

”Sonra ne yaptın?”

”Elimde nacakla mutfağa gittim. Yerden kalkmış, pence-
renin yanında bir sandalyede oturuyor, radyoyu dinliyordu. Arkası bana dönüktü.”

”Evet.”

”Ona doğru yürüdüm, arkasını dönmedi, ben de hiç seslenmedim.”

"Peki, ne yaptın?"

"Ona nacakla vurdum."

"Neresine?"

"Kafasına ve boynuna."

"Kaç kere?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Sadece vurmaya devam ettim."

"Sonra?"

"Sandalyeden aşağı kaydı, ben de nacağı yere attım ve yan dairedeki Bay Alanos'a gittim, kendisi komşumuz olur, ona kocama bir nacakla vurduğumu söyledim, bana inanmadı. Bizim daireye geldi, sonra polisi aradı ve bir memur geldi."

"Kocan bir hastanede tutuluyor, biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Durumunu biliyor musun?"

"Öldüğünü duydum," dedi kadın. Başını eğdi ve tekrar ışıklara bakmadı. Elleri hâlâ böğründe idi, bakışlarıysa hâlâ ölgündü.

"Sıradaki dava," dedi Baş Dedektif.

"Onu öldürmüş," dedi Bush fısıldayarak, sesinde korkuya benzer garip bir şey vardı. Carella başıyla olumladı.

"Majesta, Bir," dedi Baş Dedektif. "Bronckin, David, yaş 27. Geçen gece saat 10:24'te, Weaver ve 69. Kuzey'in köşesinde bir elektrik kesintisi rapor ediliyor. Elektrik şirketine hemen bildiriliyor ve sonra iki blok güneyde başka bir elektrik kesintisi rapor ediliyor, ardından da silah sesi rapor ediliyor. Devriye polisi Bronckin'i Dicksen ve 69. Kuzey'in köşesinde tutukladı. Bronckin sarhoş durumdaydı, sokak lambalarına ateş ederek ilerlemekteydi. Söyleyecek bir şeyin var mı, Dave?"

"Bana sadece arkadaşlarım Dave diyebilir," dedi Bronckin.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Benimle derdiniz ne? Sarhoştum, birkaç lambaya ateş ettim. Lanet lambaların parası neyse veririm."

"Silahla ne yapıyordun?"

"Ne yaptığımı *biliyorsun*. Lamba direklerine ateş ediyordum."

"Bu fikirle mi başladın? Lamba direklerine ateş edeyim diye yani?"

"Evet. Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim. Bir avukat istiyorum."

"Avukat için bol bol vaktin olacak."

"Güzel, avukat gelmeden hiçbir soruya cevap vermeyeceğim."

"Soru soran kim? İçine ne kaçtı da sokak lambalarına ateş etmek gibi aptalca bir şey yaptın, onu anlamaya çalışıyoruz."

"Sarhoştum diyorum. Ne yani, sen hiç sarhoş olmadın mı?"

"Sarhoş olduğumda kalkıp sokak lambalarına ateş etmem," dedi Şef.

"İyi, ben ederim. Yarıştırdığımız şeye bak."

"Silaha gelelim."

"Eh, konunun er geç silaha geleceğini biliyordum."

"Senin mi?"

"Elbette benim."

"Eline nereden geçti?"

"Biraderim memlekete benim için gönderdi."

"Biraderin nerede?"

"Kore'de."

"Silahın ruhsatı var mı?"

"Hediye idi."

"İstersen *kendi ellerinle* evde yapmış ol, beni ilgilendirmez! Ruhsatı var mı?"

“Hayır.”

“Öyleyse onu etrafta sallaya sallaya gezdirebileceğin fikrine nereden kapıldın?”

“Bunu uzun uzadıya düşünmen gerekmez. Pek çok insan silah taşır. O kadar insan arasında bula bula beni mi buldunuz? Tek yaptığım birkaç lambaya ateş etmek, o kadar. Neden insanları vuran piçlerin peşinden gitmiyorsunuz?”

“Senin onlardan biri olmadığını nereden bilelim, Bronckin?”

“Belki de öyleyimdir. Belki de Karındeşen Jack benimdir.”

“Belki değilsindir. Ama bir 45’lik taşıyordun ve belki de birkaç lamba vurmaktan daha fena şeyler planlıyordun.”

“Elbette. Belediye başkanını vuracaktım.”

“Bir 45’lik,” diye fısıldadı Carella Bush’a.

“Evet,” dedi Bush. O esnada sandalyesinden kalkmış, baş dedektife yanaşmaktaydı.

“Pekâlâ, akıllı çocuk,” dedi baş dedektif. “Sullivan Yasası’nı* çiğnedin. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Hayır, ne anlama geliyor, akıllı çocuk?”

“Öğreneceksin,” dedi şef. “Sıradaki dava.”

Yanı başında bitiveren Bush, “Şef, bu adama bazı sorular sormak istiyoruz.”

“Buyurun, sizindir,” dedi şef. “Hillside, Bir. Matheson, Peter, 45...”

* Silah taşımayı düzenleyen kanun (ç.n.)

Ağır Ceza Mahkemesi'ne yollanmak yerine Carella ve Bush'un yönelttiği suçlamayla karşılaşmak David Bronckin'in pek de hoşuna gitmedi.

Uzun boylu bir adamdı, en az 1.90'dı boyu. Epey gürültülü bir sesi, bir o kadar kavgacı bir hali vardı, Carella'nın ilk buyruğundan hiç hoşlanmadı.

"Ayağını kaldır," dedi Carella.

"Ne?"

Emniyet Binası'ndaki dedektif ekip odasındaydılar, 87. Bölge'deki aynı adlı odaya epey benzeyen bir odaydı bu. Bir dosya dolaplarının üzerindeki küçük vantilatör, odadaki havayı döndürmek için elinden geleni yapıyor ama oda hiç mi hiç istifini bozmuyordu.

"Ayağını kaldır," diye tekrarladı Carella.

"Ne için?"

"Çünkü öyle istiyorum," diye cevap verdi Carella gergin bir sesle.

Bronckin bir anlığına ona baktı ve ardından "Rozetini gösterirsen ben de..."

"Rozetimi falan göstermiyorum," dedi Carella. "Ayağını kaldır."

Bronckin bir şeyler mırıldandıktan sonra sağ ayağını kaldırdı. Carella ayak bileğini tutarken Bush da topuğuna baktı.

“Cat’s Paw marka,” dedi Bush.

“Başka ayakkabın var mı?” diye sordu Carella.

“Tabii ki başka ayakkabılarım var.”

“Evde mi?”

“Evet. Mevzu nedir?”

“Şu 45’lik ne zamandır elinde?”

“Birkaç aydır.”

“Pazar gecesi neredeydin?”

“Bana bak, bir avukat istiyorum.”

“Bırak şimdi avukatı,” dedi Bush. “Soruya cevap ver.”

“Soru neydi?”

“Pazar gecesi neredeydin?”

“Pazar gecesi saat kaçta?”

“Saat 11.40 civarında.”

“Sanırım sinemadaydım.”

“Hangi sinema?”

“The Strand. Evet, evet, film izliyordum.”

“45’lik yanında mıydı?”

“Hatırlamıyorum.”

“Evet ya da hayır.”

“Hatırlamıyorum. İlla bir cevap istiyorsan hayır derim. Ahmak değilim neticede.”

“Hangi filmi izliyordun?”

“Eski bir film.”

“İsmi söyle.”

“*Kara Gölün Canavarı.*”

“Filmin konusu neydi?”

“Gölden canavar çıkıyordu.”

"Tamam, diğ er film hangisiydi?"

"Hatırlamıyorum."

"Düşün."

"John Garfield vardı sanırım."

"Ne?"

" d ll  bir boks ma ıyla ilgiliydi."

"İsmi neydi?"

"Hatırlamıyorum. Adam bir serseriydi, sonra ş mpiyon oluyordu ve sonra da bilerek nakavt oluyordu."

"*Ruh ve Beden* mi?"

"Evet, o."

"The Strand'i ara, Hank," dedi Carella.

"Hey, bunu neden yapacaksınız ki?" diye sordu Bronckin.

"Pazar gecesi o filmlerin oynayıp oynamadığını kontrol etmek için."

"O filmler oynuyordu tabii ki."

"Ayrıca 45'liğ n balistik sonuçlarını da kontrol edeceğ z, Bronckin."

"Ne için?"

"Elimizdeki bazı kovanlarla e leşip e leşmediğini görmek için. Ama tabii sen bize vakit kazandırabilirsin."

"Nasıl?"

"Pazartesi gecesi ne yapıyordun?"

"Pazartesi, Pazartesi? Tanrım, kim bilir ne yapıyordum?"

Bush rehberde numarayı bulmuşt , çevirmeye ba ladı.

"Dinle," dedi Bronckin, "araman gerekmiyor. O filmlerin oynadığına eminim."

"Pazartesi gecesi ne yapıyordun?"

"Ben... sinemaya gittim."

"Yine mi? İki gece üst üste?"

“Evet. Sinemalarda havalandırma oluyor. Etrafta dolaşıp ısırap çekmekten iyidir, değil mi?”

“Ne seyrettin?”

“Birkaç eski film daha.”

“Eski filmleri seviyorsun demek?”

“Filmler umurumda değil. Sadece sıcaktan kaçmaya çalışıyordum. Eski film gösteren yerler daha ucuz.”

“Hangi filmler vardı?”

“*Yedi Kardeşe Yedi Gelin ve Soyguncular.*”

“Bunları hemen hatırladın.”

“Elbette, daha yakın zamandalar.”

“Neden Pazartesi gecesine ne yaptığını hatırlayamayacağını söyledin o halde?”

“Öyle mi dedim?”

“Evet.”

“Şey, düşünmem gerekti.”

“Bu hangi sinemaydı?”

“Pazartesi gecesini mi diyorsun?”

“Evet.”

“RKO’nun sinemalarından biri. 80. Kuzey’de olan.”

Bush ahizeyi yerine yerleştirdi. “Kontrol edildi, Steve,” dedi. “*Kara Gölün Canavarı* ve *Ruh ve Beden*. Dediği gibi.” Bush, adamın sinemanın saatlerini kaydettiğini ya da her bir filmin tam olarak kaçta başlayıp bittiğini bildiğini kast etmemişti. Bir an düşünen Carella hızlıca başıyla onayladı.

“İçeri girdiğinde saat kaçtı?”

“Pazar mı, Pazartesi mi?”

“Pazar.”

“8:30 civarı.”

“Tam 8:30 mu?”

"Tam olarak nereden bileyim? Hava çok sıcaktı, ben de bunun üzerine The Strand'e girdim."

"8:30 olduğunu düşünmene sebep olan ne?"

"Bilmiyorum. O sıralardı."

"Kaçta ayrıldın?"

"On iki... on iki çeyrek falan olmalı."

"Sonra nereye gittin?"

"Kahveyle bir şeyler yemeye."

"Nereye?"

"The White Tower'a."

"Ne kadar oturdun orada?"

"Yarım saat, sanırım."

"Ne yedin?"

"Dedim ya. Kahveyle bir şeyler."

"Kahveyle *neler*?"

"Tanrım, bir marmelatlı donat," dedi Bronckin.

"Bu yarım saatini mi aldı?"

"Oradayken bir de sigara içtim."

"Orada tanıdığın birisiyle buluştun mu?"

"Hayır."

"Sinemada?"

"Hayır."

"Ve silah yanında değildi, doğru mu?"

"Yanımda olduğunu sanmıyorum."

"Onu sık sık ortalıkta gezdirir misin?"

"Bazen."

"Daha önce başın kanunla derde girdi mi?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Sing Sing'de iki yıl yattım."

"Ne için?"

"Ölümcül silahla saldırı."

"Silah neydi?"

Bronckin duraksadı.

"Dinliyorum," dedi Carella.

"Bir 45'lik."

"Bu seferki mi?"

"Hayır."

"Hangisi?"

"Başka bir tane vardı."

"Hâlâ elinde mi o?"

Bronckin tekrar duraksadı.

"Hâlâ elinde mi o?" diye tekrarladı Carella.

"Evet."

"Nasıl olur? "Polis onu elinden..."

"Silahı gömmüştüm. Onu hiç bulamadılar. Bir arkadaşım onu benim için sakladı."

"Hiç ateş ettin mi?"

"Hayır. Sadece dipçiğini kullandım."

"Kimin üzerinde?"

"Ne fark eder?"

"Bilmek istiyorum. Kim?"

"Bir... bir bayan."

"Bir kadın mı?"

"Evet."

"Kaç yaşında?"

"Kırk. Elli."

"Hangisi?"

"Elli."

"Güzel bir adamsın."

"Evet," dedi Bronckin.

"Seni kim enselemişti? Hangi bölgede?"

"Doksan-ikinci, sanırım."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Polisler kimlerdi?"

"Bilmiyorum."

"Tutuklamayı yapanları diyorum."

"Tek kişiydi."

"Bir dedektif mi?"

"Hayır."

"Ne zaman olmuştu bu?" diye sordu Bush.

"Elli ikide."

"Diğer 45'lik nerede?"

"Odamın arka tarafında."

"Odan nerede?"

"831 Haven."

Carella adresi kaydetti. "Orada başka ne var?"

"Sizler bana yardım edeceksiniz, değil mi?"

"Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Şey, birkaç silah var da."

"Kaç tane?"

"Altı," dedi Bronckin.

"Ne?"

"Evet."

"Neler var, söyle."

"İki 45'lik. Sonra bir Luger, bir Mauser, hâttâ bir Tokarev de var."

"Başka?"

"Ha, bir de 22'lik."

"Hepsi aynı odada mı?"

"Evet, sağlam bir koleksiyon."

“Ayakkabıların da orada, değil mi?”

“Evet. Ayakkabılarımı ne yapacaksınız?”

“Silahların ruhsatı var mı, ha?”

“Hayır. Aklımdan uçup gitmiş.”

“Bahse girerim öyledir. Hank, doksan-ikinci bölgeyi ara. Bronckin’i 52’de enseleyen arkadaşı bul. Foster bizim orada başlamıştı ama Reardon nakille gelmiş olabilir.”

“Ah,” dedi Bronckin aniden.

“Ne?”

“Tüm bunlar o olay içindi, ha? Şu iki polis.”

“Evet.”

“Hedeften çok uzaktasınız,” dedi Bronckin.

“Belki. RKO’dan ne zaman ayrıldın?”

“Aşağı yukarı aynı. On bir buçuk, on iki.”

“Diğerini kontrol ettin mi, Hank?”

“Evet.”

“80. Kuzey’deki RKO’yu arayıp bunu da kontrol edersen iyi olur. Sen gidebilirsin, Bronckin. Muhafızın aşağıda.”

“Hey,” diye seslendi Bronckin. “bir indirim olmayacak mı? Ben size yardım ettim, değil mi? İndirim olmayacak mı?”

Carella burnunu sümküdü.

Bronckin’in dairesinde bulunan ayakkabıların topukları, laboratuvar elemanlarının çıkardığı topuk izlerinin yanından bile geçmiyordu.

Balistik, Bronckin’in 45’liklerinden hiçbirinin ölüm getiren kurşunlarla eşleşmediğini rapor etti.

92. Bölge ne Michael Reardon’ın ne de David Foster’ın daha önce orada çalışmadığını rapor etti.

Soruşturmacıların doğruluğundan emin olduğu tek bir şey vardı.

Sıcak.

O Perşembe gecesi saat yedi otuz altıda tüm şehir göğe baktı.

Şehir bir ses duymuştu, nereden geldiğini anlamak için duraksadı. Ses, uzaklardan gelen bir gök gürültüsüydü.

Ve aynı anda Kuzey'den apansız bir esinti gelerek şehrin kızgın yüzünü yaladı. Gökteki meşum gürültü gitgide büyüdü, şimdi her yanı göğü bıçak gibi kesen şimşek çakmaları, aniden beliriveren sipsivri yıldırımlar almıştı.

Şehrin insanları yüzlerini göğe çevirip beklediler.

Yağmur asla gelmeyecek gibiydi. Şimşek öfkeden kudurmuş, ufuktan sıçrayarak uzun binaları kırbaçlamaktaydı. Yıldırımsa şimşegin köpükler saçan öfkesine hiddetle bağırıp patlayarak karşılık veriyordu.

Ve sonra, aniden, gökyüzü yarıldı ve yağmur sağanak halinde indirdi. Dev damlalar kaldırımları, olukları ve sokakları dövmeye başladı; ilk damlaların düşmesiyle asfalt ve beton cızıldadı. Şehrin yurttaşları gülerek yağmuru, yerden sıçrayan dev damlaları izlemeye başladılar –Tanrım, ne kadar büyük damlalar! Gülüşmeler arttı ve insanlar sevinçle birbirlerinin sırtına vurmaya başladılar, sanki her şey bir anda tekrar düzelmiş gibi görünüyordu.

Ta ki yağmur kesilene dek.

Başladığı gibi aniden kesildi. Barajları patlatan sular gibi gökten düşmüştü oysa. Toplam dört dakika otuz altı saniye sürdü. Ve sonra, sanki biri barajın patlayan duvarını aniden onarmış gibi, kesiliverdi.

Şimşekler hâlâ gökyüzünü yalıyor, yıldırımlar hâlâ cevaben gürlüyordu, ama yağmur yoktu.

Yağmurun getirdiği rahatlama on dakikadan fazla sürmedi. Ve sonra caddeler tekrar pişmeye başladı, yurттаşlar terliyor, söyleniyor ve terlemeye devam ediyorlardı.

Bu eşek şakasından kimse hoşlanmamıştı.

Tanrı'dan geliyor olsa bile.

Yağmur kesildiğinde kadın pencerenin arkasındaydı.

İçinden küfürler ediyor ve kendi kendine Steve'e işaret dilini öğretmesi gerektiğini söyleyip duruyordu, küfür ettiğinde anlayabilmeliydi, değil mi? Bu gece geleceğine söz vermişti ve gelecekti de, kadın onun için ne giymesi gerektiğini düşünüyordu.

Belki de en iyi cevap "hiçbir şey" idi. Kadın kendi şakasından hoşlandı. Bunu unutmamalı, gelince ona söylemeliydi.

Sokağı aniden keder bürümüştü. Yağmur neşeyle gelmişti halbuki, şimdiyse yağmur gitmiş, geriye sokağın kasvetli külrengi kalmıştı, ölüm gibi kasvetli.

Ölüm.

İki ölüm, birlikte çalışan ve birbirini iyi tanıyan iki adam; neden sevdiği adam bir çöpçü ya da bir direk dikicisi falan değil de bir polis, bir dedektif olmuştu ki?

Saate bakmak için döndü, saatin kaç olduğunu, gelmesine ne kadar kaldığını, kapı tokmağının yavaş, ileri-geri dönüşünü görmesine, kapıyı ona açmak için koşmasına ne kadar zaman kaldığını merak etmişti. Saat hiç de teselli edici değildi. Daha çok vardı. Gelecekti şüphesiz. Karakolda kalmasını gerektiren bir şey olmazsa tabii, başka bir ölüm, başka bir...

Hayır, böyle düşünmemeliydi.

Steve'i öyle düşünmek güzel değildi.

Eğer ona bir zarar geldiğini düşünürse...

Hayır, ona hiçbir şey olmayacak. Steve güçlüdür. Steve iyi bir polistir. Steve kendini koruyabilir. Ama Reardon da iyi bir polisti, Foster da, oysa şimdi ölüler. Biri arkandan seni bir 45'likle vuruyorsa polis olman neye yarar ki? Katilin biri pusuya yatmışsa polis olmak neye yarar?

Hayır, böyle şeyler düşünme.

Cinayetler artık bitti. Bir daha olmayacak. Foster sondu. Bitti. Bitti.

Steve, acele et.

Kapıyı görecektir şekilde oturdu, daha saatler olduğunu biliyor ama yine de tokmağın dönmesini bekliyordu, sanki tokmağın onun nerede olduğunu söylemesini bekler gibiydi.

Adam doğruldu.

Ayağında külot vardı. Canlı renklerle bezeli, rahat bir külotu ve adam yataktan kalkıp merak uyandıracak derecede ördeksi adımlarla şifonyere doğru yürüdü. Uzun bir adamdı, vücudu mükemmel yapıydı. Şifonyerin karşısında durup nasıl görüldüğünü inceledi, sonra saate bakarak derin bir iç çekti, ardından yatağa geri döndü.

Zamanı gelmişti.

Uzandı, tavana baktı, sonra aniden canı sigara çekti. Ayağa kalktı, onun fiziğindeki bir adama hiç uymayan tuhaf badi badi yürüyüşüyle tekrar şifonyere gitti. Sigarayı yaktı, ardından yatağa geri döndü, sigarasını tütürüyor, düşünüyordu.

O gece geç saatlerde öldüreceği polisi düşünüyordu.

Komiser Byrnes, o gece ayrılmadan önce, bölge karakolunun başındaki Başkomiser Frick'le sohbet etmek için durdu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Frick.

Byrnes omzunu silktilti. "Şehirdeki tek soğuk şeye biz sahipmişiz gibi görünüyor."

"Ha?"

"Şu dava. Hâlâ faili meçhul"

"A, evet," dedi Frick. Frick yorgundu. Eskisi gibi genç değildi ve tüm bu hengâme onu yoruyordu. Polisler vuruluyorsa mukadderattı bu. Bugün varız, yarın yoğuz. Sonsuza dek yaşayamazsın, dünyanın malı dünyada kalır. Faili bulun, elbette, ama adamın üstüne de bu kadar gelmeyin. Hele bu sıcakta, hele eskisi gibi genç değilse ve yorgunsa.

Aslına bakılırsa Frick yirmisinden beridir yorgun bir adamdı ve Byrnes da bunu biliyordu. Başkomiseri pek seviyor değildi ama işine bağlı bir polisti ve her işine bağlı polis gibi bölge komutanına arada bir danıştırdı, her ne kadar komutanın "bilgiç" olduğunu düşünüyor olsa da.

"Çocukları gerçekten çalıştırıyorsun, değil mi?" diye sordu Frick.

"Evet," dedi Byrnes, bunun bir bilgiç için dahi aşikâr olması gerektiğini düşünerek.

"Bu adamın bir kaçık olduğunu düşünüyorum," dedi Frick. "Kendi kendine kafayı yemiş, dışarı çıkıp birilerini vurması gerektiğini düşünen biri."

"Peki, neden polisler?" diye sordu Byrnes.

"Neden olmasın? Bir kaçığın ne yapacağını nasıl bilebilirsin ki? Muhtemelen Reardon'ı kazayla vurdu, polis olduğunu dahi bilmiyordu. Sonra bu şeyin gazetelerde tüm kamuya mal olduğunu gördü, iyi bir fikir olduğunu düşündü ve bu sefer hedef gözeterek başka bir polisi vurdu."

"Foster'ın polis olduğunu nereden biliyordu? Onun da tıpkı Reardon gibi üstünde üniforma yoktu."

"Belki de başı daha önce kanunla derde girmiş bir kaçık, nereden bilebilirim? Ama bir şeyden eminim. Bu adam bir kaçık."

"Ya da fevkalade zeki biri," dedi Byrnes.

"Bunu nereden çıkardın? Hangi akıllı adam tutup da tetiği çeker?"

"Akıllı olan çekmez tabii," Byrnes. "Yanına kâr kalmadığı sürece."

"Kalmayacak," diye cevap verdi Frick. Derin bir of çekti. Yorgundu. Yaşlanıyordu. Saçları da beyazlamıştı. Yaşlı insanların sıcak havalarda cinayet çözmeleri gerekmemeliydi. "Sıcak, değil mi?" dedi Frick. "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Byrnes.

"Şimdi eve gideceksin, değil mi?"

"Evet."

"Aferin sana. Biraz sonra ben de çıkacağım. Çocuklardan bazıları bir intihar teşebbüsü için dışarıdalar. Nasıl sonuçlandığını öğrenmek istiyorum. Kadının biri çatıya çıkmış, atladi atlayacak." Frick başını salladı. "Kaçıklar, ha?"

"Evet," dedi Byrnes.

"Karımı ve çocukları dağlara göndermiştim," dedi Frick. "İyi ki öyle yapmışım. Bu hava ne insanlara ne de hayvanlara göre."

"Evet, öyle," diye onayladı Byrnes.

Frick'in masasındaki telefon çaldı. Frick ahizeyi kaldırdı.

"Başkomiser Frick," dedi. "Ne? Ah. İyi, tamam. Tamam." Ahizeyi yerine koydu. "İntihar gerçekleşmemiş," dedi Byrnes'a. "Kadın sadece çatının kenarından eğilip saçlarını kurutuyormuş. Kaçıklar, ha?"

"Evet. Eh, ben çıkayım."

“Elin silahında olsun. Belki de sıradaki sensindir.”

“Kimin sırası?” diye sordu Byrnes kapıya doğru giderken.

“Onun.”

“Ha?”

“Kaçığın.”

Roger Havilland bir boğaydı.¹

Diğer dedektifler bile ona öyle seslenirdi. Gerçek bir boğaydı. Bir dedektif olmasından ayrı olarak boğaydı o. Havilland boğa gibi bir vücuda sahipti, boğa gibi yer, boğa gibi düzüşür ve hâtta boğa gibi burnundan solurdu. Buna hiç şüphe yoktu. Gerçek bir boğaydı.

Sevimli bir adam değildi.

Havilland’ın sevimli bir adam olduğu zamanlar olmuştu ama kendisi dâhil herkesin unuttuğu zamanlardı onlar. Havilland’ın bir kere bile elini kaldırmadan bir mahkûmla saatlerce konuşabildiği zamanlar olmuştu. Havilland’ın kelimeler ağzından çıkarken bağırmadığı zamanlar da olmuştu. Havilland bir zamanlar nazik bir polisti.

Fakat Havilland’ın başına uzun zaman önce çok talihsiz bir olay geldi. Havilland, evine gittiği bir gece, her işine bağlı polisin mesai dışında da olsa yapacağı gibi bir sokak kavgasını ayırmaya çalıştı. Öyle büyük bir sokak kavgası değildi. Aslına bakılırsa dostlar arası bir itişmeydi daha çok, en fazla bir ev-yapımı tabancanın ortalıkta gözükeceği türden.

Havilland nazikçe araya girerek kavgayı sonlandırmaya çalıştı. Tabancasını çekti ve kavga edenlerin kafalarının üzerine birkaç el ateş etti. O sırada nasıl olduysa kavga edenlerden

¹ İngilizcede “bull” hem “dedektif polis” hem de “boğa” anlamına gelir (ç.n.).

biri demir bir çubukla Havilland'ın sağ bileğine vurdu. Tabanca Havilland'ın elinden düştü ve ardından o talihsiz olay gerçekleşti.

O âna dek birbirlerinin kafasına vurmaktan keyif almakta olan serseriler birdenbire bir polisin kafasıyla oynamanın daha eğlenceli olduğuna karar verdiler. Silahsız kalmış Havilland'a yöneldiler, onu bir ara sokağa sürüklediler ve tüm güçleriyle üzerine çullandılar.

Demir çubuklu oğlan Havilland'ın kolunu dört yerden kırdı.

Kırılan kemiğin deriyi delerek dışarı çıkması zaten dayanılmaz acıdır, lanet şeyin düzgün kaynamaması sonucu doktorların kemikleri tekrardan kırıp en baştan kaynatmaları ise daha da acı verir.

Öyle ki bir süreliğine de olsa Havilland, teşkilattaki işini sürdüremeyeceğinden kaygılandı. Daha yeni 3. Sınıf polis dedektifi olmuştu ve gelecek çok da parlak görünmüyordu. Fakat kol iyileşti ve Havilland nasıl gittiyse neredeyse aynı şekilde geri geldi, bir şey hariç, zihinsel durumu bir parça değişmişti.

Bu gibi durumlara uyan eski bir deyiş vardır: "Tek bir adam gelir ve koca bir çuval inciri berbat eder."

İşte, demir çubuklu eleman kesinlikle koca bir çuval inciri berbat etmişti. Havilland bir boğaya dönüştü, gerçek bir boğaya. Dersini almıştı. Bir daha asla göt altına gitmeyecekti.

Havilland'ın kitabında bir mahkûmu ikna etmenin tek yolu onu dövmekti.

Havilland'ı çok fazla mahkûm sevmezdi.

Havilland'ı çok fazla polis de sevmezdi.

Havilland'ın bizzat kendini sevip sevmediği dahi şüpheliydi.

"Sıcak, bir an olsun aklımdan çıkmıyor," dedi Carella'ya.

“O da bir şey mi, benim aklım vücudumun geri kalanı gibi terliyor,” diye cevap verdi Carella.

“Eğer şu anda Atlantik Okyanusu’nun ortasındaki bir buz parçasının üzerinde oturduğunu söyleseydim, kendini serinlemiş hissetmeye başlardın.”

“Kendimi serinlemiş falan hissetmiyorum,” dedi Carella.

“Çünkü sen eşşek herifin tekisin,” dedi Havilland bağırarak. Havilland hep bağırırdı. Fısıldarken de bağırırdı. “Serinlemiş hissetmek istemiyorsun. Sıcaklamış hissetmek istiyorsun. Bu senin çalıştığını düşünmeni sağlıyor.”

“Ben zaten çalışıyorum.”

“Ben eve gidiyorum,” diye bağırdı Havilland birden durduk yere.

Carella saatine baktı. 10:17 idi.

“Sorun ne?” diye bağırdı Havilland.

“Hiçbir şey.”

“Onu çeyrek geçiyor, neden suratını ekşitiyorsun?” diye hönkürdü Havilland.

“Suratımı ekşitmiyorum.”

“İyi, ne yaptığın umurumda değil,” diye gürledi Havilland. “Ben eve gidiyorum.”

“İyi git öyleyse. Ben mesai bitimini bekleyeceğim.”

“Bunu söyleme biçimini sevmedim,” dedi Havilland.

“Neden?”

“Benim mesai bitimini beklemediğimi ima eder gibisin.”

Carella omzunu silkti ve gamsızca ekledi, “İnsafına kalmış, kardeşim.”

“Kaç saattir bu işin üzerindeyim, biliyor musun?”

“Kaç saattir?”

“Otuz altı saattir,” dedi Havilland. “Öyle uykum var ki kanalizasyona sürünerek gidip Noel zamanına dek uyuyabilirim.”

“Su kaynaklarımızı kirleteceksin,” dedi Carella.

“Siktir git!” diye bağırdı Havilland. Deftere imza attı, tam ayrılırken Carella arkasından bağırdı, “Hey!”

“Ne var?”

“Kendini orada burada öldürtme.”

“Siktir git,” dedi tekrar ve sonra çıktı Havilland.

Adam sakince ve hızlı bir biçimde giyindi. Siyah bir pantolon, temiz beyaz bir gömlek ve altın sarısı-siyah çizgili bir kravat... Lacivert çoraplarını ayağına geçirdi ve sonra ayakkabılarına uzandı. Ayakkabılarda O’Sullivan damgası vardı.

Gömleğin üzerine siyah bir mont geçirdi, sonra şifonyere giderek üst çekmeceyi açtı. 45’lik mendillerin arasında yatmaktaydı, mavi-siyah ve ölümcüldü. Tabancaya yeni bir şarjör taktı, ardından silahı montun cebine koydu.

Badi adımlarla kapıya yürüdü, kapıyı açtı, daireye son bir göz attı ve ışık düğmesine fiske atarak geceye karıştı.

Steve Carella saat 11:33’te nöbeti Hal Willis adlı bir dedektife devretti. Acil olan şeyleri Willis’e aktardı ve sonra ondan ayrılarak merdivenleri indi.

“Kız arkadaşını görmeye mi gidiyorsun, Steve?” diye sordu nöbetçi memur.

“Evet,” diye cevap verdi Carella.

“Keşke senin kadar genç olsam,” dedi nöbetçi.

“Hadi ama,” diye cevap verdi Carella, “yetmişten fazla göstermiyorsun.”

Nöbetçi kıkırdadı. "Tam yaşımlı söyledin," diye cevap verdi.

"İyi geceler," dedi Carella.

"Sana da."

Carella binadan çıkarak arabasına doğru yöneldi, arabayı iki blok uzağa "Park Yapılmaz" yazan bir yere park etmişti.

Hank Bush, nöbeti devredeceği dedektifin gelmesi üzerine saat 11:52'de karakoldan ayrıldı.

"Hiç gelmeyeceksin sandım," dedi.

"Ben de."

"Ne oldu?"

"Koşmak için çok sıcak."

Bush yüzünü buruşturdu, telefona gitti ve evin numarasını çevirdi. Bir süre bekledi. Hattın diğer ucunda zil çalmaya devam ediyordu.

"Alo?"

"Alice?"

"Evet." Kadın duraksadı. "Hank?"

"Ben yola çıkıyorum, tatlım. Bir buzlu kahve yapsan ne güzel olurdu."

"Tamam, yaparım."

"Orası da çok sıcak mı?"

"Evet. Gelirken dondurma alsan ya."

"Tamam."

"Ya da boş ver. Boş ver. Doğru eve gel. Buzlu kahve iş görür."

"Tamam. Görüşürüz."

"Tamam, sevgilim."

Bush telefonu kapadı. Nöbeti devralan arkadaşına döndü. "Dokuza kadar nöbeti devredemezsin umarım, seni piç kurusu," dedi.

"Sıcaktan aklını yitirmişsin," dedi dedektif boşluğa bakarak. Bush öfkeyle homurdandı, deftere imza attı ve binadan çıktı.

Adam, eli 45'likte, gölgelerin arasında bekliyordu.

Cebindeki 45'liğin ceviz kabzasını tutan eli terlemişti. Siyah giyindiğinden, o dar sokağın ağzında karanlığa karışmış olduğunu biliyordu ama yine de sinirliydi ve bir parça da korkuyordu. Her neyse, gereken yapılmalıydı.

Ayak seslerini duydu. Uzun, sert adımlar. Telaşlı bir adam. Sokağa dikkatle baktı. Evet.

Evet, bu o adamdı.

45'liği sıkıca kavradı.

Polis yaklaşmıştı. Siyahlı adam aniden dar sokaktan çıktı. Polis yürümeyi kesti. Neredeyse aynı boydaydılar. Köşede sokak lambası gölgelerini kaldırıma düşürüyordu.

"Ateşin var mı, birader?"

Polis gözlerini siyahlı adama dikti. Sonra elini aniden arka cebine doğru uzattı. Siyahlı adam onun ne yaptığını anladığında hızlıca 45'liğini çıkardı. Aynı anda tetiğe asıldılar.

Polisin sıkıdığı merminin omzuna girdiğini hissetti ama konuşma sırası artık 45'likteydi, tekrar ve tekrar, ve polisin göğsünü tutarak kaldırıma düştüğünü gördü. Beylik tabancası polisin gövdesinin birkaç adım uzağına fırlamıştı.

Polisten birkaç adım uzaklaştı, koşmaya hazırlandı.

"Seni orospu çocuğu," dedi polis.

Adam hızla döndü. Polis ayaktaydı ve kendisine doğru koşuyordu. 45'liğe tekrar uzandı ama geç kalmıştı. Polis ona

ulaşarak elini tuttu. Boştaki eliyle vurdu, polis kafasını tutmaya çalıştı, saçlarının hızlıca çekildiğini hissetti ve polisin parmakları yüzünü baştanbaşa yırtarak tırmaladı.

Tekrar ateş etti. Polis kıvrıldı ve sonra kaldırıma düştü, yüzü betona çarptı.

Adamın omzu fena kanıyordu. Küfrederek polisin yanına gitti, cansız omzundan kanlar damlıyordu, 45'liği kaldırarak tetiğe tekrar asıldı. Polisin kafası yana doğru sallandı ve sonra öylece kaldı.

Siyahlı adam aşağıya doğru koşmaya başladı.

Kaldırımdaki polis, Hank Bush'tu.

Sam Grossman bir komiserdi. Aynı zamanda bir laboratuvar teknisyeniydi de. Uzun boylu, bir deri bir kemikti, karakolun birinci katının neredeyse yarısını kaplayan polis laboratuvarının steril düzenliliğinden ziyade yalçın kayalıklı bir New England çiftliğine aitmiş gibi görünürdü.

Grossman gözlük takardı, art niyetsiz mavi gözleri gözlüğünün arkasında parlardı. Her ne kadar konuşması soğuk bilimsel olgularla uğraşan bir adamın kesintili tarzını yansıtıyorsa da, davranış tarzında bir asalet vardı, yitip gitmiş bir çağın huzurlu sıcaklığını hatırlatırdı davranışları.

“Hank akıllı bir polisti,” dedi Carella’ya.

Carella başını salladı. Dedektif olmak için çok da beyine ihtiyaç olmadığını söyleyen Hank’tan başkası değildi.

“Anladığım kadarıyla,” diye devam etti Grossman, “Hank gidici olduğunu anlamış. Otopside dört yara birden görülüyor, üçü göğsünde ve biri de kafasının arkasında. Kafadaki merminin en son sıkılan mermi olduğunu, öldürücü darbenin o olduğunu sanırım rahatlıkla söyleyebiliriz.”

“Devam et,” dedi Carella.

“Düşün ki zaten iki ya da üç kez vurulmuşsun, her şey bittiğinde ölmüş olacağını muhtemelen biliyordu. Durum ne

olursa olsun, ateş eden piçin hakkında daha fazla malumata sahip olmamızı istedi.”

“Saçları mı diyorsun?” diye sordu Carella.

“Evet. Kaldırımında saç tutamları bulduk. Saçlar canlı köklere sahiptiler ve Hank’in avuçlarında ve parmaklarında bulamasaydık dahi zorla yerlerinden koparıldıklarını yine de bilirdik. Ama Hank uzatmaları oynadığını biliyordu. Ayrıca pusu kuran herifin yüzünden epey kalın bir et parçasını da yırtarak çıkarmış. Başka şeyler de var.”

“Ne gibi?”

“Kan. Hank bu herifi vurmuş, Steve. Şey, şüphesiz ki bunu zaten biliyorsun.”

“Evet. Tüm bunlar bize ne anlatıyor?”

“Pek çok şey,” dedi Grossman. Masanın üstünden bir raporunu eline aldı. “İşte emin olduğumuz, bir araya toplayabildiğimiz ve Hank’in bize verdiği şeyler.”

Grossman boğazını temizledi ve okumaya başladı.

“Katil bir erkek, beyaz, yetişkin, ama yaşı elliden fazla değil. Tamirci, muhtemelen hayli hünerli ve paralı. Esmer, cildi yağlı, pudrayla gizlemeye çalıştığı koyu sakalları var. Saçları koyu kahverengi ve yaklaşık 1.82 boyunda. Son iki gün içerisinde saç tıraşı olmuş ve saçlarının uçlarını yaktırmış. Hızlı bir adam ki bu aşırı kilolu olmadığını gösteriyor. Saçlara dayanarak yargıya varırsak, 80 kilo civarında olmalı. Yaralı, büyük ihtimalle belinin yukarisından ve yüzeysel bir yara değil.”

“Bekle bir saniye,” dedi Carella, laboratuvar elemanlarının bir bez parçasıyla, bir kemikle ve bir tutam saçla neler yapabildiklerini gördüğü zaman hep olduğu gibi bir kez daha hayrete düşmüştü.

“Tamam,” dedi Grossman. “Erkek. Bugünlerde bu bazen problem yaratabiliyor, özellikle de yalnızca kafa kıllarına sahipsek. Şanslıyız ki Hank bu sorunu bizim için çözdü. İster bir erkeğe ister bir kadına ait olsun *kafa* kılları ortalama 0.08

mm.den daha az kalınlığa sahip olacaktır. Tamam, devam etmek için yalnızca bir tutam saçla sahipsek, kılların bir erkeğe mi yoksa bir kadına mı ait olduğunu belirlemek için başka ölçütlere başvurmamız gerekir. Saçın uzunluğu eskiden iyi bir ölçüydü. Eğer 8 cm.den uzunsa saçın bir kadına ait olduğunu varsayabiliyorduk. Ama lanet olası günümüz kadınları saçlarını erkeklerden daha kısa olmasa da erkekler kadar kısa kestirebiliyorlar. Bu yüzden eğer Hank adamın yüzünü tırmalamasaydı, bunun üzerinde epey vakit geçirecektik.”

“Tırmığın konuyla ilgisi ne?”

“Evvela bize deri örneği sağlıyor. Adamın beyaz, esmer ve yağlı tenli olduğunu buradan biliyoruz. Ayrıca bize sakal kılı da sağlıyor.”

“Sakal kılı olduğunu nereden biliyoruz?”

“Basit,” dedi Grossman. “Mikroskop altındaki kesitte içbükey kenarlı üçgen görüntüsü veriyor. Sadece sakal kılları bu şekildedir. Ayrıca kalınlık da 0.1 mm.den daha büyük. Basit. Bir sakal kılı. Bir adama ait olmalı.”

“Adamın tamirci olduğunu nereden anladın?”

“Saç kılları metal tozlarıyla kaplı.”

“Muhtemelen hayli hünerli ve hayli paralı birisi olduğunu söyledin. Neden?”

“Saçlar özel bir kimyasal maddeyle düzleştirilmiş. Maddeyi çözüştürdük ve numune kontrolünü yaptık. Oldukça pahalı bir madde. Tek başına satıldığında şişesi beş dolar. Tıraş-sonrası pudrasıyla birlikte set halinde satıldığında ise on dolar. Adamımız hem saç karışımını hem de pudrayı kullanıyor. Hangi tamircinin böyle lüks şeyler için harcayacak on doları vardır, hayli zengin değilse tabii? Eğer paralıysa muhtemelen hayli hünerlidir de.”

“Ellinin üzerinde olmadığını nereden anladın?” diye sordu Carella.

“Tekrar, saçın kalınlığından ve ayrıca cilt renginden. İşte, şu çizelgeye bir baksana.” Carella’ya bir kâğıt uzattı.

<i>Yaş</i>	<i>Kalınlık</i>
12 günlük	0.024 mm.
6 aylık	0.037 mm.
18 aylık	0.038 mm.
15 yıllık	0.053 mm
Yetişkinler	0.07 mm.

“Adamımızın saç kılının kalınlığı 0.071,” dedi Grossman.

“Bu sadece bir yetişkin olduğunu gösterir.”

“Elbette. Fakat eğer canlı köklere sahip bir saç kılı elde etmişsek ve kortekste ancak eser miktarda pigment tanecikleri varsa, saçın yaşlı bir insana ait olduğundan tamamen emin olabiliriz. Adamımızda ise bol miktarda pigment tanecikleri vardı. Ayrıca, tek bir örnekten hareketle yaş tahmini yoluna genelde gitmesek de, yaşlı bir adamın saçları incelleme eğilimi gösterir. Bu adamın saçlarıysa hacimli ve kalın.”

Carella derin bir iç geçirdi.

“Hızlı gitmiyorum, değil mi?”

“Hayır,” dedi Carella. “Peki ya saç kesimi ve yakımı?”

“Yakma işlemi basitti. Saçlar kıvrımlı, hafiften kabarıktı ve ağartılmıştı. Doğal bir kırılma değil ama, anladın değil mi?”

“Saç kesimi?”

“Adamımız ateş etmeden hemen önce saç tıraşı olmuş olsaydı, saç kıllarının pürüzsüz kenarları olurdu. Kırk sekiz saatten sonra kesik saç dairevi şekilde uzamaya başlar. Bir adamın en son saç tıraşını ne zaman olduğunu tam olarak belirleyebiliriz.”

“Adamın bir seksen iki boyunda olduğunu söyledin.”

“Şey, bu hususta bize balistik yardımcı oldu.”

“Açıkla,” dedi Carella.

“Elimizde adamın kanı vardı. Adamın kanının 0 grubu olduğunu söylemiş miydin?”

“O zaman siz...” diye başladı Carella.

"Hadi ama, Steve, çok basit."

"Öyle."

"Öyle," dedi Grossman. "Bak, Steve, bir kişinin kan sıvısı başka bazı kişilerin kırmızı kan hücrelerini bitişirme, yani..." Duraksadı. "Yani kümeleme ya da bir araya toplama yeteneğine sahiptir. Dört kan grubu vardır: 0 Grubu, A Grubu, B Grubu ve AB Grubu. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Carella.

"Kan örneğini alırsınız ve onun küçük bir parçasını dört gruptan örneklerle karıştırırsınız. Ah, tanrım, iyisi mi şu karta bir göz at." Kartı Carella'ya uzattı.

1. 0 Grubu – her iki kan sıvısında da bitişkenlik yok.
2. A Grubu– sadece B sıvısında bitişkenlik var.
3. B Grubu – sadece A sıvısında bitişkenlik var.
4. AB Grubu– her iki sıvıda da bitişkenlik var.

"Bu herifin kanı –ki Hank'in gömleğinin arkasındaki damlalara ek olarak, koşarak kaçarken yol boyunca epey belirgin bir çizgi bırakmıştı– hiçbir örnekte bitişmedi, yani kümelenmedi. Öyleyse 0 Grubu. Yeri gelmişken bu adamımızın beyaz olduğunu da gösterir. A ve 0 beyazlar arasında en yaygın gruplardır. Tüm beyaz insanların %45'i 0 grubundadır."

"Boyunun bir seksen iki olduğunu nasıl bulduğunu hâlâ anlatmadın."

"Şey, dediğim gibi, burada balistik devreye giriyor. Bizim elimizdekilere ek olarak, tabii. Hank'in gömleğindeki kandamları, hangi yükseklikten düştüklerini belirlemek için çok da elverişli değildi, çünkü pamuklu kumaş damlaları emer. Fakat kaldırımı lekeleyen kan bize bazı şeyler anlattı."

"Ne gibi şeyler?"

"İlk olarak, adamımız epey hızlı kaçmış. Bilirsin, bir adam ne kadar hızlı yürürse, kandamları ve bu damlaların üzerindeki pürüzler o kadar dar ve uzun olur. Küçük birer dişliye benzerler, gözünde canlandırabiliyorsun, değil mi Steve?"

“Evet, canlandırabiliyorum.”

“Tamam. Bunlar dardı ve ayrıca pek çok küçük damla halinde saçılmışlardı, bu bize adamın hızlı hareket ettiğini ve ayrıca damlaların iki metreye yakın bir yükseklikten düştüğünü gösterir.”

“Yani?”

“Yani, eğer adam hızlı hareket edebiliyorsa bacaklarından ya da karnından vurulmamış demektir. Böylesi durumlarda çok hızlı hareket edemezsin. Eğer damlalar yaklaşık iki metre yükseklikten düşmüşlerse muhtemelen adam belinin üstünden bir yerden vuruldu. Balistik Hank’in mermisini binanın tuğla duvarında buldu ve merminin geliş açısına bakarak –ve Hank’in sadece bir kez ateş etmeye zaman bulabildiğini varsayarak– adamın omzundan ya da o civardan isabet aldığı sonucuna vardılar. Kandamlalarını ve mermiyi yana koyduğunda, bunlar adamın uzun boylu olduğunu gösteriyor.”

“Yaranın derin olduğunu nereden anladın?”

“Kanlardan, dostum. Adam uzun bir çizgi bırakmış.”

“Adamın seksen kilo civarında olduğunu söyledin. Nasıl...”

“Saç kılları sağlıklıydı. Adam hızlı hareket ediyordu. Hız bize adamın aşırı kilolu olmadığını gösteriyor. Bir seksenden uzun boylarda sağlıklı bir adam aşağı yukarı bu kilolardadır, değil mi?”

“Çok yardımcı oldun, Sam,” dedi Carella. “Teşekkürler.”

“Lafı olmaz. Ne mutlu ki doktorların silah yarası raporlarını ya da işinin başında olmayan tamircileri kontrol etmesi gereken kişi ben değilim. Ha, bu arada, şu losyon ve pudra. ‘Skylark’ diyorlar adına, onu söylemeyi unuttum.”

“Şey, tekrar teşekkürler.”

“Bana teşekkür etme,” dedi Grossman.

“Ha?”

“Hank’e teşekkür et.”

17.

Uzakyazıcının alarmı on dört eyalete aynı anda yayıldı. Şöyle yazıyordu:

XXXXX CİNAYET ŞÜPHEİYLE YAKALAMA XXX KİMLİĞİ
BELİRSİZ ERKEK BEYAZ YETİŞKİN ELLİNİN ALTINDA
XXXXX MUHTEMEL BOY UZUNLUĞU BİR SEKSEN YA DA
ÜZERİ XXX MUHTEMEL AĞIRLIK SEKSEN KİLO XXX KO-
YU SAÇ ESMER TEN KOYU SAKAL XXXX "SKYLARK"
MARKA SAÇ LOSYONU VE PUDRA KULLANIYOR XXXX
AYAKKABILAR MUHTEMELEN "O'SULLIVAN" MARKA-
SININ DAMGASINI TAŞIYOR XXXX BECERİKLİ BİR TA-
MİRCİ OLDUĞU DÜŞÜNÜLÜYOR, İŞ ARIYOR OLABİLİR
XXXXX BEL HİZASININ ÜZERİNDE, MUHTEMELEN
OMUZDA SİLAH YARASI, DOKTOR ARIYOR OLABİLİR
XXXX BU ADAM TEHLİKELİ, 45'LİK OTOMATİK COLT
MARKA SİLAH TAŞIYOR XX

"Çok fazla 'belki' var," dedi Havilland.

"Lanet olsun, evet," diye onayladı Carella. "Ama en azından nereden başlayacağımızı biliyoruz."

Başlamak o kadar da kolay olmadı.

Elbette, doktorlardan birinin ya da birkaçının bir silahla yaralanmayı kanunda belirtilmiş biçimde rapor edemediğini varsayarak, şehirdeki tüm doktorları aramakla işe başlayabilirlerdi. Gelgelelim, şehirde epeyce fazla doktor vardı. Tam sayı verilirse:

4283 Doktor Calm's Point'te
1975 Doktor Riverhead'de
8728 Doktor Isola'da (Diamondback ve
Hillside bölgeleri dâhil)
2614 Doktor Majesta'da ve
264 Doktor Bethtown'da
TOPLAM
17864 DOKTOR 17864

Ne çok hekim vardı. Her birini aramanın yaklaşık beş dakika alacağı varsayılırsa, küçük bir çarpma işlemiyle polislerin telefon rehberindeki her bir doktoru aramak için yaklaşık 89320 dakika harcayacaklarını görürdünüz. Elbette emniyete bağlı 22000 polis vardı. Eğer her polis dört doktoru arama işini üstlense, tüm aramalar yirmi dakika içinde olup biterdi. Ne yazık ki diğer polislerin çoğu başka suçlarla meşguldü. Bu yüzden dedektifler, bu muazzam hekim sayısını dikkate alarak, bunlardan birinin ya da birkaçının bir silahla yaralanmayı rapor etmesini beklemeye karar verdiler. Merminin katilin bedenini delip geçmiş olmasından dolayı, yüksek ihtimalle temiz bir yaraydı ve belki de katil *asla* bir doktorun yardımına ihtiyaç duymayacaktı. Bu durumda beklemek, haybeye zaman harcamak olacaktı.

Şehirde 17864 doktor varsa, faal kaç tane tamirci olduğunu tahmin bile etmek istemezsiniz. Dolayısıyla bu yolu da tutmamışlardı.

Geriye masum çağrışımlarıyla "Skylark" adındaki saç losyonu ve pudra kalıyordu.

Hızlı bir araştırma gösterdi ki her iki erkek güzellik malzemesi de neredeyse şehirdeki her eczanede satılmaktaydı. Daha pahalı olsalar da, en az aspirin tabletleri kadar yaygındılar.

Soğuk algınlığı için iyi bir şey.

Eğer onlardan hoşlanmıyorsanız...

Polis tüm bunların yerine Teşhis Büro'daki kendi dosyalarına ve FBI'ın muazzam sayıdaki dosyalarına gömüldü.

Ve erkek, beyaz, elli yaşın altında, koyu saçlı, esmer tenli, bir seksen iki boyunda, seksen kilo civarında, 45'lik otomatik Colt tutkunu birisi aranmaya başlandı.

Samanlıkta iğne aramak gibiydi.

Ve Birleşik Devletler koca bir samanlıktan ibaretti.

"Bir bayan seninle konuşmak istiyor, Steve," dedi Miscolo.

"Ne hakkında?"

"Polis katilini soruşturanlarla konuşmak istediğini söyledi." Miscolo alnını sildi. Yazı işlerinde büyük bir vantilatör vardı ve oradan ayrılmaktan nefret ediyordu. Dedektiflerle konuşmaktan hoşlanmamaktan değildi bu. Sadece Miscolo aşırı terleyen birisiydi ve gereksiz bir konuşma yüzünden üniforma gömleğinin koltukaltının terlemesini istemiyordu.

"Tamam, içeriye gönder," dedi Carella.

Miscolo ortadan kayboldu ve sonra yanında küçük, kuş gibi bir kadınla çıkageldi, önce ahşap parmaklıkları, dosya dolaplarını, sonra masaları ve parmaklıklı pencereleri ve sonra da Ekip Odası'nın her tarafına dağılmış telefonların başındaki ve aynı şekilde üst başları dağınık durumdaki dedektifleri incelemekten kadının kafası sallanıp duruyordu.

"Bu, Dedektif Carella," dedi Miscolo. "Kendisi soruşturmadaki dedektiflerden biri." Miscolo derin bir iç geçirdi ve

sonra küçük yazı işleri ofisindeki büyük vantilatöre hızla geri döndü.

“Buyurmaz mısınız, madam?” diye sordu Carella.

“*Matmazel*,” diye düzeltti kadın. Carella gömleğinin kollarını katlamıştı, kadın bunu belirgin bir hoşnutsuzlukla fark etti, sonra odaya tekrar keskin bir bakış fırlattı ve “Özel bir ofisiniz yok mu?” dedi.

“Maalesef,” dedi Carella.

“Beni duymalarını istemem.”

“Kimin?” diye sordu Carella.

“Onların,” dedi kadın. “Köşede bir masaya gidemez miyiz?”

“Tabii ki,” dedi Carella. “Adınız ne demiştiniz, *Matmazel*?”

“*Oreatha Bailey*,” dedi kadın. Carella’nın tahminine göre en az elli beş olmalıydı, basmakalıplaşmış cadı figürlerine özgü keskin hatlı bir suratı vardı. Carella kadını parmaklığın oradaki kapıya doğru, odanın uzak köşesindeki boş bir masaya götürdü, pencereden en ufak bir esintinin dahi ulaşmadığı bir yerdi burası maalesef.

Oturduklarında Carella sordu, “Sizin için ne yapabilirim, *Matmazel Bailey*?”

“Bu köşede böcek yok, değil mi?”

“B...Böcek mi?”

“Şu ses kaydeden şeylerden.”

“Hayır, yok.”

“Adınız ne demiştiniz?”

“Dedektif Carella.”

“Ve İngilizce konuşuyorsunuz?”

Carella gülmesini bastırdı. “Evet, “Ben...Ben dili buranın yerlilerinden öğrendim.”

“Amerikalı bir polisi tercih ederdim,” dedi Matmazel Bailey bütün ciddiyetiyle.

“Şey, ara sıra bir tanesi uğruyor buralara,” diye cevap verdi Carella, eğlenmekteydi.

“Pek âlâ.”

Uzun bir sessizlik oldu. Carella bekledi.

Matmazel Bailey, konuşmaya devam edeceğine dair hiçbir emare göstermemekteydi.

“Matmazel...?”

“Şşşt!” dedi kadın sertçe.

Carella bekledi.

Bir süre bekledikten sonra kadın konuştu, “O polisleri kimin öldürdüğünü biliyorum.”

Carella öne doğru eğildi, ilgilenmişti. En iyi ipuçları bazen hiç ummadık kaynaklardan gelirdi. “Kim?” diye sordu.

“Kim oldukları mühim değil,” diye cevap verdi kadın.

Carella bekledi.

“Daha çok polis öldürecekler,” dedi Matmazel Bailey. “Planları böyle.”

“Kimin planı?”

“Kolluk kuvvetinin icabına bakarlarsa, gerisi kendiliğinden gelecek,” dedi Matmazel Bailey. “Planları bu. Önce polis, sonra Milli Muhafız Teşkilatı ve sonra da Ordu.”

Carella kadına şüpheyile baktı.

“Bana mesajlar yolluyorlar,” dedi Matmazel Bailey. “Onlardan birisi olduğumu düşünüyorlar, neden bilmiyorum. Duvarlardan geliyor, mesajlarını iletiyorlar.”

“Kim duvarlardan geliyor?” diye sordu Carella.

“Hamamböceği-adamlar. Bu köşede böcek var mı diye bunun için sorduydum.”

“Oh, ham...hamamböceği-adam.”

“Evet.”

“Anlıyorum.”

“Ben hiç hamamböceğine benziyor muyum?” diye sordu kadın.

“Hayır,” dedi Carella. “Belirgin bir benzerliğiniz yok.”

“O zaman neden beni kendileriyle karıştırıyorlar? Onlar hamamböceğine benziyor, biliyorsunuz.”

“Evet, biliyorum.”

“Radyo nükleer ısı vericiler aracılığıyla konuşuyorlar. Başka bir gezegenden olmalılar, sizce de öyle değil mi?”

“Mümkündür,” dedi Carella.

“Onları anlayabiliyor olmam çok ilginç. Belki de zihnimi ele geçirdiler, böyle olmuş olabilir mi sizce?”

“Her şey mümkün,” diye onayladı Carella.

“Öldürmeden önceki gece benimle Reardon hakkında konuştular. İlk onunla başladıklarını çünkü onun Üçüncü Bölge Komiseri olduğunu söylediler. Onun üzerinde bir ısıyla-yok-edici kullandılar, ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?” Matmazel Bailey duraksadı ve ardından kafasını salladı. “45 kalibre.”

“Evet,” dedi Carella.

“Foster, Argaddon’un Kara Prensi’ydi. Onu ele geçirmeleri gerekiyordu. Bana öyle dediler. Yaratık dilinde konuştukları düşünülürse, yaydıkları sinyaller son derece anlaşılırdı. Keşke bir Amerikalı olsaydınız, Bay Carella. Bu günlerde etrafta çok fazla yaratık var, insan kime güveneceğini şaşıyor.”

“Evet,” dedi Carella. Gömleğinin arkasının tere battığını hissediyordu. “Evet.”

“Bush’u öldürdüler çünkü o bir çalılıktı, kılık değiştirmiş bir ağaçtı. Onlar tüm bitkilerden nefret ediyorlar.”

“Anlıyorum.”

“Özellikle ağaçlardan. Çünkü karbondioksite ihtiyaçları var, anlıyor musunuz, ve bitkiler de karbondioksit tüketiyor. Karbondioksitin çoğunu ağaçlar tüketiyor.”

“Kesinlikle.”

“Onları durdurabileceğinizden emin misiniz?” diye sordu Matmazel Bailey.

“Elimizden gelen her şeyi yapacağız,” dedi Carella.

“Onları durdurmanın en iyi yolu...” Matmazel Bailey duraksadı ve ayağa kalktı, çantasını küçük bağrına doğru bastırdı. “Şey, size işinizi nasıl yapacağınızı öğretmek istemem.”

“Yardımanız için minnettarız,” dedi Carella. Kadını parmaklığa doğru yöneltti. Yürürlerken Matmazel Bailey birden durdu.

“Bu hamamböceği-adamları durdurmanın en iyi yolu nedir, bilmek ister miydiniz? Silahlar onlara işlemez, biliyorsunuz. Termal sıcaklıktan dolayı.”

“Bunu bilmiyordum,” dedi Carella. Parmaklığın önünde durdular. Carella kapıyı kadın için açtı, kadın dışarıya doğru ayağını attı.

“Onları durdurmanın tek bir yolu var,” dedi.

“Neymiş o?” diye sordu Carella.

Matmazel Bailey dudaklarını büzerek “Üzerlerine basın!” dedi, topuğu üzerinde döndü ve yazı işlerini geçtikten sonra merdivenlerden birinci kata indi.

Bert Kling o gece hayli keyifli görünüyordu.

Carella ve Havilland hastanedeki odasına girdiklerinde yatakta oturur vaziyetteydi, sağ omzundaki kocaman sargıyı görmesenz bir sorunu olduğunu asla anlayamazdınız. Yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı, sonra ziyarete gelen iki dedektifle sohbet etmek için doğruldu.

Ona getirdikleri şekerlemeleri ağzına attı ve bu hastane görevinin gerçekten göz kamaştırıcı olduğunu söyledi, bazı hemşireleri dapdaracık beyaz üniformaları içinde görmeliydiler.

Kendisini vuran çocuğa karşı herhangi bir kin beslemiyor gibiydi. Bunlar hep oyunun parçasıydı ona göre. Polislerin ayrılma vakti gelene kadar şekerlemeleri çiğnedi, konuşup durdu ve şakalar yaptı.

Ayrılmalarından hemen önce, üç taşaklı bir adamla ilgili bir fıkra anlatıyordu.

Bert Kling o gece hayli keyifli görünüyordu.

Üç cenaze töreni peşi sıra süratle birbirini izledi. Sıcak, klasik defin törenlerine meydan vermiyordu. Cenazeye katılanlar tabutların peşinden yürüyor, sürekli terliyorlardı. Pis pis sırtan, kötücül bir güneş yüzüne yılışık bir ifade takınmıştı ve normalde soğuk ve nemli olması gereken taze açılmış toprak, tabutları kuru ve cansız bir kayıtsızlıkla içine alıyordu.

Sahiller o hafta tıka basa dolmuştu. Mott's Adası'ndaki Calm's Point'te skor tutanlar, iki milyon dört yüz yetmiş bin kişilik rekor sayıda bir sörf sever kalabalığı' kaydetmişti. Polisin sorunları vardı. Polisin trafikle sorunu vardı çünkü külüstürüne atlayan kendisini yollara vurmuştu. Polisin yangın musluklarıyla sorunu vardı çünkü şehrin tüm çocukları yangın musluklarını açmakta, muslukların ağzına yassı kahve kutularını bastırarak oluşturdukları eğreti düşün altında kurdurmaktaydı. Polisin hırsızlıkla sorunu vardı çünkü insanlar pencereleri açık uyuyor; insanlar arabalarını kilitlemeden, pencereleri açık şekilde park ediyor; dükkân sahipleri hızlı geçen bir Pepsi Cola kamyonunu yakalamak için bir anlığına da olsa yolun karşısına geçiyorlardı. Polisin "yüzen bedenler"le sorunu vardı çünkü sıcaktan bezmiş, kavrulmuş vatan-

daşlar Isola'ya uzanan nehrin kirli sularında ferahlık arıyor, bunlardan bazıları orada boğulup kalırken bazıları da şişmiş bedenler ve pörtlemiş gözlerle çıkageliyorlardı.

Dix Nehri'ndeki Walker Adası'nda polisin mahkûmlarla sorunu vardı çünkü oradaki tutuklular havanın dayanılmaz derecede sıcak olduğuna karar vermiş, demir bardaklarını sıcak hücrelerinin terden ıslanmış parmaklıklarına güm güm vurmaktaydılar, polislerse yaygarayı dinliyor, gaz tüfeklerini kullanmak için sabırsızlanıyorlardı.

Polisin başında bin türlü problem vardı.

Carella kadının siyah giyinmeyeceğini umuyordu. Bunun saçma olduğunun farkındaydı ama. Kadınlar kocaları öldüğünde siyah giyinirlerdi zira.

Fakat Hank'la gece nöbeti saatlerinde bol bol sohbet ederlerdi ve Hank Alice'i pek çok kez yatakta giyindiği siyah geceliklerle tasvir etmişti. Ve Carella ne kadar çabalasa da, siyahın farklı anlamlarını birbirinden ayıramayacak gibiydi: Oysa siyah, baştan çıkarıcı şeffaf ve yumuşak bir giysi olarak da, solgun bir matem elbisesi olarak da karşına çıkabilirdi.

Alice Bush, Calm's Point'teki dairenin oturma odasında, tam karşısında oturmaktaydı. Pencere ardına kadar açtı ve Carella, Calm's Point Koleji kampüsünün göğün amansız, göz kamaştırıcı mavisini delen uzun gotik tarzdaki yapılarını pencereden görebiliyordu. Bush'la uzun yıllar birlikte çalışmıştı ama onun evine ilk kez geliyordu ve siyahlar içindeki Alice Bush'la karşılıklı oturması, Bush'un hatırasına karşı bir suçluluk duygusuna yol açıyordu.

Apartman dairesi hiç de Hank gibi bir adamdan beklenecek türden değildi. Hank büyük ve yontulmamıştı. Daire ise fırfırlı, kadın elinden çıkmış gibiydi. Hank'in bu odalarda kendini rahat hissettiğine inanmak zordu. Mobilyalara, ufak

tefek eşyalara göz gezdirdi, Hank'ın asla bacaklarını uzatamayacağı türden eşyalardı bunlar. Pencerelerdeki perdeler dantelli kumaştandı. Oturma odasının duvarları, beti benzi atmış bir sarıyla kaplıydı. Sehpaların süslü kıvrımları ve işlemeli desenleri vardı. Odanın köşelerinde ıvır zıvır bibloyla dolu raflar vardı, raflarda çitkırıldım camdan kedi köpek ve cüce heykelcikleri, üstünde fırırlı elbise, elinde dikkatle üflenmiş, incecik camdan bir çobandeğneğiyle küçük kız çocukları ve daha neler neler...

Oda, tüm bu daire, Carella'ya bir komedi oyunu için bil-hassa karman çorman tasarlanmış gibi görünüyordu. Edebiyat gününe bir sıhhi tesisatçı ne kadar uygunsuz kaçıyorsa Hank de bu eve o kadar uygunsuz kaçıyor olmalıydı.

Ama Bayan Bush değil.

Bayan Bush, içi pamukla kaplı açık yeşil bir ikili koltuğa kendisini bırakmıştı, uzun bacaklarını altına almış, yalınayaktı. Bayan Bush bu odaya aitti. Bu oda Bayan Bush için, kadınsılıkla tasarlanmıştı, Erkek Hayvan'ın Allah belasını versindi.

Siyah ipekten bir elbise giymişti. Alışılmadık derecede büyük göğüsleri ve inanılmaz derecede dar bir beli vardı. Kalça kemikleri geniş, kalçaları dolgundu, çocuk yapmak için tasarlanmış bir bedene sahip gibiydi ama her nasılsa o tiplere benzemiyordu. Onu hayatı doğururken hayal edemiyordu. Onu sadece Hank'ın tasvir ettiği gibi, baştan çıkaran kadın rolünde hayal edebiliyordu. Siyah ipek elbise bu fikri pekiştirmekteydi. Fırırlı oda da şüpheye yer bırakmıyordu. Burası Alice Bush'un tiyatro sahnesiydi.

Elbise dekolteli değildi. Olması da gerekmezdi.

Özellikle dar değildi, ama zaten böyle olması da gerekmezdi.

Pahalı bir şey değildi ama kadının vücuduna gayet iyi oturuyordu. Zaten ne giyse üzerine oturacağından Carella'nın

şüphesi yoktu. Eskiden Hank'in karısı olan bu kadının üzerinde patates çuvalı bile oldukça çekici görünürdü.

"Ben şimdi ne yapayım?" diye sordu Alice. "Karakoldaki yatakları mı toplayayım? Bir polisin dul karısı için olağan rutin budur, değil mi?"

"Hank herhangi bir sigorta bıraktı mı?" diye sordu Carella.

"Üzerine konuşmaya değmez. Sigorta polislere kolay kolay gelmez, değil mi? Ayrıca... Steve, o genç bir adamdı. Bunun olacağını kim düşünür? Kim başına böyle şeyler geleceğini düşünür?" Gözleri ardına kadar açıktı. Gözleri epey kahverengiydi, saçları sapsarıydı, teni lekesiz ve pürüzsüzdü. Alice güzel bir kadındı ve Carella onu bu şekilde düşünmekten hoşlanmıyordu. Onun hırpani ve perişan bir vaziyette olması gerekirdi. Bu derece canlı ve enfes görünmemeliydi. Kahretsin, bu odada adamı havasızlıktan boğan şey neydi? Kendini insan yiyen köpekbalıklarının çepeçevre kuşattığı tropik bir adada fora edilmiş memelerle çevrili, hayatta kalan son erkek gibi hissediyordu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Adanın adı Amazonya ya da öyle bir şeydi ve sadece kadınlar vardı, kendisiyse yaşayan son erkekti.

Oda ve Alice Bush.

Rahatsız edici, yapış yapış bir kadınsılık, her yanını sarmak için Carella'ya doğru uzanmıştı.

"Boş ver bunları, Steve," dedi Alice. "Bir içki al."

"Olur, alayım," diye cevap verdi.

Kadın ayağa kalktı, kalkarken kalçası açıldı, kadının bedenini kullanma tarzında edepsiz bir dalgınlık vardı. Bunu uzun zaman önce kabullenmişti kadın, Carella'nın tahminince. Baştan çıkarıcılığı onu artık hayrete düşürmüyordu. Bunu kabul etmişti, bununla yaşamayı öğrenmişti, artık başkaları hayret edecekti. Kalça kalçadır, neyin var senin! Alice Bush'ın kalçasını böyle özel kılan ne?

“Skoç?”

“Olur.”

“Bu durum sana nasıl hissettiriyor?” diye sordu kadın. Carella’nın karşısında, barda ayaktaıdı. Bir mankenin hafif-meşrep duruşuyla dikiliyordu, saçmaydı bu çünkü Carella’nın aklına manken deyince normalde hep ince narin bir beden ve tahta göğüsler gelirdi. Oysa bunların hiçbirı Alice Bush’a uymuyordu.

“Hangi durum?”

“Bir meslektaşının ve bir dostunun ölümünü soruşturmak.”

“Garip,” dedi Carella.

“Bahse girerim öyledir.”

“Sen durumu iyi idare ediyorsun,” dedi Carella.

“Öyle olmak zorunda,” dedi Alice kısaca.

“Neden?”

“Çünkü öyle yapmazsam paramparça olurum. O şimdi toprağın altında, Steve. İnleyip dövünmenin bana bir faydası olmayacak.”

“Öyle sanırım.”

“Yaşamaya devam etmemiz gerekiyor, değil mi? Sevdiğimiz birisi gitti, öylece pes edemeyiz, değil mi?”

“Evet,” diyerek onayladı Carella.

Adama doğru yürüdü ve içkisini uzattı. Parmakları bir an birbirine değdi. Carella kadına baktı. Yüzü tamamen art niyet-sizdi. Kazayla dokunmuştu, bu kesindi.

Kadın pencereye doğru yürüdü ve kolej binasına doğru baktı. “Onsuz burası ne kadar da ıssız,” dedi.

“Karakol da öyle,” dedi Carella, kendisine şaşırmıştı. Hank’e gerçekten bağı olduğunu daha önce fark etmemişti.

"Bir seyahate çıkmayı düşünüyorum," dedi Alice, "bana onu hatırlatan şeylerden uzaklaşmak için."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Carella.

"Ah, bilmiyorum," dedi Alice. "Şey gibi... dün gece şifonyerde onun tarağını gördüm, tarağın dişleri arasında onun sert vahşi kıvılcıklar vardı ve birdenbire onu, onun yabaniliğini hatırladım. O yabancı birisiydi, Steve." Kadın duraksadı. "Vahşi."

Kelime her nedense kulağa kadınsı geliyordu. Kelime, Hank'in çizmiş olduğu portreyi tekrar anımsattı, gerçek portreyse önünde, pencerenin kenarında ayakta durmaktaydı, şu adada etrafını çepeçevre kuşatan kadınsılığın portresi... Kadını suçlayamazdı, bunu biliyordu. O sadece kendi gibiydi, Alice Bush'tu, Kadın'dı. O yalnızca kaderin bir cilvesiydi, kadınlığı istemsizce bedenleştiren bir kız, öyle bir kız ki... lanet olsun!

"Onu yakalamaya ne kadar kaldı?" diye sordu kadın. Pencereden ayrıldı, ikili koltuğa kendini bıraktı. Zarif bir hareketle yapmamıştı bunu. Daha ziyade kedi gibiydi hareketleri. İkili koltuğa iri bir kedi gibi yayıldı, ardından bacaklarını tekrar altına aldı, o anda mırlamaya başlasa kimse şaşırmasdı.

Carella kadına şüpheli katil hakkında bildiklerini düşündükleri şeyleri anlattı. Alice başını salladı.

"Epey yol kat etmişsiniz," dedi.

"Bu çok doğru sayılmaz."

"Demek istediğim, eğer yarası için bir doktora giderse."

"Henüz gitmedi. Yüksek ihtimal gitmeyecek de. Muhtemelen yarasını kendi sardı."

"Kötü mü vurulmuş?"

"Görünüşe göre öyle. Ama yarada kurşun yok."

"Hank onu öldürmeliydi," dedi kadın. İlginçtir, kelimeler ağzından bir fenalık istermiş gibi çıkmamıştı. Kelimeler bir

çingiraklı yılanın ölümcül kudretini taşıyordu ama ifade edilmiş biçimleri onları zararsız kılıyordu.

“Evet,” diye onayladı Carella. “Öldürmeliydi.”

“Ama olmadı.”

“Evet, olmadı.”

“Sonraki adımınız ne?” diye sordu kadın.

“Ah, bilmiyorum. Kuzey Cinayet Masası bu cinayetler hususunda çıkmaza girdi, sanırım biz de öyle. Yine de ölçüp biçtiğimiz birkaç fikir var.”

“Bir ipucu mu?” diye sordu kadın.

“Hayır. Sadece fikirler.”

“Ne türden fikirler?”

“Canını sıkacak türden.”

“Benim kocam öldürüldü,” dedi Alice buz gibi bir sesle. “Katilinin bulunmasını sağlayabilecek herhangi bir şeyin canımı sıkacağını sanmıyorum.”

“Şey, bir şeylerden tam emin olmadan herhangi bir fikri ortaya dökmeyi tercih etmem.”

Alice gülümsedi. “O zaman durum farklı. İçkine hiç dokunmadın.”

Bardağı ağzına götürdü. Epey sert bir içkiydi.

“Vay canına!” dedi. “Alkolü hiç esirgememişsin.”

“Hank içkisini sert severdi,” dedi kadın. “O her şeyin sertini severdi.”

Ve açık açık günaha davet eden bir bedenin taleplerinin yön verdiği kişiliğinin ayrılmaz bir parçası gibi, Alice Bush yine kazara bir fitili ateşlemişti. Kadın aniden patlayacak ve binlerce meme, kalça ve uyluk parçasına ayrılıp bir Dali tablosu gibi her yere saçılacakmış gibi geliyordu Carella’ya.

“Ben artık gitsem iyi olacak,” dedi. “Tüm sabah boyunca içkimi yudumlayayım diye maaş vermiyorlar bana.”

"Biraz bekle," dedi kadın. "Bir fikrim var."

Kadına hızlıca bir baktı, sesinde çifte anlam olup olmadığından kuşkulandır gibi oldu. Ama yanılmıştı. Carella'ya yüzünü döndü ve tekrar pencereden dışarıya bakmaya başladı, yüzü ve bedeni profilden görünüyordu.

"Dinliyorum," dedi Carella.

"Bir polis düşmanı," diye cevap verdi kadın.

"Belki."

"Öyle olmalı. Yoksa kim anlamsızca üç kişiyi öldürür? Bir polis düşmanı olmalı, Steve. Kuzey Cinayet Masası böyle düşünmüyor mu?"

"Son birkaç gündür onlarla konuşmadım. Başlangıçta böyle düşündüklerini biliyorum."

"Şimdi ne düşünüyorlar?"

"Söylemesi zor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bir polis düşmanı belki de. Reardon ve Foster, evet, bir polis düşmanı olabilir. Ama Hank... Bilmiyorum."

"Seni anladığımdan emin değilim."

"Şey, Reardon ve Foster ortaklardı, bu yüzden belki bir serserinin onlara karşı hıncı beslediğini düşünebilirdik. Birlikte çalışıyorlardı... Belki ahmağın birini sınırlendirmişlerdir."

"Evet?"

"Ama Hank *asla* onlarla birlikte çalışmadı. Şey, belki *asla* değildir. Bir ihbar vesaire üzerine bir ya da iki kez olabilir. Fakat onlarla birlikte *asla* önemli bir tutuklama yapmadı. Kayıtlarımız öyle söylüyor."

"İlla kişisel bir kin olması gerektiğini kim söyledi, Steve? Belki de sadece manyağın biridir." Sinirlenmiş gibi görünüyordu. Carella kadının neden sinirlendiğini anlamadı çünkü şimdiye dek tamamen sakindi. Ama şimdi aniden göğsü inip

kalkmaya başlamıştı. "87. Bölge'deki tüm polisleri indirmeyi kafasına takmış, deli, kokuşmuş, sapkın bir ahmak. Kulağa zorlama mı geliyor?"

"Hayır, hiç de değil. Aslına bakarsan bölgedeki tüm akıl hastanelerini kontrol ettik, yakın zamanda salıverilmiş ve belki şeye dair bir öyküsü, şeye dair..." Kafasını salladı. Bilirsin işte, belki bir paranoyak olabileceğini düşündük, üniforma görünce çılgına dönen birisi. Tabii bu adamlar üniformalı değillerdi."

"Evet, değillerdi. Ne buldunuz?"

"Bir ipucu yakaladığımızı düşündük. Polislerden hoşlanmama öyküsü olan kimse yoktu ama Ordu'da başı subaylarla derde girmiş genç bir adam vardı. Yakın zamanda Bramlook'tan salıverilmişti, tedavisi tamamlandı diyorlardı ama bunun hiçbir önemi yoktur. Oradaki psikiyatlara gidip sorduk, adamın hastalığının asla bir şiddet eylemine yol açmayacağını, hemen hiç taşkınlık çıkarmadığını söylediler."

"Ve siz de peşini bıraktınız, öyle mi?"

"Hayır, çocuğu daha sonra yokladık. Zararsızdı. Uzun bir şahit listesi vardı."

"Başka kimler soruşturuldu?"

"Yeraltındaki muhbirlerimizin ağzını aradık. Bir çete işi olabileceğini düşündük, bir serseri, onu engellemek için yaptığımız bir şeyden dolayı kin besliyor ve bizim hiç de görünüşümüz kadar güçlü olmadığımızı göstermek istiyor olabildi. Bir kutu mermi alır ve sırayla haddimize bildirmeye başlar. Fakat şimdiye dek böyle bir mevzu duyulmadı ve yeraltı hesaplaşması öyle sessiz sedasız bir şey değildir."

"Başka?"

"Bütün sabah FBI fotoğraflarıyla boğuştum. Tanrım, yaptığımız olası tanıma kaç kişinin uyduğunu tahmin bile edemezsin." Viskisinden bir yudum aldı. Alice'in yanında biraz

daha rahat hissetmeye başlamıştı. Belki neticede o kadar da kadınsı değildi. Veya belki de dumura uğratan kadınlığı ancak kısa bir süre etki yaratıyordu. Her ne idiye, oda şimdi daha az üzerine geliyordu.

“Bir şey çıktı mı? Fotoğraflardan yani?”

“Henüz çıkmadı. Yarısi kodeste zaten, kalanları da memleketin her yanına dağılmış durumda. Görüyorsun, bu kahrolası... şey...”

“Ne oldu?”

“Katil bu adamların polis olduğunu nereden biliyordu? Hepsi de sivil giyimliydi. Onlarla daha önce temas kurmamışsa, nereden bilebilir ki?”

“Evet, doğru.”

“Belki karakolun karşısında park halindeki bir arabada oturdu ve girip çıkan herkesi gözetledi. Eğer bunu bir süre yapmışsa, orada kimin çalışıp kimin çalışmadığını öğrenmiştir.”

“Öyle yapmış olabilir,” dedi Alice düşünceli bir biçimde. “Evet, bu olabilir.” Bilinçsizce bacak bacak üstüne attı. Carella başını çevirdi.

“Fakat bu teoriye karşı bazı şeyler de var,” dedi Carella. “Davayı piç eden de tam olarak bu.” Kelime ağzından öylece çıkıvermişti, kaygılı bir bakış fırlattı. Alice Bush küfrü umursamamış görünüyordu. Muhtemelen Hank’ten yeterince duymuştu. Hâlâ bacak bacak üstüne atmış vaziyetteydi. Çok güzel bacakları vardı. Eteği tuhaf biçimde kıvrılmıştı. Tekrar başını çevirdi.

“Eğer biri karakolu gözetleseydi onu fark ederdik. Yani, kimin orada çalıştığını, kimin ziyaretçi olduğunu anlayacak kadar uzun gözetleseydi diyorum... bu çok zaman alır. Bu durumda mutlaka yerini belirlerdik.”

“Tabii eğer saklanmamışsa.”

“Karakolun karşısında hiç bina yok. Sadece park var.”

“Parkın içinde bir yerde olabilirdi... elinde bir dürbünle, belki.”

“Elbette. Fakat o zaman dedektifleri devriye polislerinden nasıl ayırabildi?”

“Ne?”

“Üç dedektifi öldürdü. Belki şans eseri idi. Ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Peki, öyleyse, lanet herif dedektifleri devriye polislerinden nasıl ayırabildi?”

“Çok basit,” dedi Alice. “Gözetlediğini varsayarsak, karakola gelen adamları gördü, devriye bölgelerine gitmek için toplandıklarında onları tekrar gördü. Bu sefer üstlerinde üniforma vardı. Devriye polislerinden söz ediyorum.”

“Evet, sanırım.” Carella içkisinden irice bir yudum aldı. Alice ikili koltukta kıpırdandı.

“Çok sıcak,” dedi.

Carella kadına bakmadı. Baksa bakışlarının aşağılara kayacağını biliyordu ve Alice’in bilmeden dikkatsizce gösterdiklerini görmek istemiyordu.

“Bu sıcaklığın soruşturmaya yararı olacağını sanmıyorum,” dedi kadın.

“Bu sıcaklığın hiçbir şeye yararı olmaz.”

“Sen gider gitmez üstümü değiştirip şort ve askılı bluz giyeceğim.”

“Bir şey ima ettin sanırım,” dedi Carella.

“Hayır, şey demek istemedim... Ah tanrım, Steve, daha uzun kalacağını düşünseydim üstümü şimdi değiştirirdim. Sadece biraz sonra gideceğini düşündüm. Yani...” Eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. “İlahi.”

“Gidiyordum zaten, Alice. İncelemem gereken bir sürü fotoğraf var.” Ayağa kalktı. “İçki için teşekkürler.” Kadının kal-

kışını beklemeden kapıya doğru yürüdü, bacaklarını tekrar görmek istemiyordu.

Kadın kapıda Carella'nın elini kavradı. Eli etli, tutuşu sıkı ve samimiydi. El sıkıştılar.

"İyi şanslar, Steve. Eğer yardım edebileceğim bir şey olursa..."

"Sana bildiririz. Tekrar teşekkürler."

Daireden ayrılarak caddeye indi. Sokak epey sıcaktı.

Tuhaftır, kendini birinin koynuna girmiş gibi hissediyordu.

Herhangi birinin.

“İşte gerçek bir yakışıklı,” dedi Hal Willis. Hal Willis, Carella’nın bugüne dek tanıdığı gerçekten küçük tek dedektifti. Boyu minimum boy sınırı olan 1,72’yi geçiyordu elbette, ama ucu ucuna. Ve kısımdaki diğer dedektiflerin heybetli gövdelelerinin aksine, sert polislerden ziyade baletlere benzerdi. O da sert bir polisti şüphesiz. İnce yapılı, ince suratlıydı ve karınca-ezmez gibi görünürdü ama Hal Willis’le kapışan biri bu zevki tekrar yaşamak istemezdi. Hal Willis bir judo ustasıydı.

Hal Willis elinizi sıkarken aynı anda ve tek hamlede bel-kemiğinizi kırabilirdi. Hal Willis’e karşı özenli olmazsanız, kendinizi başparmağınızı ona kaptırmış acılar içinde kıvranırken bulabilirdiniz. Göstermeniz gereken özenden daha azını gösterseniz dahi kendinizi bir rugby maçına ya da bir dev dalga sörfüne şiddetle savrulmuş şekilde bulabilirdiniz. Çelme takma, sırttan atma, kalçadan yuvarlama; tüm bunlar, yüzünde parlayan kahverengi gözleri kadar Hal Willis’in kişiliğinin bir parçasıydılar.

O gözler şimdi bir FBI fotoğrafına neşeyle bakmaktaydı, fotoğrafı Carella’nın masasına doğru fırlattı.

Fotoğraf harbinden de “gerçek bir yakışıklı”ya aitti. Adamın burnu en az dört yerden kırık. Sol yanağında boydan

boya bir yara izi vardı. Yaralı doku gözlerini kapatıyordu. Kulakları dayaktan şişmişti ve ağzında hiç diş yok gibiydi. Adı da pek tabii "Güzel Çocuk Krajak" idi.

"Bir taşbebek," dedi Carella. "Bunu bize gönderseler ya?"

"Koyu saçlar, 1,87 boy, seksen üç kilo ağırlık. Karanlık ve ıssız bir gecede bununla karşılaşmak ister miydin?"

"İstemezdim. Kentte mi?"

"Los Angeles'ta," dedi Willis.

"O zaman onu bulma işini Joe Friday'e bırakmalıyız," diye patlattı espriyi Carella.

"Yak bi' Chesterfield," diyerek karşıladı onu Willis. "Polis kuşatmalarında içilen tek sigara."

Carella kahkahayı bastı. Telefon çaldı. Willis ahizeyi kaldırdı.

"87. Bölge Ekip Odası," dedi. "Ben Dedektif Willis."

Carella ona baktı.

"Ne?" dedi Willis. "Bana adresi ver." Not defterine hızlıca bir şeyler karaladı. "Tutun onu orada, hemen geliyoruz." Telefonu kapattı, masanın çekmecesini açtı, beylik tabancasını kılıfıyla birlikte aldı.

"Ne oldu?" diye sordu Carella.

"35 Kuzey'de bir doktor. Muayenehanesine sol omzunda kurşun yarası olan bir adam gelmiş."

Carella ve Willis oraya vardıklarında, kâgir evin önünde bir ekip arabası park halindeydi.

"Çaylaklar bizden önce damlamış," dedi Willis.

"Onu yakalamışlardır inşallah," diye cevap verdi Carella, bunu dua eder gibi söylemişti. Kapıdaki levhada şöyle yazıyordu: "DOKTOR İÇERİDE. ZİLİ ÇALINIZ VE LÜTFEN OTURUNUZ."

"Nereye oturalım?" diye sordu Willis. "Kapı eşiğine mi?"

Zili çaldılar, kapı açıldı, muayenehaneye girdiler. Muayenehane, kâgir evin sokağa bakan yüzündeki küçük avluda

bulunmaktaydı. Bir devriye polisi, uzun deri koltuğa oturmuş, *Esquire*'in son sayısını okumaktaydı. Dedektifler içeriye girdiğinde dergiyi kapattı ve "Devriye Polisi Curtis, efendim," dedi.

"Doktor nerede?" diye sordu Carella.

"İçeride, efendim. Country ona bazı sorular soruyor."

"Country kim?"

"Ortağım, efendim."

"Hadi ama," dedi Willis. Carella'yla birlikte doktorun muayenehanesine girdiler. Elektrik çarpmış gibi siyah saçlara sahip, fasulye sıırığı gibi uzun bir oğlan olan Country, ikisi içeri girdiklerinde dikkat kesildi.

"Güle güle, Country," dedi Willis kuru bir sesle. Devriye polisi yavaşça kapıya doğru yöneldi, dışarı çıktı.

"Dr. Russell mı?" diye soru Willis.

"Evet," diye cevap verdi Dr. Russell. Ellili yaşlarındaydı ama yaşını yalanlayan gümüşî beyaz saçları vardı. Bir telefon direği kadar dümdüz durmaktaydı, omuzları genişti, beyaz muayene gömleğiyle kusursuz görünüyordu. Yakışıklı bir adamdı ve işinin eri olduğu izlenimini veriyordu. Carella'ya öyle geldi ki bir kasap olsaydı da kalbini yarıp çıkarması için bu adama güvenebilirdi.

"Nerede o?"

"Gitti," dedi Dr. Russell.

"Nasıl..."

"Yarayı görür görmez sizi aradım. Kendisinden izin istedim, özel odama gittim ve telefon ettim. Geri döndüğümde gitmişti."

"Ha siktir," dedi Willis. "Bize her şeyi baştan anlatır mısın, doktor?"

"Tabii ki. O geleli... şey, otuz dakikadan fazla olmadı. Muayenehane boştu, günün bu vaktinde bu tuhaf bir durumdu ama ufak tefek rahatsızlıkları olan insanların kendilerini

sahil kenarında tedavi ettiklerini düşündüm.” Hızlıca gülümsemi. “Av tüfeğini temizlerken kendi kendini vurduğunu söyledi. Onu muayene odasına aldım –ki o burası oluyor, beyler– ve ona gömleğini çıkarmasını söyledim. Öyle de yaptı.”

“Sonra ne oldu?”

“Yarayı muayene ettim. Ona kazanın ne zaman olduğunu sordum. Daha biraz önce sabahleyin olduğunu söyledi. Yalan söylediğini hemen anladım. Taze bir yara değildi çünkü. Şimdiden epey iltihaplanmıştı. İşte o zaman gazete haberlerini hatırladım.”

“Polis katili hakkındaki haberleri mi?”

“Evet. Tabancayla bel hizasının üstünden yaralanan bir adam hakkında bir şeyler okuduğumu anımsadım. O zaman adamdan izin isteyerek sizi aradım.”

“Kesinlikle bir tabanca yarasıydı, değil mi?”

“Hiç şüphem yok. Pansuman yapılmıştı ama berbat durumdaydı. Çok yakından bakmadım, anlarsınız ya, çünkü hemen telefon etmeye koştum. Fakat bana öyle geliyor ki dezenfektan olarak iyodin kullanılmıştı.”

“İyodin mi?”

“Evet.”

“Fakat yara yine de iltihaplanmıştı, öyle mi?”

“Ah, kesinlikle. Adam er geç başka bir doktora gitmek zorunda kalacak.”

“Adam neye benziyordu?”

“Şey, nereden başlamalıyım?”

“Kaç yaşlarındaydı?”

“Otuz beş ya da o civar.”

“Boy?”

“1,80’in biraz üzerinde, diyebilirim.”

“Ağırlık?”

“Seksen beş kilo civarı.”

"Siyah saçlı mı?" diye sordu Willis.

"Evet."

"Göz rengi?"

"Kahve."

"Herhangi bir yara izi, doğum lekesi ya da başka bir belirgin iz var mıydı?"

"Yüzü fena halde tırmalanmıştı."

"Herhangi bir yere dokundu mu?"

"Hayır. Bekleyin, evet."

"Ne?"

"Şuradaki ameliyat masasına oturmasını söylemiştim. Yarayı incelemeye başladığımda irkildi ve masanın ayakucundaki metal destekleri sıkıca kavradı."

"Bu iş nihayet bitiyor galiba, Hal," dedi Carella.

"Tanrım, öyle görünüyor. Ne giyiyordu, Dr. Russell?"

"Siyah."

"Siyah ceket mi?"

"Evet."

"Gömleği ne renkti?"

"Beyaz. Yaranın olduğu yer lekelenmişti."

"Kravat?"

"Çizgili bir kravat. Altın sarısı ve siyah."

"Kravat tokası?"

"Evet. Özel olarak tasarlanmış türden."

"Ne tür?"

"Bir borazan? Ona benzer bir şey."

"Trompet, av borusu ya da bereket boynuzu gibi bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Ayrıntılı bakamadım. Sadece alışılmadık türden bir toka olduğu için aklımda kalmış. Soyunurken gözüme çarpmıştı."

“Ayakkabıları ne renkti?”

“Siyah.”

“Tıraşlı mıydı?”

“Evet. Yani, sakalı olup olmadığını soruyorsunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Tamam o zaman, evet, sinekkaydı tıraşlıydı. Ama yine de tıraşa ihtiyacı var gibiydi.”

“A-ha. Herhangi bir yüzük takmış mıydı?”

“Gözüme çarpmadı.”

“Fanila?”

“Fanila yoktu.”

“Bu sıcakta onu suçlayamam. Telefonunuzu kullanabilir miyim, doktor?”

“Dilediğiniz gibi kullanın. O adam olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Umarım öyledir,” dedi Willis. “Tanrım, umarım öyledir.”

İnsanlar gergin olduklarında terlerler, hava sıcaklığı otuzlu derecelerde olmasa dahi.

Parmak uçlarında ter gözenekleri vardır ve bunlardan salgılanan maddenin yüzde 98.5’i su, yüzde 0.5 ilâ 1.5’i katı maddedir. Bu katı maddenin yaklaşık üçte biri inorganik madde – esasen su– olarak, üçte ikisi de üre, albümin ve formik, bütirik ve asetik asit gibi organik maddeler olarak ayrışır. Bir insanın parmak uçlarından çıkan salgya ise toz, kir ve yağ bulaşır.

Ter, o anda kendisine bulaşan ne varsa onlarla karışarak, insanın dokunduğu her yere ince tabaka halinde bir iz bırakır.

Katil şüphelisi, Dr. Russell’in muayenehanesindeki metal desteklerin pürüzsüz krom yüzeyine dokunmuştu.

Olay yeri ekibi, özel bir siyah tozu parmak izlerinin olabileceği yerlere sürdü. Fazla toz bir kâğıt parçasıyla aşağıya süpürüldü. İzler, bir devekuşu tüyüyle yavaşça fırçalandı. Sonra da fotoğraflandılar.

Şüphelinin metal desteklerin üst yüzeyine bastığı her bir elinden iki sağlam başparmak izi vardı. Metal desteklerin alt yüzlerinde ise şüphelinin sıkıca kavraması sonucu oluşmuş iki tane sağlam ikinci boğum izi vardı.

Parmak izleri Teşhis Büro'ya gönderildi. Dosyalar baştanbaşa araştırmaya tâbi tutuldu. Araştırma sonuçsuz kalınca parmak izleri FBI'a gönderildi, dedektifler de arkalarına yaslanıp beklemeye başladılar.

Bu arada bir polis ressamı Dr. Russell'ı görmeye gitti. Dr. Russell'ın yaptığı tasviri dinleyerek şüphelinin bir resmini yapmaya başladı. Dr. Russell'ın söyledikleri uyarınca düzeltmeler yapıyordu: "hayır, burun biraz daha uzun; evet, bu daha iyi. Dudağına küçük bir kıvrım vermeye çalışın, evet, evet, işte bu." Ve nihayet Dr. Russell'ın muayene ettiği adama dair hatırladıklarıyla benzeşen bir çizim ortaya çıktı. Resim şehrin tüm gazetelerine ve bölgedeki tüm televizyon istasyonlarına gönderildi, yanına ayrıca aranan adama dair sözlü bir açıklama da eklenmişti.

Tüm bunlar olurken dedektifler FBI raporunu bekliyorlardı. Sonraki gün de beklemeye devam ettiler.

Willis, sabah baskılarından birinin baş sayfasındaki çizime gözlerini dikmişti.

Manşet kapkara haykırmaktaydı: BU ADAMI GÖREN VAR MI?

"Fena görünmüyor," dedi Willis.

"Güzel Çocuk Krajak," dedi Carella.

"Yo, ben ciddiylim."

"Yakışıklı olabilir ama orospu çocuğunun teki," dedi Carella. "Umarım yakayı ele verir."

"Kuvvetle muhtemel," dedi Willis kuru bir sesle.

"Lanet olası FBI raporu nerede kaldı?" dedi Carella burundan soluyarak. Sabahtan beri katili tanıdığını bildiren vatandaşların ihbarlarını yanıtlamaktaydı. Her bir ihbar kontrol ediliyordu kuşkusuz, fakat bunların hepsi doğruysa adam

aynı anda şehrin her yerinde görülmüş demektir. "Bence federal ajanların hızlı olmaları gerekir."

"Öyleler," dedi Willis.

"Gidip bir Komiser'e sorayım."

"Tamam," dedi Willis.

Carella Komiser'in kapısına yöneldi. Kapıyı çalması üzerine Byrnes içeriden seslendi, "Gel." Carella ofise girdi. Byrnes telefonla konuşuyordu. Carella'ya oturmasını işaret etti. Sonra başını salladı ve "Ama Harriet, ben bunda yanlış bir şey göremiyorum," dedi.

Sonra sabırla dinledi.

"Evet, ama..."

Carella pencereye gitti, dışarıdaki parka baktı.

"Hayır, bunun için herhangi bir sebep göremi..."

Evlilik işte, diye düşündü Carella. Ve sonra Teddy'yi düşündü. Bizimki böyle olmayacak.

"Harriet, izin ver gitsin," dedi Byrnes. "O iyi bir çocuk, başını belaya sokmaz. Bak, Tanrı aşkına inan bana, orası sadece bir lunapark."

Byrnes sabırla iç geçirdi.

"Tamam, o zaman." Dinlemeye devam etti. "Henüz belli değil, tatlım. Bir FBI raporunu bekliyoruz. Eve geleceğim vakit seni arayacağım. Hayır, özel bir durum yok. Lanet hava yemek yemek için çok sıcak. Evet, canım, hoşça kal."

Ahizeyi indirdi. Carella pencereden döndü.

"Kadınlar," dedi Byrnes huysuz bir edayla. "Bizim oğlan bazı arkadaşlarıyla birlikte Jollyland'e gitmek istiyor. Hanım gitmemesi gerektiğini düşünüyor. Haftanın ortasında niçin oraya gitmek istiyor ki, diyor. Bu tür yerlerde birbirleriyle kavgaya tutuşan oğlanlar hakkında gazete haberleri okumuş. Tanrı aşkına, sadece bir lunapark. Çocuk on yedi yaşında."

Carella başıyla onayladı.

"Her dakika izlenirsen kendini mahkûm gibi hissedersin. Tamam, diyelim ki orada bir kavga patlak verdi. Larry beladan uzak durmayı bilmiyor mu? O iyi bir çocuk. Sen de gördün onu, değil mi, Steve?"

"Evet," dedi Carella. "Gayet akli başında görünüyordu."

"İşte, Harriet'e tam da bunu anlatmaya çalışıyorum. Allah kahretsin! Bu kadınlar çocuklarla göbek bağlarını asla kesmiyorlar. Bir kadın tarafından dünyaya getiriliyoruz, sonra vakti gelince dönüp başka bir kadına gidiyoruz."

Carella gülümsedi. "Bu bir komplo," dedi.

"Bazen ben de öyle düşünüyorum," dedi Byrnes. "Ama onlarsız da ne yapardık, ha?" Başını üzüntüyle salladı, işte bir toplum yapısının dudaksı kıvrımlarına kısıvrak sıkışmış bir adam...

"Federallerden haber var mı?" diye sordu Carella.

"Hayır, henüz yok. Tanrım, sona ermesi için dua ediyorum."

"Mmmm."

"Bunu hak ediyoruz, değil mi?" diye sordu Byrnes. "Bu davanın üzerinde eşşekler gibi çalıştık. Bir şanslı hak ediyoruz."

Kapı çalındı.

"Gel," dedi Byrnes.

Willis elinde bir zarfla odaya girdi. "Şimdi geldi, efendim," dedi.

"FBI mı?"

"Evet."

Byrnes zarfı aldı. Aceleyle yırtıp açtı ve içindeki katli kâğıdı eline aldı.

"Kahretsin!" diye püskürdü. "Allah belasını versin!"

"Kötü mü?"

"Adamın hakkında hiçbir şey yok," diye bağırdı Byrnes. "Kahretsin! Allah cezasını versin!"

“Ordu kayıtlarında da mı yok?”

“Hiçbir yerde yok. Orospu çocuğu muhtemelen çürüğe çıkarılmış!”

“Bu herif hakkında *her şeyi* biliyoruz,” dedi Willis hararetle, odayı arşınlamaya başlamıştı. “Neye benzediğini biliyoruz, boyunu, kilosunu, kan grubunu, en son ne zaman saç tıraşı olduğunu, göt deliğinin boyutlarını bile biliyoruz!” Yumruğunu eline vurdu. “Tek bilmediğimiz, lanet olası herifin kim olduğu! Kim bu herif, lanet olsun, kim bu herif?”

Bu soruya ne Carella ne de Byrnes cevap verebildi.

O gece, Miguel Aretta adlı bir oğlan ıslahevine yatırıldı. Groverlar sürüsünün kayıp oğlanlarından biriydi. Bert Kling’i zımbalayanın bu Miguel denen oğlan olduğunun anlaşılması uzun sürmedi.

Miguel, Kling’in vurulduğu o gece evyapımı bir silah taşıyordu. Rafael “Rip” Desanga adlı kıdemli Grover, süslü bir herifin etrafta sorular sorduğunu oğlanlara bildirdiğinde, Miguel de onlarla birlikte bu süslü herife dersini vermeye gitti.

Fakat o süslü herif –ya da bu salakların o süslü herif sandıkları adam– barın dışında silah çekti. Miguel bunun üzerine cebinden emaneti çıkardı ve adamı vurdu.

O süslü herif elbette ki Bert Kling değildi. Her şey olup bitikten sonra, onun bir polis olduğu anlaşılmıştı. Bu yüzden Miguel Aretta şimdi ıslahevindeydi ve oradaki insanlar, çocuk mahkemesinde boy gösterdiğinde davasını takdim edebilmek için onun neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyorlardı.

Miguel Aretta on beş yaşındaydı. Daha iyi bir şey yapmayı bilmediği varsayılabilirdi.

Oysa *gerçek* süslü herif, yani Cliff Savage namlı muhabir, otuz yedi yaşındaydı ve daha iyisini yapmayı bilmesi gerekirdi.

Ama yapmadı.

Ertesi gün öğleden sonra saat 4:00'de karakoldan ayrıldığında Carella'yı dışarıda Savage bekliyordu.

Dupioni ipek bir takım ve altın rengi bir kravat giymişti, kahverengi hasır şapkası açık sarı şeritliydi. "Merhaba," dedi, binarın yanından doğru yaklaşıarak.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Carella.

"Dedektifsiniz, değil mi?"

"Eğer bir şikâyetiniz varsa," dedi Carella, "nöbetçi memuru görün. Ben eve gidiyorum."

"Benim adım Savage."

"Ah," dedi Carella. Muhabiri hoşnutsuzca süzdü.

"Siz de mi o derneğe üyesiniz?" diye sordu Savage.

"Ne derneği?"

"Savage'ı Sevmeyenler Derneği. Eeta Piecea Cliff."

"Ben Phi Beta Kappa üyesiyim," dedi Carella.

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Arabasına doğru yürümeye başladı. Savage da hemen ardına takıldı.

"Siz de mi bana kızgınsınız, demek istemiştım," dedi Savage.

“Burnunu yanlış yerlere soktun,” diye cevap verdi Carella. “Bu yaptığın yüzünden bir polis hastanede, bir çocuk da ıslahevinde yargılanmayı bekliyor. Ne yapmamı bekliyorsun, sana madalya mı takayım?”

“Eğer bir çocuk birisini vurmuşsa, başına gelen her şeyi hak eder.”

“Eğer biri gelip olmadık yerlere burnunu sokmasaydı belki de kimseyi vurmuyacaktı.”

“Ben bir gazeteciyim. Benim işim olayları bir araya getirmek.”

“Bu yeniyetmelerin ölümlerden sorumlu olma ihtimali hakkında daha önce komiserle konuşmuşsun, bana kendisi söyledi. Sana böyle bir ihtimalin hemen hiç olmadığını söylemiş. Peki, sen ne yaptın? Gittin, pişmiş aşı su kattın. Kling öldürülebilirdi, anlamıyor musun?”

“Ama öldürülmedi. Diğer türlü *ben* öldürülebilirdim, buna ne dersin?” dedi Savage.

Carella yorum yapmadı.

“Eğer insanlar basınla işbirliği yaparlarsa...”

Carella yürümeyi kesti. “Bana bak,” dedi, “sen bu mahallede ne geziyorsun? Belanı mı arıyorsun? Eğer Groverlar’dan herhangi biri seni fark ederse burada kıyamet kopar. Neden gazetene geri dönüp şehrin çöp sorunu üzerine bir yazı yazmıyorsun?”

“Yaptığın şaka hiç...”

“Komik olmaya çalışmıyorum,” dedi Carella, “seninle tartışmaktan da hoşlanıyor değilim. Mesaim henüz bitti. Banyo yapmak için eve gidiyorum, sonra da nişanlımla randevum var. Görev tanımım gereği haftanın her günü, günün yirmi-dört saati görev başındayım ama ne mutlu ki bana, görev tanımım şehirde başıboş dolaşan her acemi muhabirin gönlünü eğlemeyi kapsamıyor.”

“Acemi mi?” Savage gerçekten alınmıştı. “bak, beni dinle...”

“Benden ne halt istiyorsun?” diye sordu Carella.

“Cinayetleri tartışmak istiyorum.”

“Ben istemiyorum.”

“Neden?”

“Tanrım, tam bir parazitsin, değil mi?”

“Ben bir muhabirim, hem de iyi cinsinden. Neden benimle cinayetler hakkında konuşmak istemiyorsun?”

“Ne hakkında konuştuğumu anlayan birisiyle konuşmaya daima hazırım.”

“Ben iyi bir dinleyiciyimdir,” dedi Savage.

“Elbette. Bir de Rip Desanga’ya kulak verelim.”

“Tamam, bir hata yaptım, bunu itiraf etmeye hazırım. Katilin çocuklar olduğunu düşünmüştüm, değilmiş. Şimdi bir yetişkin olduğunu biliyoruz. Hakkında başka neler biliyoruz? Bunu niçin yaptığını biliyor muyuz?”

“Eve kadar tüm yol boyunca beni mi takip edeceksin?”

“Sana bir içki ısmarlamayı tercih ederim,” dedi Savage. Carella’ya beklenti içinde baktı. Carella teklifi kafasında şöyle bir tarttı.

“Tamam,” dedi.

Savage elini uzattı. “Arkadaşlarım bana Cliff derler. Ben sizin adınızı bilmiyorum.”

“Steve Carella.”

Tokalaştılar. “Tanıştığımıza memnun oldum. Gelin, birer içki içelim.”

Bar havalandırmalıydı, dışarının bunaltıcı sıcağından kaçmak için iyi bir sığınaktı. İçkilerini ısmarladılar ve soldaki duvarın oradaki masaya karşılıklı oturdular.

“Bilmek istediğim tek şey,” dedi Savage, “sizin ne düşündüğünüz.”

“Şahsi görüşüm mü, yoksa departmanın görüşü mü?”

“Sizinki, tabii ki. Sizden departman adına konuşmanızı bekleyemem.”

“Bu yayımlanacak mı?” diye sordu Carella.

“Tanrım, hayır. Sadece meseleye dair fikir edinmeye çalışıyorum. Bu iş bittiğinde zaten bol bol bilgi ortaya saçılacak. İyi bir iş çıkarmak için soruşturmanın her safhasına aşina olmak istiyorum.”

“Polis soruşturmasının tüm safhalarını anlamak, meslekten olmayan birisi için biraz zor olabilir,” dedi Carella.

“Kuşkusuz, kuşkusuz. Ama en azından bana fikrinizi anlatabilirsiniz.”

“Elbette. Yayımlanmayacağına dair söz ver.”

“Namus sözü,” dedi Savage.

“Departman, şan şöhrat peşinde koşan polisleri pek sevm...”

“Konuştuklarımızın hiçbirisi basılmayacak,” dedi Savage. “İnanın bana.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Araçlar tamam, fırsatımız da var,” dedi Savage. “Peki, gerekçe ne?”

“Şehirdeki her polis bu sorunun cevabını bilmek isterdi,” dedi Carella.

“Belki çılgının teki.”

“Belki.”

“Siz öyle düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Evet. Bazılarımız böyle düşünüyor. Ben değil.”

“Neden?”

“Öyle işte.”

“Bir sebebiniz var mı?”

“Hayır, sadece bir sezgi. Bir dava üzerinde uzun zaman çalıştığınızda o dava hakkında bazı sezgiler geliştirmeye baş-

larsınız. Sadece bunun bir manyağın işi olduğuna inanasım gelmiyor.”

“Neye inanıyorsunuz?”

“Şey, birkaç fikrim var.”

“Ne gibi?”

“Şimdi burada söylememeyi tercih ederim.”

“E, hadi ama, Steve.”

“Bak, polislik işi diğer işlere çok benzer, suçla uğraşmıyor olmamız dışında. Eğer bir ticaret işi yürütüyorsan belirli sezgilerle hareket edersin, bazılarını da göz ardı edersin. Bizim işte de böyle. Eğer bir sezgiye sahipsen, bundan emin olana kadar milyon dolarlık bir anlaşmaya imza atmazsın.”

“O halde emin olmak istediğin bir sezgin var, öyle mi?”

“Bir sezgi bile değil. Sadece bir fikir.”

“Ne tür bir fikir?”

“Gerekçe hakkında.”

“Gerekçe ne?”

Carella gülümsedi. “İnatçı serserinin tekisin, değil mi?”

“Ben iyi bir gazeteciyim. Sana daha önce söylemiştim.”

“Tamam, meseleye şöyle bakalım. Bu adamlar polis. Üçü de peş peşe öldürülüyor. Buradan otomatik olarak ne sonuç çıkar?”

“Polisleri sevmeyen birisi var.”

“Doğru. Bir polis düşmanı.”

“Ee?”

“Bu adamların üniformalarını çıkar. Şimdi ne var elimizde?”

“Üniforma giymiyorlardı ki. Hiçbiri üniformalı polis değildi.”

“Biliyorum. Mecazen söyledim. Yani, onları sıradan yurttaşlara çevir. Polis değil. Şimdi ne oldu? Katil kesinlikle bir polis düşmanı değil.”

“Ama onlar polis *idiler*.”

“Önce birer adamdılar. Polis olmaları sadece tesadüfî ve talî bir durum.”

“Öyleyse sen, polis olmalarının öldürülmeleriyle ilişkili olmadığını düşünüyorsun.”

“Belki. Bunu biraz eşelemek istiyorum.”

“Seni anladığımdan emin değilim.”

“İşte bu,” dedi Carella. “Bu adamları iyi tanıyoruz, bu adamlarla her gün beraber çalışıyoruz. Polisler. Onları polisler olarak tanıyoruz. Onları birer *adam* olarak tanımıyoruz. Belki de polis oldukları için değil de belirli adamlar oldukları için öldürüldüler.”

“İlginç,” dedi Savage.

“Bu, onların şahsî hayatlarını eşelemek anlamına geliyor. Bu hiç eğlenceli olmayacak çünkü en temiz hayatlar dahi kirli çamaşırlar barındırır ve cinayet bunları ortaya saçmanın sıradışı bir yoludur.”

“Yani diyorsun ki, örneğin...” Savage duraksadı. “Şey, diyelim ki Reardon başka bir hatunla oynaşıyordu veya Foster bir ganyan bahisçisiydi veyahut da Bush bir şantajcıya para kaptırıyordu falan.”

“Ana fikir bu, evet.”

“Ve bir biçimde, bu birbirinden ayrı olarak yapıp ettikleri şeyler, farklı sebeplerden dolayı üçünün de ölmesini isteyen birisiyle bağlantılıydı. Bunu mu diyorsun?”

“Bu dediğin çok karmaşık,” dedi Carella. “Ölümlerin böyle karmaşık biçimde birbirine bağlı olduğunu sanmıyorum.”

“Ama her üç polisi de aynı kişinin öldürdüğünü biliyoruz.”

“Evet, bundan kesinlikle eminiz.”

“Öyleyse cinayetler birbiriyle bağlantılı.”

“Evet, şüphesiz öyle. Fakat belki de...” Carella omzunu silkti. “Bunu seninle tartışmak zor çünkü ben de ne dediğimi bildiğimden emin değilim. Bir fikrim var, hepsi o. Cinayetin gerekçesi, bu adamların kuşandıkları zırhlardan daha derine gidiyor olabilir, fikir bu.”

“Anlıyorum.” Savage iç geçirdi. “Şey, bu şehirdeki her polisin bu olayın nasıl çözüleceğine dair fikirlere sahip olduğu bilgisiyle kendini avutabilirsin.”

Carella başını salladı, Savage’ın dediklerini tam olarak anlamamıştı ama onunla uzun bir tartışmaya girme niyetinde değildi. Saatine göz attı.

“Birazdan kalkmam gerekecek,” dedi. “Bir randevum var.”

“Kız arkadaşınla mı?”

“Evet.”

“Adı ne?”

“Teddy. Şey, aslında Theodora.”

“Theodora ne?”

“Franklin.”

“Güzel,” dedi Savage. “Ciddi bir şey mi?”

“İlk günden beri.”

“Bu fikirlerin,” dedi Savage. “Cinayetin gerekçesine dair olanlar. Bunları amirlerinle hiç konuştun mu?”

“Tabii ki hayır. Aklına takılan her ilham sancısını gidip anlatmazsın. Meseleyi iyice evirir çevirirsin, sonra eğer uzaktan ışıldıyor görünen bir şey keşfedersen, fikrini o zaman açık edersin.”

“Anlıyorum. Peki, bunu Teddy’yle konuştun mu?”

“Teddy mi? Neden, hayır, henüz değil.”

“Onaylamayacağını mı düşünüyorsun?”

Carella zoraki gülümsedi. “O benim yanlış bir şey yapmayacağımı düşünür.”

“Mükemmel bir kıza benziyor.”

“En iyisidir. Ve kaybetmeden önce yanına gitsem iyi olacak.”

“Kesinlikle,” dedi Savage halden anlar bir biçimde. Carella tekrar saatine baktı. “Nerede yaşıyor?”

“Riverhead,” dedi Carella.

“Riverheadli Theodora Franklin,” dedi Savage.

“Evet.”

“Şey, fikirlerini benimle paylaştığın için memnun oldum.”

Carella ayağa kalktı. “Hiçbirini yayımlamayacaksın, unutma,” dedi.

“Tabii ki öyle” diye garanti verdi Savage.

“İçki için teşekkürler,” dedi Carella.

Tokalaştılar. Savage masada kaldı ve bir Tom Collins kokteyli daha ısmarladı. Carella, Teddy’yle buluşmadan önce banyo yapmak ve tıraş olmak için eve gitti.

Kapıyı açtığında Teddy’nin üzerinde görkemli bir elbise vardı. Carella parıltısını iyice görsün diye şöyle bir geriye çekildi. Beyaz bir keten takım ve beyaz hasırdan ayakkabılar giymişti, takımının yakasında kırmızı taştan bir iğne, iğnenin ucuna tutuşturulmuş parlak kırmızı oval küpeler takmıştı.

“Tüh,” dedi adam, “seni iç çamaşırlarınla yakalamayı umuyordum.”

Kız ceketinin düğmesini çözer gibi davrandı, gülümsedi.

“Yer ayırttım,” dedi adam.

Neresi? diye sordu kadın yüzüyle.

“Ah Lum Fong,” diye cevap verdi adam.

Kadın başını coşkuyla salladı.

“Rujunu niye sürmedin?” diye sordu adam.

Kadın sırtıttı ve adama doğru yaklaştı, adam kadını kollarından kendine doğru çekerek öptü, bunun üzerine kadın sanki adam on dakika sonra Sibiry'a'ya gidecekmiş gibi ona sıkıca sarıldı.

"Hadi," dedi adam, "makyajını yap."

Kadın diğer odaya gitti, rujunu sürüp küçük çantasını aldıktan sonra geri döndü.

"Bunu da sokakta hep yanlarında taşıyorlar," dedi adam. "Mesleğin rozetidir," ve kadın evden çıkarlarken adamın kışına bir şaplak attı.

Çin restoranı, mükemmel yemekleriyle ve egzotik dekoruyla övünürdü. Carella için tek başına yemek yeterli olmazdı. Çin restoranında yemek yediğinde, restoranın Çinli gibi görünmesini ve hissettirmesini de isterdi. Bir Culver Bulvarı lokantasının dayalı döşeli hale getirilip Çin restoranı diye sunulmasından hoşlanmazdı.

Çin usulü kızarmış etli hamur çorbası, ıstakoz ruloları, mangalda kaburga, Hong Shu Gai, biftek ve tatlı ekşi domuz eti ısmarladılar. Etli hamur çorbası Çin işi sebzelerle kıtır kıtırdı; nefis sultanî bezelyeler, su kestaneleri, mantarlar ve uğraşsa da adını söyleyemeyeceği birtakım kökler. Etli hamurlar kahverengi ve kıtırdı, çorbanın kendisi de zengin ve keskin rayihalıydı. Yemek yerken çok az konuştular. İlk ıstakoz rulolarını gövdeye indirdiler, sonra da sulu kızarmış kaburgalara giriştiler.

"Şu Lamb'in kitabını biliyor musun?" diye sordu adam. "Bir İnceleme, şey üzerine..."

Kadın başını iki yana salladı ve dönüp tekrar kaburgalara yumuldu.

Hong Shu Gai'deki tavuk çıtır çıtırdı. Onu da bir çırpıda silip süpürdüler. Midelerinde biftek yiyecek çok az yer kalmıştı ama ellerinden geleni yaptılar. Yine de Charlie -yani garson-

ları- tabakları toplamaya geldiğinde onlara ayıplayarak baktı çünkü nefis et parçalarından bazılarını tabakta bırakmışlardı.

Charlie onlara mutfakta bir ananas kesip getirdi, dış kabuğu tek hamlede ayrılabilir durumdaydı, dikenli dış kısmın arkasındaki olgun sarı etli kısım tamamen ortaya çıkmıştı. Meyve dilimlenmiş, uzun ince parçalar halinde yenmeye hazır. Çaylarını içtiler, rayihasının ve sıcaklığının tadını çıkararak. Mideleri dolu, zihinleri ve bedenleri gevşemişti.

“Ağustos’un on dokuzu kulağa nasıl geliyor?”

Teddy omzunu silkti.

“Cumartesi’ne geliyor. Bir Cumartesi günü evlenmek ister misin?”

Evet, dedi kadının gözleri.

Charlie şans kurabiyelerini getirdi ve demliği tazeledi.

Carella kendi kurabiyesini açtı. Ardından, ince kâğıt parçasındaki mesajı okumadan önce, “Adamın biri bir Çin restoranında bunlardan birini açmış, o hikâyeyi biliyor musun?” dedi.

Teddy başını hayır anlamında salladı.

“Şöyle yazıyormuş, ‘Çorbayı içme. İmza, bir dost.’”

Teddy kahkahayla güldü, ardından adamın elindeki kâğıdı işaret etti. Carella kâğıdı yüksek sesle okudu:

“Dünyadaki en şanslı adamsın. Theodora Franklin’le evlenmek üzeresin.”

Kadın “Ay!” dedi sessiz bir kızgınlıkla, sonra kâğıdı adamın elinden aldı. İnce yazıyı okudu: “Sayı ve şekillerle aranız iyi.”

“Senin beden ölçülerinle,” dedi adam.

Teddy gülümsedi ve kendi kurabiyesini açtı. Yüzü bir an için bulutlandı.

“Nedir o?” dedi adam.

Kadın başını iki yana salladı.

“Ver bakayım.”

Kadın şans kâğıdını vermemeye çalışsa da adam uzanıp elinden alarak okudu.

“Leo kükreyecek–uyku yok sana.”

Carella gözlerini kâğıda dikti. “Kurabiyenin içine koydukları bu şey de nedir,” dedi. “Ne demek istiyor bu?” Bir an için düşündü. “Tabii ya, Leo. Aslan Burcu. Temmuz’un 22’sinden Ağustos’un bilmem kaçına kadardı, değil mi?”

Teddy başını salladı.

“Güzel, şimdi taşlar yerine oturdu. Ancak biz evlendikten sonra temiz bir uyku için vaktin olacak.”

Kadın sırttı, yüzündeki kaygı dağıldı. Gülümsedi, başını salladı ve ardından masanın üstünden uzanarak adamın elini tuttu.

Açılmış kurabiyeler ellerinin yanında duruyordu, onun yanında da kıvrılmış şans kâğıdı.

Leo kükreyecek–uyku yok sana.

Adamın adı Leo değildi. Adamın adı Peter'di. Soyadı da Byrnes.

Ve evet, kükrüyordu.

"Bu bok parçası da neyin nesidir, Carella?"

"Ne?"

"Bu lanet olası.... paçavranın bugünkü baskısı!" diye bağırdı, parmağıyla masasının üstündeki öğlen baskısını gösteriyordu. "4 Ağustos!"

Leo, diye düşündü Carella. "Ne... ne demek istiyorsunuz, komiserim?"

"Ne mi demek istiyorum?" diye bağırdı Byrnes. "NE Mİ DEMEK İSTİYORUM? Bu boku Savage budalasına saçıp dökme yetkisini sana kim verdi?"

"Ne?"

"Orada burada saçma saçma konuştukları için şimdi Bethtown'da devriye atan polisler var, biliyorsun değil..."

"Savage mı? İzin ver bir baka..." diye söze girdi Carella.

Byrnes gazeteyi öfkeyle hızlı hızlı açtı. "Polis, Departmana Meydan Okuyor!" diye bağırdı. "Manşet bu. POLİS, DE-

PARTMANA MEYDAN OKUYOR! Sorunun nedir, Carella, burada canın mı sıkılıyor?”

“İzin ver baka...”

“Altında da şöyle yazıyor. DEDEKTİF “KATİLİ BİLİYOR OLABİLİRİM,” DEDİ.”

“Katili biliyo...”

“Savage’a böyle bir şey söyledin mi?”

“Katilin kim olduğunu biliyor olabileceğimi mi? Tanrım, tabii ki hayır, Pete...”

“Bana Pete deme! İşte al, oku lanet haberi.”

Carella gazeteyi aldı. Nedendir bilinmez, elleri titriyordu.

Haber gerçekten de dördüncü sayfadaydı, şöyle manşet atılmıştı:

**POLİS, DEPARTMANA MEYDAN OKUYOR
‘KATİLİ BİLİYOR OLABİLİRİM,’
DEDİ DEDEKTİF**

“Ama bu...”

“Oku oku” dedi Byrnes.

Carella okudu.

Bar serin ve loştu.

Karşılıklı oturmuştuk, Dedektif Stephen Carella ve ben. Elinde içkisini çevirip durdu, pek çok şeyden konuştuk, en çok da cinayet hakkında.

“Bu üç polisi kimin öldürdüğüne dair bir fikrim var,” dedi Carella. “Amirlerimin destekleyeceği türden bir fikir değil ama. Onlar bunu anlayamazlar.”

Ve böylece Kuzey Cinayet Masası’nı şaşkına çeviren, 87. Bölge’nin inatçı ve dikkafalı Dedektif-Komiser’i Peter

Byrnes'in elini kolunu bağlayan o sır perdesi aralanmaya başladı.

"Sana şu anda fazla bir şey anlatamam," dedi Carella, "çünkü hâlâ araştırmaya devam ediyorum. Fakat bu polis düşmanı teorisi tamamen yanlış. Bu üç adamın şahsî hayatlarına dair bir şey olmalı, bundan eminim. Çalışmak gerekiyor ama bunu çözeceğiz."

Dedektif Carella, Cinayet Kuşağı'nın ortasında, dün akşamüstü bir barda konuştu. Utangaç, içine kapanık bir adamdı, kendi deyişiyle "şan şöhret peşinde koşmayan" bir adam.

"Polislik işi diğer işlere çok benzer," dedi bana. "suçla uğraşılıyor olmamız dışında. Bir sezgin varsa onu eşelersin. Eğer bir sonuç çıkarsa amirlerine götürürsün, seni bazen dinlerler, bazen de dinlemezler."

Şimdiye dek bu "sezgi"sini sadece Riverheadli bir kıza, Theodora Franklin adlı sevimli genç bayana, yani nişanlısına açtı. Bayan Franklin Carella'nın "asla yanlış yapmayacağını" düşünüyor ve belli ki Carella, departmanın bugüne dek gösterdiği becerisizliklere rağmen bu davayı çözecek.

"Kirli çamaşırlar var," dedi Carella. "Ve bu kirli çamaşırlar adamımızı işaret ediyor. Daha derine inmeliyiz. Bu artık sadece zaman meselesi."

Barın soğuk loşluğunda oturduk ve etrafını saran donuk insanların savunduğu Polis Düşmanı Teorisi'ne karşı kendi soruşturmasını sürdürme cüretini gösteren bu adamın sessiz gücünü hissettim.

Bu adam katili bulacak, diye düşündüm.

Bu adam şehri korkulu rüyasından uyandıracak, kana bulanmış avucunda tuttuğu vahşi bir otomatik 45'likle sokaklarda kol gezen meçhul katili işte bu adam bulacak. Bu adam...

“Tanrım,” dedi Carella.

“Evet,” diye cevap verdi Byrnes. “Şimdi ne diyorsun?”

“Ben asla böyle şeyler söylemedim. Yani, bu şekilde söylemedim. Ve bana bunun basılmayacağını söylemişti.” Carella aniden patlamıştı. “Telefon nerede? Bu orospu çocuğuna iftira davası açacağım. Bu asla yanına kâr kalmaya...”

“Sakin ol,” dedi Byrnes.

“Neden bu işe Teddy’yi karıştırdı ki? Onu 45’likle kol gezen aptal bir piç için kolay hedef mi yapmak istiyor? Bu adam aklını mı yitirmiş?”

“Sakin ol,” diye tekrar etti Byrnes.

“Sakin mi olayım? Katilin kim olduğunu bildiğimi asla söylemedim. Ben asla...”

“Sen ne söyledin?”

“Sadece üzerinde çalışmak istediğim bir fikrim olduğunu söyledim.”

“Peki, fikir nedir?”

“Belki bu herif hiç de polislerin peşinde değildir. Belki de bu herif sadece belirli adamların peşindedir. Belki öyle bile değildir. Belki de aslında sadece *tek bir* adamın peşindedir.”

“Hangi adam?”

“Nereden bileyim? Neden Teddy’nin adını geçirdi ki? Tanrım, bu adamın derdi ne?”

“Bir kafa doktorunun tedavi etmesi gerekiyor, derdi bu,” dedi Byrnes.

“Dinle, Teddy’ye yetişmek istiyorum. Kim bilir...”

“Saat kaç?” diye sordu Byrnes.

Carella duvardaki saate baktı. “Altı on beş.”

“Altı otuza kadar bekle. Havilland o zamana kadar yemekten dönecek.”

“Eğer bu Savage denen herifle tekrar karşılaşsam,” diye söz verdi Carella, “onu orta yerinden ikiye biçeceğim.”

“Ya da hiç değilse eline bir trafik cezası makbuzu tutuştur,” dedi Byrnes.

Siyah ceketli adam daire kapısının dışında dikilmiş, içeriyi dinliyordu. Ceketinin sağ cebine bir gazetenin öğlen baskısını sıkıştırmıştı. Sol omzu acıyla zonkluyordu ve ceketinin diğer cebi, otomatik 45’liğin ağırlığıyla aşağıya doğru sarkmıştı, öyle ki yaradan ve tabancanın ağırlığından dolayı içeriyi dinlerken hafifçe sola yatık durumdaydı.

Daireden hiç ses gelmiyordu.

Gazetede ki ismi dikkatle okumuştı, Theodora Franklin’di, ardından Riverhead rehberine bakarak adresi bulmuştu. Kızla konuşmak istiyordu. Carella’nın ne kadar çok şey bildiğini öğrenmek istiyordu. Onu bulmalıydı.

Kız içeride epey sessiz, diye düşündü. Ne yapıyor acaba?

Dikkatli bir şekilde kapı tokmağını kullandı. Tokmağı yavaşça diğer yana doğru hareket ettirdi. Kapı kilitliydi.

Ayak sesleri duydu. Kapıdan geri çekilmek için geç kalmıştı. Cebindeki silaha uzandı. Kapı açılıyordu, biraz daha, biraz daha.

Kız kapıdaydı, şaşırmıştı. Güzel bir kızdı, ufarak, koyu renk saçlı, geniş kahverengi gözleri vardı. Kadife bir bornoz giymişti. Bornoz yer yer ıslaktı. Banyodan daha yeni çıktığını düşündü. Kızın gözleri önce adamın yüzüne, sonra da elindeki silaha gitti. Ağzı açıldı ama herhangi bir ses çıkmadı. Kapıyı kapatmaya çalıştı ama adam ayağını kapı aralığına koymuştu, bu yüzden kapatamadı.

Kız adamdan uzaklaşarak içeriye doğru geriledi. Adam kapıyı kapattı ve kilitledi.

“Bayan Franklin mi?” diye sordu.

Kız başını salladı, dehşete düşmüştü. Tüm gazetelerin ön sayfasında ve ayrıca tüm televizyon kanallarında yer alan

Çizimi görmüştü. Hata falan yoktu, Steve'in aradığı adamın ta kendisiydi bu.

"Kısa bir sohbet edeceğiz, tamam mı?" diye sordu adam.

Adamın sesi güzel ve pürüzsüzdü, neredeyse nazikti. Yakışıklı bir adamdı, neden polisleri öldürüyordu ki? Böyle bir adam neden...?

"Duydun mu beni?" diye sordu adam.

Kız kafasını salladı. Adamın dudaklarını okuyabiliyor, söylediğı her şeyi anlayabiliyordu ama...

"Erkek arkadaşın neler biliyor?" diye sordu adam.

45'liğı gevşekçe tutuyordu, silahın ölümcül gücüne henüz alışmamış gibiydi, onu tehlikeli bir silahtan ziyade oyuncak zannediyordu sanki.

"Sorun ne, korktun mu?"

Kız, işe yaramadıklarını göstermek istercesine ellerini dudaklarına götürüp geri çekti.

"Ne?"

Kız aynı hareketi tekrarladı.

"Hadi ama," dedi adam, "konuş benimle, tanrı aşkına! Korkmana gerek yok!"

Kız aynı hareketi bir kez daha tekrarladı, bu sefer ayrıca kafasını sağa sola salladı. Adam kızı dikkatle izledi.

"Vay anasını," dedi en sonunda. "Bir sağır!" Kahkahalarla gülmeye başladı. Kahkahası duvarlarda yankılanıyordu. "Bir sağır! İşe bak! Bir sağır!" Aniden gülmeyi kesti. Kızı dikkatle inceledi. "Bir şey saklamaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Kız başını hızlıca iki yana salladı. Ellerini bornozunun önüne götürdü, kadife kordonu sıkıca kavradı.

"Bu kesinlikle iyi haber," dedi adam sırtarak. "Çığlık atamazsın, telefonu kullanamazsın, hiçbir halt yiyemezsin, öyle mi?"

Teddy yutkundu, adamı izliyordu.

“Carella neler biliyor?” diye sordu adam.

Kız başını iki yana salladı.

“Gazete, onun bir ipucuna sahip olduğunu yazıyor. Beni biliyor mu? Kim olduğum hakkında bir fikri var mı?”

Kız tekrar başını iki yana salladı.

“Sana inanmıyorum.”

Kız başını salladı, Steve’in hiçbir şey bilmediğine adamı ikna etmeye çalışıyordu. Adam hangi gazeteden bahsediyordu? Ne demek istiyordu? Masumiyetini göstermek istercesine ellerini iki yana genişçe açtı, anlayacağını umuyordu.

Adam ceketinin cebine uzanarak gazeteyi kıza doğru fırlattı.

“Dördüncü sayfa,” dedi. “Oku. Ben oturmak zorundayım. Lanet olası omzum...”

Oturdu, silahı kıza doğru doğrulttu. Kız gazeteyi açtı ve hikâyeyi okumaya başladı, okudukça başını sallıyordu.

“Ee?” dedi adam.

Kız başını sallamayı kesti. *Hayır, bu doğru değil. Hayır, Steve asla böyle şeyler söylemedi. Steve asla...*

“Sana ne anlattı?” diye sordu adam.

Yalvaran gözlerle baktı adama. *Hiçbir şey, bana hiçbir şey anlatmadı.*

“Gazete diyor ki...”

Kız gazeteyi yere fırlattı.

“Yalan, öyle mi?”

Evet, diye başını salladı kız.

Adam gözlerini kıstı. “Gazeteler yalan söylemez,” dedi.

Söylerler, söylerler!

“Buraya ne zaman gelir?”

Kız tamamen hareketsiz kaldı, silahlı adama yüzüyle bir şeyler anlatmak istemiyordu.

“Gelecek mi?”

Kız başını iki yana salladı.

“Yalan söylüyorsun. Yüzünden belli. Gelecek buraya, değil mi?”

Kız kapıya doğru fırladı. Adam kızı kolundan yakalayaarak geriye doğru savurdu. Kız yere düştüğünde bacakları bornozdan sıyrıldı. Kız çabucak toparlandı ve gözünü adama dikti.

“Sakın bunu bir daha yapma,” dedi adam.

Kızın nefesi ağırlaştı. Adamın yay gibi gerildiğini hissetmişti, Steve kapıyı açtığı anda zincirden boşalmışçasına üzerine atılacaktı. Fakat Steve gece yarısından önce gelmeyeceğini söylemişti. Öyle demişti ve gece yarısına daha saatler vardı. Aradaki bu sürede...

“Banyodan yeni çıktın, değil mi?” diye sordu adam.

Kız başını salladı.

“Güzel bacakların var,” dedi adam, kız adamın gözlerini üzerinde hissetti. “Kadınlar,” dedi adam filozof edasıyla. “O bornozun altında kim bilir neler var?”

Kızın gözleri faltaşı gibi açıldı.

Adam gülmeye başladı. “Sadece ne düşündüğümü söylemiştim. Akıllı kız. Serinlemenin iyi bir yolu. Carella ne zaman gelecek?”

Kız cevap vermedi.

“Yedi, sekiz, dokuz? Bugün mesaisi var mı?” Kızı izledi. “Senden bana hayır gelmeyecek, ha? Hangisi olabilir, dörtten gece yarısına kadarki nöbet mi? Tabii ya, diğer türlü şimdi senin yanında olurdu. Güzel, o zaman pekâlâ rahatlayabiliriz, uzun bir bekleyiş olacak. İçecek bir şeyler var mı?”

Teddy başını salladı.

“Ne var evde? Cin? Çavdar viskisi? Burbon?” Kıza baktı. “Cin mi? Tonik var mı? Yok mu? Peki, soda? Tamam, bana bir Collins kokteyli hazırla. Hey, nereye gidiyorsun?”

Teddy mutfağı işaret etti.

“Seninle geleceğim,” dedi adam. Kızı mutfağa kadar takip etti. Kız buzdolabını açtı ve açık bir şişe soda çıkardı.

“Kapalı şişe yok mu?” diye sordu adam. Kızın arkası adama dönüktü, bu yüzden dudaklarını okuyamadı. Kızın omzunu tutarak çevirdi. Eli hâlâ kızın omzundaydı.

“Sana kapalı bir şişe yok mu, diye sordum,” dedi.

Kız başını salladı ve eğildi, buzdolabının en alt rafından kapalı bir şişe çıkardı. Meyve çekmecesinden limon çıkardıktan sonra cin şişesinin olduğu dolaba yöneldi.

“Kadınlar,” dedi adam yeniden.

Uzun bir bardağa duble cin koydu. Bardağın içine kaşıkla şeker koydu ve bir diğer çekmeceye uzandı.

“Hey!”

Kızın elindeki bıçağı görmüştü.

“Sakın başka bir şey yapmaya kalkma. Sadece limonu dilimle.”

Kız limonu dilimledi ve bardağın her iki yanına da yerleştirdi. Bardağın dörtte üçü dolana kadar soda ekledi ve sonra buz almak için buzdolabına geri döndü. Kokteyli tamamladığında adam uzattı.

“Kendine de bir tane yap,” dedi adam.

Kız başını iki yana salladı.

“Kendine de yap dedim! Yalnız başıma içmeyi sevmem.”

Kız ağır ağır, bezgin bir tavırla kendine içki hazırladı.

“Hadi. Oturma odasına dön.”

Oturma odasına geri döndüler, adam tekli koltuğa oturdu, omzunu rahat bir pozisyona getirecek şekilde kendini ayarlamaya dikkat etti.

“Kapı çaldığında,” dedi adam, “olduğun yerde kalacaksın, anlaşıldı mı? Şimdi git, kapının kilidini aç.”

Kız kapıya giderek kilidi açtı. Ve şimdi, kapının açık olduğunu, Steve’in içeri gireceğini ve alev kusan bir 45’likle yüz yüze geleceğini düşündüğünde, korkunun bir örümcek yuvası gibi aklını sardığını hissediyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu adam.

Kız omzunu silkti. Odanın içinde geriye doğru yürüdü ve yüzü kapıya dönük olarak adamın karşısına oturdu.

“Güzel bir içki,” dedi adam, “Hadi gel, sen de iç.”

Kız Collins’ten bir yudum aldı, kafası durmadan Steve’in geleceği âna ilişkin çalışmaktaydı.

“Onu öldüreceğim, biliyorsun,” dedi adam.

Kız adama bakıyordu, gözleri ardına kadar açıktı.

“Bir polis eksik ya da fazla olmuş, fark etmez nihayetinde, değil mi? Biraz daha iyi görünmesini sağlayalım, sence de öyle değil mi?”

Kızın kafası karışmıştı, şaşkınlığı yüzüne yansdı.

“En iyi yolu bu,” diye açıkladı adam. “Eğer bir şeyler biliyorsa, etrafta dolaşmayacak demektir. Yok, eğer bir şeyler bilmiyorsa, resim tamamlanacak demektir.” Koltukta belendi. “Tanrım, bu omzu halletmek lazım. Şu berbat doktora ne dersin? Öyle bir şeydi, değil mi? Hekimlik yapmalarını bekliyor insan.”

Herkesin konuştuğu gibi konuşuyor, diye düşündü kız. Ama lafı durmadan ölüme getiriyor. Steve’i öldürecek.

“Her neyse, Meksika’ya gitmeyi planlıyordum. Bu öğleden sonra gidiyordum hâttâ, ta ki erkek arkadaşın parlak bir fikirle çıkıp gelene kadar. Sabaha havalanacağız ama. Ben bu işi halleder halletmez.” Duraksadı. “Sence Meksika’da iyi bir doktor bulabilir miyim? Tanrım, insan neler yapıyor, ha?” Kızın yüzüne dikkatle baktı. “Hiç birisiyle seviştin mi?”

Kız adamı inceledi, şaşırmış, afallamıştı. Katılmış gibi davranmıyordu. Başını salladı.

“Kiminle? Bu polisle mi?”

Kız tekrar başını salladı.

“Ne kadar üzücü bir durum.” Adam samimiyetle üzgün görünüyordu. “Bu çok üzücü bir şey, tatlım, ama olan oldu. Başka yolu yok, anlıyorsun, değil mi? Demek istediğim, işin başından, bu şeye başladığım dakikadan itibaren başka yol yok. Ve bir şeye başlamışsan onu sonuna kadar götürmelisin. Artık hayat memat meselesi haline gelmiştir, anlıyorsun, değil mi? Tanrım, insan neler yapıyor. Şey, bilirsin işte.” Duraksadı. “Onun için adam öldürürdün, değil mi?”

Kız tereddütle duraksadı.

“Onu korumak için birini öldürürdün, değil mi?” diye tekrarladı adam.

Kız başını salladı.

“Öyleyse? İşte o kadar.” Adam gülümsedi. “Ben bir profesyonel değilim, anlamışsındır. Ben bir tamirciyim. Benim hayatım bu. Hem de lanet olası işinde iyi bir tamirciyim. Meksika’da iş bulabilir miyim dersin?”

Teddy omzunu silkti.

“Elbette, orada da araba vardır. Her yerde araba vardır. Daha sonra ortalık yatıştığında Birleşik Devletler’e geri döneriz. Tanrım, er geç ortalık yatışmalı. Sana şunu anlatmaya çalışıyorum, ben profesyonel bir katil değilim, böyle bir fikre kapılma. Ben sadece sıradan bir adamım.”

Kız inanmaz gözlerle baktı adama.

“İnanmıyorsun, ha? Sana söylüyorum. Bazen başka yol yoktur. Bir şeylerin ümitsiz gittiğini gördüğünde ve birisi sana bir ümit parçası gösterdiğinde, onun peşinden gidersin. Şu polisleri öldürene kadar hiç kimseye zarar vermemiştim. Onları öldürmeyi istediğimi mi düşünüyorsun? Sadece hayatta

kalma savaşı, hepsi o. Bazı şeyler yapman gerekir. Ah, kime ne anlatıyorum? Sen sağırın tekisin.”

Kız sessizce oturuyor, adamı izliyordu.

“Bir kadın gelir, içine işler. Bazı kadınlar öyledir. Dinle, etrafta takılıp durdum. Çok fazla hem de. Sayabileceğinden daha fazla kadınla birlikte oldum. Ama bu... bu farklı. Başından beridir farklı. Bu tek kelimeyle içime işledi. Tam içime. Ve buna yakalandığında yemeden içmeden kesilirsin, uyuyamazsın, hiçbir şey yapamazsın. Tüm gün boyunca sadece onu düşünürsün. Ve bir gün ona gerçekten sahip olmak için yapabilecek bir şey olmadığını görürsün, ta ki... şey... ta ki sen... tanrım, kadın ona söylemişti. Adamın dik başlı bir orospu çocuğu olması benim hatam mı? Eh, hâlâ dik başlı herifin teki, ama artık toprağın altında.”

Teddy’nin bakışları adamın yüzünden kaydı. Adamın arkasındaki kapıya kilitlendi. Sonra kapı tokmağı yerinden oynadı.

“Ve iki arkadaşını da yanında götürdü.” Kadehinin içine baktı. “Yapacak bir şey yok. Laf dinlemeliydi. Onun gibi bir kadın... Tanrım, onun gibi bir kadın için her şeyi yaparsın. Her şeyi! Sadece onunla aynı odada olmak için her şeyi göze...”

Teddy büyülenmiş gibi tokmağa bakıyordu. Aniden ayağa fırladı. Elindeki kadehi hatırladı ve onu adama doğru fırlattı. Kadeh adamın kafasını sıyrıp geçti, kadehten sıçrayan içki adamın omzuna döküldü. Adam yerinden zıplayarak kalktı, huşuyla yüzünü çevirdi, 45’lik kıza doğru döndü.

“Aptal orospu!” diye haykırdı. “Bunu neden yaptın?”

Carella karakoldan tam 6:30'da ayrıldı. Havilland henüz yemekten dönmemişti gerçi ama daha fazla bekleyemezdi. Savage'ın yediği halttan sonra Teddy'yi o dairede yalnız başına bırakmak istemiyordu.

Arabasını hızlı bir biçimde Riverhead'e doğru sürdü. Trafik ışıklarına ve dur işaretlerine aldırmadı. O anda hiçbir şeye aldırmiyordu. Beynini kemiren bir düşünce vardı ve bu, elinde 45'lik olan bir adamla dilsiz bir kıza dairdi.

Apartmana ulaştığında pencereye hızlıca bir göz attı. Panjurlar çekili değildi. Apartman oldukça sessiz görünüyordu. Biraz olsun rahatladı ve binaya girdi. Basamakları tırmandı, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Paniklememesi gerektiğini biliyordu ama Savage'ın yazdıklarının Teddy'yi tehlikenin orta yerine attığı fikrini aklından çıkaramıyordu.

Daire kapısının önünde durdu. İçeriden radyo sesine benzer bir ses sürekli vızıldayıp duruyordu. Tokmağa uzandı. Normalde yapmadığı bir tarzda tokmağı yavaşça çevirdi ve kızın ayak seslerini bekledi, kız uyarıyı gördüğünde kapıya gelecekti.

Birden bir koltuğun yere sürtünme sesini duydu ve sonra birisi bağırdı, "Aptal orospu! Bunu neden yaptın?"

Carella'nın beyni bir anda harekete geçti. 38'liğine uzandı ve kapıyı omuzlayarak içeri girdi. Adam ona doğru dönmüş-tü.

"Ben... seni" diye bağırmasıyla birlikte 45'lik alev saçtı. Carella odaya girer girmez yere atlamıştı, yerden ateş etti. İlk iki atışıyla adamı kalçasından vurdu. Adam yüzüstü yuvarlandı ve 45'lik elinden fırladı. Carella 38'liğin horozunu tekrar kaldırdı, bekliyordu. "Piç herif," dedi yerdeki adam. "Piç kurusu." Carella ayağa kalktı. 45'liği aldı, arka cebine soktu.

"Ayağa kalk," dedi. "İyi misin, Teddy?" Teddy başını salladı. Yerdeki adama bakarak derin bir nefes aldı.

"Uyarı için teşekkürler," dedi Carella. Tekrar adama döndü. "Ayağa kalk!"

"Yapamayacağımı görmüyor musun, piç kurusu. Neden beni vurmuyorsun? Tanrı aşkına, neden beni öldürmüyor-sun?"

"Üç polisi neden vurdun?"

Adam sessizdi.

"Adın ne?" diye sordu Carella.

"Mercer. Paul Mercer."

"Polisleri sevmiyor musun?"

"Polisleri severim."

"O halde meselen ne?"

"Sanırım önceden elinde olan şeylerle tabancamı karşılaştıracaksın."

"Haklısın," dedi Carella. "Hiçbir şansın yok, Mercer."

"Beni bunu yapmaya o azmettirdi," dedi Mercer, sert sert bakmaktaydı. "Gerçek katil odur. Ben sadece tetiği çektim. Onu öldürmemiz gerektiğini söyledi, tek yolunun bu olduğunu söyledi. Diğerlerini sadece daha iyi görünsün diye, sadece ortalıkta bir polis düşmanı dolaşıyormuş gibi görünsün diye

vurduk. Ama bu da onun fikriydi. Neden suçu tek başıma üstleneyim ki?"

"Kimin fikri?" diye sordu Carella.

"Alice'in," dedi Mercer. "Görüyorsun değil mi, bunu bir polis düşmanının işiymiş gibi göstermek istedik. İstedik ki..."

"Öyle de oldu," dedi Carella.

Alice Bush'u içeriye aldıklarında, üzerinde gri, donuk gri bir elbise vardı. Ekip odasında bacak bacak üstüne atarak oturmuştu.

"Sigaran var mı, Steve?" diye sordu kadın.

Carella ona bir tane verdi. Ama yakmadı. Kadın sigarayı kendisinin yakması gerektiğini anlayana kadar dudaklarında sallandırıp durdu. Sonra telaşsızca bir kibrit çaktı.

"Neler oldu?" diye sordu Carella.

"Neler mi oldu?" dedi kadın omzunu silkerek. "Her şey bitti, değil mi?"

"Ondan gerçekten nefret etmiş olmalısın. Onu günahın kadar sevmemiş olmalısın."

"Yönlendiriyorsun," dedi Alice. "Buradaki tek star benim."

"Salak salak konuşmayı kes, Alice!" dedi Carella kızgın bir şekilde. "Hayatımda kadınlara hiç vurmadım ama Tanrı şahidim olsun ki..."

"Rahatla," dedi kadın. "Her şey bitti. Sen altın yıldızını alacaksın ve sonra da..."

"Alice..."

"Benden ne halt yememi bekliyorsun? Yıkılıp hıçkırıklara mı boğulayım? Ondan nefret ediyordum, tamam mı? Kocaman, pençe gibi ellerinden, o aptal kızıl saçlarından nefret ediyordum, onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum, tamam mı?"

“Mercer boşanmak istediğini söyledi. Bu doğru mu?”

“Hayır, boşanmak istemedim. Hank bunu asla kabul etmezdi.”

“Neden ona bir şans vermedin?”

“Ne için? O bana bir şans verdi mi? Lanet olası eve tıklı biçimde, bir soygunu, bir bıçaklamayı ya da bir gaspı açığa çıkarmasını bekleyerek mi geçecekti ömrüm? Hangi kadın böyle bir yaşamı ister?”

“Onunla evlendiğinde polis olduğunu biliyordun.”

Alice cevap vermedi.

“Boşanmak istemeliydin, Alice. Denemeliydin.”

“Boşanmak istemiyordum, lanet olsun. Ölsün istiyordum.”

“Güzel, şimdi ölü işte. O ve diğer ikisi. Artık mutlusundur.”

Alice aniden gülümsedi. “Çok da kaygılı sayılmam, Steve.”

“Öyle mi?”

“Jüride birileri olmalı.” Duraksadı. “Benden hoşlanacak adamlar.”

Jüride gerçekten de sekiz adam vardı.

Ve karar tam altı dakikada açıklandı.

Jüri başkanı kararı okurken ve yargıç cezayı kesinleştirirken Mercer hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Alice ise yargıcı soğuk bir kayıtsızlıkla dinledi, omuzları geride, başı dikti.

Jüri her ikisini de birinci derece cinayetten suçlu buldu, yargıç bunun üzerine ikisini de elektrikli sandalyede idam cezası vererek kararı hükme bağladı.

Stephen Carella ve Theodora Franklin ise Ağustos’un on dokuzunda kendi karar hükümlerini dinlediler.

“Bu nikâhın resmi olarak kıyılamayacağına dair sebebi ya da tarafların yasal olarak bir araya gelmemeleri için geçerli nedeni bulunan şahit ya şimdi söylesin ya da sonsuza dek sessiz kalsın.”

Komiser Byrnes sessiz kaldı. Dedektif Hal Willis de hiçbir şey söylemedi. Arkadaşlar ve akrabalarından oluşan küçük kalabalık gözleri nemli, izliyordu.

Nikâh memuru Carella’ya döndü.

“Sen, Stephen Louis Carella, bu kadını birlikte yaşam sürmek için resmen eşin olarak kabul ediyor musun? Ölüm sizi ayırana kadar, hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve yoksullukta onu sevip sayacağına, sadık bir eş olarak ona bağlı kalacağına yemin ediyor musun?”

“Evet,” dedi Carella. “Evet, ediyorum. Yemin ediyorum. Evet.”

“Sen, Theodora Franklin, bu adamı birlikte yaşam sürmek için resmen eşin olarak kabul ediyor musun? Ölüm sizi ayırana kadar, hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve yoksullukta onu sevip sayacağına, ona şefkat göstereceğine, sadık bir eş olarak ona bağlı kalacağına yemin ediyor musun?”

Teddy başını salladı. Gözünde yaşlar vardı ama yüzünden taşan mutluluk gülümsemesine mani olamıyordu.

“Her ikiniz de evlilikte rızanız olduğunu şahitlerin önünde kabul ettiğinize göre, ben de yasaların bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum. Tanrı birlikteliğinizi kutsasın.”

Carella Teddy’yi kucaklayarak öptü. Bunun üzerine memur gülümsedi. Komiser Byrnes boğazını temizledi. Willis ise gözlerini tavana dikti. Carella bıraktıktan sonra önce nikâh memuru gelini öptü. Sonra Byrnes. Sonra da Willis. Tüm erkek akrabalar ve arkadaşlar gelini öpmeye geldi.

Carella yüzünde salak bir ifadeyle gülümsüyordu.

“En kısa zamanda işinin başına dönüyorsun,” dedi Byrnes ona.

“En kısa zamanda mı? Balayına çıkıyorum, Petel!”

“Ben anlamam. Sensiz bu karakolu nasıl idare ederiz? Ne de olsa şu şehirde inatçı, dikkafalı Dedektif-Komiser Byrnes’in kararlarına meydan okuma cesaretini gösteren tek polis sensin değil mi?”

“Öyle mi, canın cehenneme,” dedi Carella gülümseyerek.

Willis Carella’nın elini sıktı. “Bol şanslar, Steve. O çok güzel bir kız.”

“Teşekkürler, Hal.”

Teddy yanına sokuldu. Gelini belinden kavradı.

“İyi o halde,” dedi, “biz gidelim.”

Birlikte odadan çıktılar.

Byrnes efkârla arkalarından baktı.

“O iyi bir polis,” dedi.

“Evet,” diye karşılık verdi Willis.

“Hadi gel,” dedi Byrnes, “bu arada neler olup bitmiş, bakmak için karakola dönelim.”

Birlikte sokağa çıktılar.

“Bir gazete alacağım,” dedi Byrnes. Gazete bayiinin önünde durdu ve Savage’ın gazetesinden bir tane aldı. Duruşma haberleri ön sayfaların dışına tıktırılmıştı. Çünkü daha önemli bir haber vardı.

Manşetteki tek haber şuydu:

**SICAKLAR NİHAYET SON BULDU!
MUTLU GÜNLER!**